

Вадим Зеланд

Шепотът на утринните звезди

*Втора книга от поредицата
„Трансърфинг на реалността”*

ПРЕДГОВОР

Драги читателю!

Всички ние така или иначе сме във властта на обстоятелствата. Желанията ни не се изпълняват, мечтите ни не се сбъдват, затова пък най-лошите ни очаквания като напук се оправдават. Нима не би могло да бъде наопаки?

Излиза, че може. И ще разберете как.

Книгата ще ви разкрие много странен свят, където всекидневната действителност ни се представя в непозната светлина. Множество жизненоважни въпроси се разглеждат от абсолютно неочаквана гледна точка. Но най-смайващото е не толкова че новата ситуация е необичайна, а че е управляема.

Трансърфингът е технология за управляване на реалността, и то твърде своеобразна. Тук целта не се постига, а в повечето случаи сама се реализира. Звучи невероятно единствено в рамките на обичайния светоглед. Предстои ни да разрушим стената от широко разпространени стереотипи и фалшиви ограничения.

И наистина, твърде сложно е да подчиниш реалността на волята си. Съкровените желания и смелите мечти действително са трудно постижими, ако човек се придържа към общоприетите норми и правила. Добре известно е колко слабо ефективни и понякога напразни са опитите да промениш себе си или околния свят.

Трансърфингът ви предлага коренно различен начин да мислите и да действате така, че да получавате желаното. И не да се промените, а да се върнете към себе си.

Основната идея на трансърфинга е основана на предположението, че съществува пространство на варианти, където се съхраняват сценариите на всички възможни събития. Броят на вариантите е безкраен, както е безкрайно множеството възможни положения на една точка върху координатната мрежа. Там е записано всичко, което е било, е и ще бъде. Човешката енергия при определени условия е способна да материализира един или друг сектор от пространството на варианти.

Потенциалната възможност се въплъщава в действителност, подобно на отражение в огледалото на вариантите. Човек е способен да формира своята реалност. Но за тази цел е необходимо да се спазват определени правила. Човешкият разум неуспешно се опитва да въздейства върху отражението, а е необходимо да промени самия образ.

Какво представлява този образ?

И как да се промени?

Как да си служим с това странно огледало?

Трансърфингът отговаря на тези въпроси. И само едно остава неразгадано - какво се крие там, зад огледалото.

Глава I НАМЕРЕНИЕТО

Откъде идват сънищата? Нима са само продукт на фантазията на човешкия разум? Кое е общото между сънуването и реалността? Нека да повдигнем завесата над тайнственото могъщество на древните магове, построили египетските пирамиди и други подобни съоръжения.

*Възможности ви са ограничени
само от вашето намерение.*

ПРОБУЖДАНЕ В СЪНЯ

В тази глава вече се приближаваме до разгадаването на гатанката на Надзирателя: защо можем да избираме всичко, което поискаме, и как да го правим. Един от ключовете към отгатването е в явлението, което наричаме сънуване. Човек прекарва в сън една трета от живота си. Случващото се с него в това гранично състояние и досега е забулено в тайна. За съжаление научните изследвания в тази област обясняват твърде малко. Философските тълкувания също се хвърлят от една крайност в друга.

Едни казват, че сънищата са илюзии, а други - че самият живот е сън. Все пак кои са прави? В рамките на модела на трансърфинга - нито едните, нито другите.

Нека обаче да караме поред.

Когато си спомнят сънищата, възрастните си дават сметка, че в действителност нищо подобно не се е случило. Разумът ги тълкува като собствени фантазии, които някак си съществуват, докато той си почива. Известно е, че децата до четиригодишна възраст не правят разлика между сън и будърстване. За тях сънищата се случват в същия свят, в който и останалият живот. На тази възраст, когато се събужда от страх по време на кошмари, детето мисли, че чудовищата са в стаята. И всички родителски уверения, че това е само сън, нямат необходимия ефект. Постепенно обаче успяват да накарат разума на детето да свикне с мисълта, че всичко това не е реално.

Вече обсъждахме как разумът разполага всички нови данни по рафтчетата на абстрактните обозначения. И го прави много бързо и с удоволствие. Представете си, че за да бъде убеден в нереалността на съня, са му били необходими четири години. Това е единственото, с което той по никакъв начин не е могъл да се съгласи. Не помним какво се е случвало с нас до четиригодишната ни възраст и затова не можем да бъдем свидетели в какво недоумение е бил разумът ни, след като се събудим.

И сега, когато разумът ни се изключва, всеки ден наивно попада в един и същ капан. Докато спим, не ни идва в главата критично да погледнем ставащото. Дори когато се събуждаме, се чудим колко реален е бил сънят ни, защото докато сънуваме, виртуалната реалност се моделира невероятно естествено. Независимо че там често се случват чудати събития, възприемаме ги като нещо обикновено.

Подобна способност е основана на навика на разума да намира обяснение за всичко. Ако ни се наложи да забележим или да преживеем нещо необичайно, във всеки момент сме способни да го рационализираме. А и в съзнателно състояние не сме свикнали да подлагаме на съмнение реалността на ставащото. Затова и когато сънуваме, по инерция възприемаме всичко като нещо очевидно. Разумът е свикнал да контролира ситуациите. Има обаче един въпрос, който винаги преминава през контрола без проверка: „Дали това наистина се случва?“. Точно затова разумът постоянно попада в капана на сънищата.

Понякога, ако ни провърви, се случва чудото и осъзнаваме, че спим. Най-често това

става, когато сънуваме нещо съвсем невероятно или пък прекалено ни досажда някакъв кошмар. Тогава разумът възстановява контрола си и ние преценяваме какво да правим по-нататък. В такъв случай безсъзнателният сън се превръща в *осъзнато сънуване*. Тогава човек участва във виртуалната игра и разбира, че това е само сън.

Ако подобно нещо не ви се е случвало никога и го чувате за пръв път, не се съмнявайте - то не е фантазия. На осъзнатото сънуване са посветени много книги и в света има любители, които постоянно го практикуват.

Не искате ли да опитате? Осъзнатото сънуване действително може да бъде предизвикано целенасочено. За целта е необходимо да научите разума си да си задава въпроса: „Дали това наистина се случва?“. Не е трудно да се направи, ако действително го искате. Процедурата на обучение на разума е проста, но изисква целенасочено внимание. През деня трябва най-малко десет пъти да си задавате този въпрос. За това ще ви помогне вашият вътрешен Надзирател. Поръчайте му постоянно да ви ръчка - спите ли или не? Трябва да отговаряте максимално осъзнато, за да бъде това действително контрол, а не рутинна процедура. Отърсете се, огледайте се, преценете ситуацията - действително ли всичко върви нормално или се случва нещо подозрително? Ако бъдете достатъчно упорити, скоро ще се събудите в сънуването си.

Предстои ви да се убедите, че да си зададете въпроса поне десет пъти през деня е доста трудно. Просто ще забравите. За да се получи, наистина трябва много да го желаете. В зависимост от силата на намерението ви може да преживеете осъзнатото сънуване след няколко дена или след няколко месеца.

Ако вкъщи имате часовник, който бие, той може да ви помогне. Всеки път, когато бие, включвайте своя Надзирател, за да ви попита спите ли или не. Биенето на часовника ще се превърне в котва, в повод за осъзнатостта. След като го чуете насън, по навик ще разбутате Надзирателя си, а той ще събуди разума ви. Вероятно ще намерите и други поводи, при условие че можете да ги чуете насън. Но не си струва да свързвате въпроса със сигнали, които не ще можете да чуете насън. Например ако го свързвате с телефонния звън, няма да си зададете въпроса, докато не ви се присъни този звън.

Общо взето, принципът е да си създадете навика постоянно да си задавате въпроса за реалността на ставащото. Отговорът не бива да е машинален, а осъзнат. За мнозина тълкуватели на сънищата факторът, пробуждащ осъзнатостта, е разпознаването в съня на аномалии, несъответствия и странности. В повечето случаи тези неща не се забелязват и се възприемат от спящия като напълно нормално явление. Точно затова трябва да се научите критично да оценявате ситуацията и да отговаряте добросъвестно на въпроса.

Защо? Ами най-малкото е интересно и весело, когато сънят не просто „се случва“, а самите вие осъзнато играете в неговата виртуална игра. Това не е фантастика. Никаква компютърна игра не може да се сравни с това, което можете да правите в осъзнатото сънуване. А е възможно всичко, което ви хрумне.

Когато насън възниква нежелана ситуация, тя лесно може да бъде променена с неголямо усилие на волята. Да допуснем, че сънувате кошмар - някой ви преследва и по някакъв начин не можете да се отървете от него. Ако ви се струва, че всичко се случва наистина, трудно ще се отървете от преследвача. Ала осъзнаете ли, че това е само сън, най-вероятно ще се опитате да се събудите, което обикновено е трудно, но все пак става. Има обаче много по-ефикасен и интересен начин. Ако сте осъзнали, че това е сън, достатъчно е да погледнете преследвача и само да си помислите: „Пръждосай се!“ (изчезни, пропадни, изпари се). Той веднага ще изчезне. Дори мислено можете да го вдигнете във въздуха и да го накарате да се преобръща.

Насън човек е в състояние напълно да контролира всичко, което се случва, ако изпълни две прости условия. Първо, трябва да осъзнае, че това е сън. Второ, трябва да знае, че „тук“ може да прави всичко, което пожелае. Например събудили сте се в съня си и сте поискали да летите. Няма нищо по-лесно, достатъчно е само намерението. В случая много точно се проявява разликата между желанието и намерението. Само желанието за издигане във

въздуха няма да доведе до нищо както наяве, така и насън. Да вземем например желанието да си вдигнете ръката. Казвате си, че искате да я вдигнете, но все още не го правите. А ето че решавате и просто го осъществявате. Желанието се е трансформирало в действие. Така е и насън: вдигнете се във въздуха само с намерението си и летете накъдето искате.

Нека да се върнем към кошмара с преследвача.

Трябва да сте наясно, че само с желание да се отървете от него няма да го постигнете. Когато са във властта на страха, мислите бързо разиграват всевъзможни варианти на събитията, които веднага се осъществяват. Въвлечени сте в игра, чиито правила са определени от някой друг или от нещо друго. Дори да сте осъзнали, че това е само сън, нищо не можете да направите, докато не поемете контрола в свои ръце. Докато играете роля на пасивна жертва, вие сте във властта на играта. Няма значение, че тя е родена в собственото ви въображение. В дадения момент сте роб на въображението си, страхувате се и бягате, защото сам сте избрали тази роля. Ако спрете и поискате да си смените ролите с преследвача, той с желание ще се съгласи и ще бяга от вас. Представяте ли си колко комично е положението?

На всеки въпрос, започващ с „А мога ли насън...?“, отговорът ще бъде утвърдителен. Можете да общувате с всякакви хора (живи и мъртви), да правите с участниците и предметите в съня си абсолютно всичко, да летите на други планети, да решавате проблеми, да съчинявате музика, да пътешествате и т.н. В сравнение с всичко това силните наркотици са просто детска шуротия. А и няма никаква вреда за здравето. От сънищата е разрешено да се изнася всякаква информация. Само едно не е възможно - да се изнесе материален предмет в реалността. Във всеки случай поне на мен нищо не ми е известно за подобни явления.

Ако не помните какво ви се е присънило, определете в каква посока лежите. Най-добре е да се спи с глава на север. На запад не бива да се спи, вредно е за здравето. Не мога да обясня смислено защо е така. Свързано е с магнитното поле на Земята. Опитайте се да легнете с глава на север и ще се убедите, че сънищата ви са станали по-интересни и цветисти.

Ако нямате осъзнати сънища или изобщо нямате желание да се занимавате с това, не се безпокойте. Осъзнатите сънища играят определена роля в техниката на трансърфинга, но напълно можете да минете и без тях. Още повече че те съдържат и скрита заплаха. Ще кажете, че отначало съм ви заинтересувал, а сега се опитвам да ви изплаша. Няма обаче друг изход. Осъзнатите сънища са тайнствена врата към неведомото. От моя страна би било безотговорно да не ви предпазя от опасността, която може да се крие зад тази врата. Скоро ще разберете в какво се състои опасността.

ПРОСТРАНСТВОТО НА СЪНИЩАТА

За да обясним гатанката на Надзирателя, трябва да отговорим на два въпроса: защо в осъзнатото сънуване е възможно всичко и защо сънищата изглеждат толкова реални?

Както в осъзнатото, така и в неосъзнатото сънуване картините се виждат много ясно, до най-малките подробности. Случва се дори по резките си форми и наситени цветове сънищата да превъзхождат реалността. Съществува хипотезата, че мозъкът сам синтезира картините на сънищата и по време на сън ги възприема така, както и наяве. Това наистина е само хипотеза. Засега никой не е доказал, че всичко протича именно така. В модела на трансърфинга тълкуването е съвсем различно: *подсъзнанието нищо не си въобразява самостоятелно, а пряко се включва към пространството на варианти, което съдържа цялата информация.*

Погледнете внимателно някакъв предмет, след това затворете очи и се опитайте да си го представите. Дори да имате изключителни способности за визуализация, няма да можете да „виждате“ предмета със затворени очи по същия начин, както с отворени. Образът, който е запечатал мозъкът ви, е само снимка с много ниско качество. Да предположим, че той съхранява подобна снимка като определено състояние на група неврони. Тогава, за да се възпроизведат всички съществуващи в спомените снимки, няма да стигнат никакви неврони

независимо от огромния им брой.

Ако нашите спомени и сънища са възпроизвеждане на записаното в невроните, тогава колко такива клетки трябва да има в мозъка ни? В рамките на модела на транссърфинга невроните не са носители на информация, както са битовете в компютъра. *Мозъкът не съхранява самата информация, а някакво подобие на адреси към нея в пространството на варианти.*

Възможно е все пак той да е в състояние да съхранява ограничено количество данни. Но дори и като съвършена биологична система не може да съдържа всичко, което сме готови да възпроизведем в паметта си. Още по-малко да синтезира толкова съвършена виртуална реалност като съня. Нима е лесно в будно състояние да си затворите очите и мислено да си представите въображаемите картини така естествено, както ги виждате насън? Не бива да се утешаваме с не дотам убедителните доводи, че след като мозъкът се изключел, придобивал способността да възприема отчетливо въображаемите картини.

Както вече казахме, разумът не е в състояние да създаде нещо принципно ново. Той може само да нареди нова версия на къща от стари кубчета. Притежава единствено примитивна информация за тези кубчета и за това как да ги реди. Цялата останала информация достига до него посредством душата от пространството на варианти.

И така, в модела на транссърфинга разумът представлява доста примитивна система, чиято работа може да се моделира технически, което се мъчат да направят учените. Засега обаче опитите да се създаде изкуствен интелект не са успешни. Разумът някак си успява да разбере самия себе си, но все още не е в състояние да разбере природата на душата.

Тайната на интелекта на живото същество е в единството и взаимодействието между душата и разума. Досега усилията на кибернетиците се свеждат до моделиране на мисловния процес, както го прави разумът. Може би някога някому ще хрумне да моделира машина, способна да се настройва и да получава информация от пространството на варианти, както го прави душата.

По някакъв начин разумът е в състояние да запомня адресите към нужните сектори на пространството. Ако трябва нещо да си спомни, той се обръща към душата, а тя се настройва към съответния сектор. Дали обаче душата лошо се настройва, дали разумът не помни адресите, дали душата и разумът не могат да се споразумеят помежду си, но резултатът е ясен - имаме несъвършена памет.

Затова пък душата е способна случайно да се настройва към нереализирани сектори на пространството на варианти. Точно тези картини виждаме в сънищата си. Именно затова граничното пространство е толкова реално. *Сънищата не са илюзии в обичайното значение на тази дума. Разумът не си ги въобразява, а ги вижда действително.*

Известно е, че насън човек може да наблюдава картини, които сякаш не са от нашия свят. Например вижда архитектурно съоръжение във всичките му детайли, като е напълно ясно, че по принцип никъде не би могъл да го срещне. Ако сънят е имитация на реалността от нашия мозък, тогава откъде идват образите, които човек никога не би могъл да види?

Както помните, секторите на пространството съдържат различни варианти на сценарии и декори. Декорите включват както неживата околна обстановка, така и живите същества. Ако насън сте видели свои близки или познати, сигурно сте обърнали внимание, че те не са съвсем като в реалността. Могат да имат друга прическа, необичайно облекло, дори и характерът им е различен. Виртуалните личности от пространството на сънищата е възможно да се държат неприсъщо за тях. Насън различавате познатите си, разбирате, че са те, но същевременно ви се струва, че нещо не е както трябва. В това се проявява многообразието на пространството на варианти. Декорите на различните сектори се различават. Събитията, които наблюдаваме в реалността, са реализирани варианти. В съня си сме в състояние да виждаме онова, което не е било реализирано.

Ако имате щастието някога да видите насън собственото си отражение в огледалото, възможно е да бъдете неприятно удивени или изплашени. То няма да е лицето, което сте свикнали да виждате в реалното огледало. Моментално разбирате, че сте вие, но лицето ви е

променено! Защото външността на човека насън съответства именно на сектора от пространството, в който той е попаднал. В зависимост от изместването на наблюдавания виртуален сектор по отношение на текущия, въплътен в реалността, външността ви ще се различава повече или по-малко.

Околната обстановка също се променя в зависимост от отдалечеността на виртуалния сектор. Виждате града си, но той не изглежда както обикновено. Същите улици и сгради изглеждат някак странно. Недоумявате, сякаш сте попаднали на някакъв призрак. Ако в съня душата е проникнала достатъчно далеч от своя сектор, ще попаднете в непознато обкръжение. Ще видите местности и хора, каквито в реалния живот няма. Там всичко живее свой виртуален живот. А вие как се проявявате в него? Всичко, което става там, е нематериално. Ролята ви също е виртуална. И същевременно това не е илюзия.

Ситуациите могат да са две: или в този сектор има вариант на вашата личност, или няма. Ако има, ще успеете ли да срещнете там двойника си? Това е много сложен въпрос, на който засега не мога да отговоря. По-скоро душата просто подхваща ролята, която ѝ е определена в сценария на сектора. В полза на това говори фактът, че сънуващият наблюдава като чуждо лице то си в огледалото.

Интерес предизвиква още един въпрос. Ако информацията в пространството на варианти се съхранява стационарно, като филмова лента на лавицата, защо все пак насън виждаме движение и участваме в тази виртуална игра? Нали всички събития се пазят едновременно в информационното поле. Онова, което е било и което ще бъде, там го има още сега. А защо душата, докато лети в пространството на варианти, не вижда застинали картини, а движението на живота?

Възможно е нашето възприятие да е устроено така, че да сме способни да възприемаме само движението на филмовата лента. А може би такова е свойството на пространството и то ни се показва само във вид на течение на варианти. Ако душата лети по секторите, значи тя наблюдава и движението. В такъв случай в какво време попада в съня -минало, бъдеще или сегашно?

Всичко, което се отнася до пространството на сънищата, крие повече въпроси, отколкото отговори. Едно може да се каже със сигурност - сънищата не са илюзия.

Стана ви малко страшничко, нали? Всички ние всяка нощ отлитаме в пространството на варианти и живеем в 2

него виртуален живот. Той няма осезаема материална основа и същевременно е реален.

Какво може да се каже за тълкуването на сънищата?

Отговорът вероятно ще ви се стори малко неочакван. Сигурно предполагате, че в светлината на изложеното сънищата имат пълното право да са предвестници на бъдещи събития. Но точно в светлината на вече изложеното в трансърфинга те не се разглеждат като знаците, за които говорихме в предишната глава.

Сънищата ни показват какво *би могло да се случи* в миналото или в бъдещето. Миналото ни е известно. А пък бъдещето в пространството на варианти е твърде многообразно и затова няма никакви гаранции, че насън сме видели точно бъдещия сектор, който ще бъде осъществен. Наистина междинните сектори съдържат сходни сценарии и декори. Следователно ако виденият сектор не е далеч от текущата жизнена линия, той би могъл да съдържа информация за бъдещи реални събития. Не може обаче да се даде никаква реална гаранция, че той наистина е близо до текущата линия.

В реалността душата действително може да предчувства назреващи събития. Състоянието на душевен комфорт е най-сигурният знак. Най-вече душата показва състоянието си на комфорт по отношение на текущата жизнена линия или на предстоящия обрат в течението му. Другите знаци се отнасят и към *реализираните* текущи и близко разположени сектори. Но в сънищата само Бог знае къде лети душата. Тя може да попадне навсякъде и затова не бива да се разчита на дадена информация.

Слепващият въпрос е: ако сънищата не са родени от въображението, тогава кой определя сценария им? Той е заложен в секторите на пространството на варианти. Душата

може произволно да пътешества в пространството на варианти, докато разумът дреме. Понякога той спи толкова дълбоко, че не помним сънищата си. Никой не знае как се развиват събитията, когато разумът спи. В реалния живот човешкото поведение се контролира от него. Когато разумът вижда сънища, той се проявява само като пасивен наблюдател и не контролира ситуацията, а приема всичко като разбиращо се от само себе си.

Всичко става по сценария, заложен в сектора. Веднага след като душата попадне в него, събитията там се развиват според очакванията, опасенията и представите, придобити от душата и разума в реалния живот. Очакванията и опасенията се реализират мигновено. Например ако на сцената се появява субект, който от гледна точка на разума може да носи заплахата, сценарият на заплахата се реализира моментално. Само да се мерне мисълта, че има опасност от преследване, и чудовището се втурва след вас.

Защото душата мигновено се е настроила на варианта, мярнал се в мислите. *Тя избира варианти на сценария в съответствие с мислите и очакванията.* Движи се в пространството на варианти едновременно с тях. Именно мислите и очакванията са движещата сила, която върти филмовата лента. Ако беше възможно напълно да се спре дейността на мозъка, картината щеше да застине неподвижно. Но мислите не спират и постоянно се въртят в мозъка.

По време на сън събитията могат да бъдат в разрез с обичайните представи, тъй като контролът на разума е отслабен. Случват се всякакви нелепости, възникват невероятни видения, физическите закони не действат. Невероятни неща се случват и в осъзнатото сънуване. Защото разумът разбира, че това е само фантазия и допуска всякакви глупости.

Сега ви е ясно защо насън е възможно всичко: защото *сънуването е пътешествие на душата в пространството на варианти, а там съществуват всякакви сценарии.* По тази причина в осъзнатото сънуване сценарият може да се променя целенасочено. На практика той не се променя -намерението го *избира*. Щом в мислите възникне намерение за смяна на ролята с преследвача, душата се пренастройва към сектора с противоположен сценарий. В това се състои механизмът на осъзнатото сънуване - *сценарият се избира от намерението.*

Ако разумът е осъзнал, че може да контролира сценария на ставащото, той формулира желание. Например желанието да полетиш. Душата трансформира тази бързо мярнала се в съзнанието мисъл в намерение. То е движещата сила, която пренася сънуващия в сектора със съответния сценарий.

Пътешествието на душата в пространството на варианти не е обременено от инертността на материалните субекти. Затова сънищата са толкова пластични. Поръчаният сценарий се реализира мигновено. А какво се случва в реалния живот? По принцип същото. Разликата е само в скоростта на изпълнение на сценария. Найаве събитията се развиват по същите закони, както при сънуването, но не толкова мълниеносно, защото материалното реализиране на вариантите е инертно. В това отношение твърдението, че животът ни е сън, не е вярно, но същевременно не е лишено от смисъл. Вече илюстрирах с примери по какъв начин мисълта формира събитията в живота. Кое то ви е в мислите, това получавате рано или късно.

Вашите мисли излъчват енергия на честотата на определена жизнена линия. В реалния живот преминаването върху тази линия се възпира от различни материални фактори. Реализираният сектор от пространството в сравнение с нереализирания изглежда тежък и мудар, както смолата спрямо водата. Материалното въплъщаване на потенциално възможния вариант става със забавяне. Насън няма никакви инертни препятствия и затова преходът между секторите се реализира мигновено.

Сигурно вече ви е ясно защо подхванах разговора за сънуването. За да управляваме съдбата си, трябва да си изясним по какъв начин мислите ни се пренасят от един сектор в друг и защо не се осъществяват всичките ни желания. За това обаче изобщо не е задължително да се занимаваме с осъзнато сънуване. Целта ни е да придобием способността да избираме сценарий найаве.

Много по-важно е да се научим да се събуждаме в реалния живот, отколкото в

нереалния. Още повече че заниманията с осъзнато сънуване, както вече казах, съдържат определена опасност.

Възможно е занимаващите се с осъзнато сънуване да ви кажат, че няма никаква опасност. Те обаче едва ли разбират, че ходят по острието на бръснача. Никой не може да ви гарантира, че ще се върнете от осъзнатото сънуване. Докато душата ви лети в нереализираните сектори, не съществува никаква опасност. Какво обаче мислите, че ще се случи, ако случайно попадне в реализиран сектор на пространството? Хипотезата е, че можете да се материализирате в този сектор. Ами ние сме свикнали, никакви догадки не могат да ни изплашат. Както виждате обаче, това предположение крие заплахата. Ами ако е факт?

Известно е, че древните магове, усвоили до съвършенство изкуството на сънищата, са преминавали в други светове целенасочено и завинаги. Физическите им тела също са изчезвали от този свят. Древните магове или са били твърде безразсъдни, или много добре са знаели какво правят. В наше време всяка година *хиляди* хора изчезват безследно. Съществува дори версията, че са похищавани от пришълци от чужди планети. Нищо не мога да твърдя, но е възможно просто да не се връщат от сънищата си.

В това отношение осъзнатото сънуване наистина е опасно, тъй като разумът, усетил неограничена свобода, може да изгуби предпазливостта си и да попадне кой знае къде. Не се знае дали душата ще успее да се върне обратно. Ако физическото тяло остане, в този случай просто се констатира смърт по време на сън. Целта ми не е да ви изплаша. Само не забравяйте, че сънуването не е илюзия. При осъзнатото сънуване възниква изкушението да вършиш щуротии. Нали можеш безнаказано да правиш всичко, което ти хрумне! Да летиш и да изследваш други светове. Всичко е позволено, докато душата е в нереализиран виртуален сектор.

Опасността е в следното: няма никаква гаранция, че тя не ще се озове в реализиран сектор. Разумът дори няма да осъзнае веднага как виртуалната реалност се е превърнала в материална. Не бива да се уповаваме на надеждата, че нашият видим свят е единствен в цялата Вселена. Пространството на варианти е безкрайно и в него без съмнение има много реализирани сектори, населени с всевъзможни живи същества.

Светът, в който ще попаднете, може да се окаже както рай, така и ад в сравнение с нашия. Не е известно и къде се намира той. Може би е на милиони светлинни години от Земята, а може и да е в чашката ви с кафе. Възможно е да се намира много далеч и едновременно много близо, в друго измерение. Както вече стана дума в първата глава, безкрайността се простира безпределно само в случай че гледате направо. Но дали е далеч или близо този паралелен свят, няма значение, тъй като е лесно да се изгубим в него, а е много трудно да се върнем.

Не засягам пътешествията на астралното тяло в материалния свят, механизмът е друг, това няма отношение към транссърфинга и е твърде опасно. Общо взето, сънищата също имат само косвено отношение към транссърфинга. Задачата ни не е да избягаме от жестоката реалност в граничния свят на сънищата, а да направим самата реалност комфортна за себе си.

Не бива да се страхуваме от сънищата, но и не бива да се отнасяме към тях лекомислено. *Ако при споменаване за осъзнато сънуване изпитвате душевен дискомфорт, това означава, че не трябва да се занимавате с подобно нещо.*

Вътрешното чувство следва да ви подсказва заплашва ли ви опасност или не. Душата усеща приближаването на неприятностите по-добре, отколкото разумът. Затова сънищата без активната намеса на разума са много по-безопасни. Но ако все пак сте се решили, бъдете предпазливи насън, не си търсете белята и поддържайте максимална осъзнатост. Както и в реалността - чувствайте се като у дома си, но не забравяйте, че сте на гости.

ВЪЛШЕБНАТА СИЛА НА НАМЕРЕНИЕТО

И така, изяснихме, че нашите мисли и желания насочват движението ни в пространството на варианти. Насън то не се възпира от инертността на материалната реализация. И най-малкият полъх на мислите мигновено пренася сънуващия в съответния сектор на пространството. В реализираните сектори всичко не става толкова бързо поради тромавата инертност на материята. Но в реалността действа същият принцип: мислите ни оказват непосредствено влияние върху събитията в нашия живот.

„Наистина ли? - иронично ще попита читателят, който все още не е шашнат от чудесата на странния модел на трансърфинга. - А пък аз, глупакът, досега мислех, че не мислите, а действията определят хода на живота ми. Но вече, разбира се, съм просветен - главното не е какво правиш, а какво мислиш."

Всъщност тук няма никакви противоречия. И нещата дори не опират до това какво най-напред се мисли, а после се върши. Хората са свикнали преди всичко да обръщат внимание на последиците от постъпките си, защото те са на повърхността. Последиците от мислите често не са толкова очевидни. Това явление е свързано с действието на равновесните сили. Вече разгледахме случаи, когато резултатът от действието на равновесните сили се оказва противоположен на стремежа. Човек се стреми да получи едно, а става обратното. Колкото по-силен е излишният потенциал, толкова по-далеч е действителното от желаното. Като не намира разумно обяснение за това странно поведение на света, човек все пак се опитва да се убеди, че или е действал неправилно, или светът е устроен точно така и желаното се получава много трудно.

Може да ви се стори, че в модела на трансърфинга действително съществува противоречие. От една страна, се твърди, че мислите ни моделират преминаващата през нас енергия, която пренася хората върху жизнените линии, съответстващи на тези мисли. Или както сега знаете, мислите ни преместват в сектори на пространството със съответните сценарии и декори. Насън действително всичко става точно така. От друга страна, излиза, че в реалния живот мислите ни не означават кой знае какво, защото не постигаме желаното само с размишление. Колкото и да мислим, докато лежим на дивана, кой знае защо не преминаваме на друга линия, дори да включим забавянето заради инертността на материалната реализация.

„Ето това е! - ще се оживи прагматичният читател. - Трябва да се действа! Мислите и някакви си преходи в случая нямат нищо общо." И формално ще е прав.

Но само формално. Всъщност противоречието е привидно. Все по-близо стигаме до обяснението, защо опитите за визуализиране на желаното често не водят до резултат. Както знаете, първата очевидна причина е в излишните потенциали, които създаваме, когато се стремим да постигнем желаното.

Втората причина е в инертността на материалната реализация на вариантите. Често не постигаме целта, защото не се стремим достатъчно настойчиво към нея. Много цели просто не успяват да се осъществят, ако човек бързо изстине и махне с ръка на „безнадеждното" занимание. Дори можете да си спомните ситуации от живота си, в които желаното е идвало при вас със закъснение, когато вече и надеждата е угаснала, и сте забравили поръчката си.

Още една характерна грешка на мнозина е стремежът им да постигнат всичко и веднага. Ако са поставени много цели, които изобщо не са свързани една с друга, тогава цялата мисловна енергия се разпръсква безполезно в пустотата. Течението на вариантите няма да ви позволи да плувате едновременно в различни посоки. Настройването на целевия сектор работи най-ефективно, когато всички стремежи са насочени към една конкретна цел. Към този въпрос ще се върнем в следващата глава.

При сънуването всички изброени вредни фактори липсват. Там не ни обременяват излишните потенциали на важността, инертността не пречи, а и разумът си почива от дневната борба за постигане на целите. Но и по време на сън не се изпълняват всички желания. Занимаващите се с осъзнато сънуване знаят, че не всеки полъх на мислите ги

пренася в съответния сектор.

Къде все пак е препятствието?

Отговорът е много прост и същевременно фундаментален. Няма никакво препятствие. И дори въпросът не е в самите мисли. Тайната е в това, че *до реализиране води не самото желание, а нагласата към желаното*. Не самите мисли работят за желаното, а нещо друго, което е трудно да се опише с думи. Има някаква сила зад кулисите на сцената, на която се разгръща играта на мислите. Независимо от всичко обаче последната дума има тази сила. Разбира се, досетихте се, че става дума за *намерението*. Разумът така и не е открил на лавиците на своите обозначения подходящо определение за него. Ние приблизително ще определим намерението като *решимост да имаш и да действаш*.

Сега разбирате, че сами по себе си мислите действително нищо не означават в процеса на настройване към сектора на пространството на варианти. Мислите са само пяната върху гребена на вълната на намерението. *Не се реализира желанието, а намерението*.

Ще приведем още веднъж примера с вдигането на ръката. Пожелайте си да я вдигнете. Желанието е оформено в мислите ви - давате си сметка, че искате да си вдигнете ръката. Желанието ще я вдигне ли? Не, само по себе си то не води до какво действие. Ръката се вдига едва когато мислите за желанието са свършили своето и е останала само решимостта да се действа. Може би решимостта да се действа вдига ръката? Също не. Вземете окончателното решение, че я вдигате, но тя все още не се движи. Какво все пак я вдига? Как да се определи онова, което е след решимостта? Точно тук се проявява безпомощността на разума да даде убедително обяснение какво е намерението.

Нашето определение за намерението като решимост да имаш и да действаш показва само прелюдията към силата, която на практика осъществява действието. Остава просто да се констатира фактът, че ръката се вдига не от желанието и не от решимостта, а от намерението. Въведох понятието „решимост“ само за удобство на разбирането. Вие обаче и без приказки усещате, че притежавате някаква сила, която кара мускулите ви да се съкращават.

Наистина е много трудно да се обясни какво е намерението. Не си задаваме въпроси как да движим ръцете и краката си, а и не помним, че някога не сме могли да ходим. По същия начин човек не знае кои са правилните действия, когато за пръв път се качва на велосипед. Но дори когато се научи да го кара, той не може да обясни как го прави. Намерението е твърде крехко качество. Трудно е да се придобие, но лесно може да се загуби. Например парализираният напълно е изгубил силата на намерението си. Има желание да движи краката си, но му липсва способността да го приведе в действие. Известни са случаи, когато парализирани започват да ходят под въздействието на хипноза или в резултат на чудодейно изцеление. Просто им се връща намерението.

И така, само желанието нищо не дава. Напротив, колкото е по-силно, толкова по-активно е противодействието на равновесните сили. Обърнете внимание: желанието е насочено към самата *цел*, а намерението — към *процеса на постигането* ѝ. Желанието реализира себе си в създаването на излишен потенциал на самото желание да се постигне целта. Намерението реализира себе си в действието. Намерението не разсъждава дали целта е постижима или не. Решението вече е взето и затова остава само да се действа. Ако насън, желаейки да полетите, започнете да размишлявате дали е възможно или не, нищо няма да се получи. За да полетите, трябва просто да се издигнете във въздуха с помощта на намерението.

Изборът на какъвто и да е сценарий е сънуването не се осъществява от желанието, а от твърдата нагласа да получите желаното. Вие не разсъждавате и не желаете, а просто имате и действате.

Обсъдихме безполезността на желанието. Ами молбата? За нея нищо не може да се каже. Няма смисъл да се молите на ангелите, на Бог, на висшите или на други сили. Законите на Вселената са абсолютно безпристрастни. Никому не са нужни вашите жалби, обиди и стенания. Благодарност - да, защото тя по качество е близо до безусловната любов.

Искрената благодарност е *излъчване* на съзидателна енергия. Напротив, излишният потенциал на молбата е *задържане*, концентриране на енергията на едно място. Жалбите, молбите и настояванията са изобретения на махалата за събиране на енергия от хората. Мислите, оформени в думите „дай“ или „искам“, автоматично създават излишни потенциали. Вие нямате това, но с мислите си се опитвате да го привлечете към себе си.

Няма никакъв смисъл да се молят висшите или други подобни сили. Все едно да молите в магазина да ви дадат стоката безплатно. Можете да молите хората в разумни граници, ако са разположени да ви окажат помощ. Всичко останало в този свят е изградено върху обективни закони, а не върху желанието да се помогне на някого.

Представете си следната ситуация: Земята моли Слънцето да ѝ позволи да премине на друга орбита. Глупаво, нали? Също толкова глупаво е да се отправя молба към когото и да било, с изключение на хората. *Има смисъл само намерението да избирате.* Вие действително сами избирате съдбата си. Ако параметрите на излъчването ви съответстват на вашия избор и законите не се нарушават, тогава действително получавате желаното. *Изборът не е молба, а вашата решимост да имате и да действате.*

Намерението не създава излишен потенциал, защото енергията на потенциала на желанието се изразходва за действие. *Желанието и действието се обединяват в намерение.* Намерението в действие стопява създадения от желанието излишен потенциал по естествен начин, без участието на равновесните сили. Решавайки проблема, действайте незабавно. Обмисляйки сложността на проблема, създавате излишен потенциал и давате енергия на махалото. Когато действате, реализирате енергията на намерението. Както е известно, „очите се боят, а ръцете правят“. Когато реализирате намерението си, се доверявайте на течението на вариантите и проблемът ще се реши от само себе си.

Очакването, безпокойството, размислите и желанията само отнемат енергия. Намерението в действие не само изразходва енергията на потенциала, но и я вкарва в енергийната обвивка на човека. Можете да се убедите в това с примера за обучението. Зубренето отнема много сили и не дава кой знае какво. Затова пък действеното обучение, когато се изпълнява практическа работа или се решават задачи, не само не изтощава, но и носи вдъхновение и удовлетворение.

И така, намерението е движещата сила, която реализира секторите в пространството на варианти. Но възниква въпросът: защо се реализират и нашите опасения? Нима те спадат към намерението?

Както в сънищата, така и в реалния живот вечно ни преследват вариантите със сценариите на нашите опасения и безпокойства. Та нали ако аз не искам нещо, значи нямам намерение да го имам? Въпреки това обаче получаваме онова, което активно не желаем. Нима насочеността на желанието ни няма значение? Отговорът е в още по-тайнствената и могъща сила, чието име е *външно намерение*.

ВЪНШНОТО НАМЕРЕНИЕ

Намерението е съвместяване на желанието с действието. Намерението да направиш нещо със собствени сили е познато на всички — това е *вътрешното намерение*. Много по-сложно е да се разпространи действието на намерението върху външния свят - това е *външното намерение*. С негова помощ може да се управлява светът. По-точно, да се избира модел на поведение на околния свят, да се определят сценарият и декорите.

Понятието външно намерение е неразривно свързано с модела на вариантите. Всички манипулации с времето, пространството и материята, които не се поддават на логично обяснение, е прието да се отнасят към магията или паранормалните явления. Точно тези явления демонстрират дейността на външното намерение — *то е насочено към избор на жизнена линия в пространството на варианти*.

Вътрешното намерение е безсилно да превърне ябълката на пътеката в круша. Външното намерение също нищо *не превръща*, то *избира* в пространството на варианти

пътечка с круша вместо с ябълка и осъществява прехода. Така крушата замества ябълката. Със самата ябълка не се случва нищо, просто се извършва подмяна - материалната реализация се премества в пространството на варианти от една линия на друга. Никаква сила не е в състояние по някакъв външен начин действително да превърне един предмет в друг - към това е насочено вътрешното намерение, но възможностите му са твърде ограничени.

Ако се опитате мислено да движите молив по масата, нищо няма да излезе. Но щом имате твърдото намерение да си представите, че той се движи, възможно е да се получи. Да допуснем, че сте успели да преместите молива от мястото му (във всеки случай при екстрасенсите нещичко става). Може да ви се стори страшно и странно това, което ще ви кажа сега. Моливът всъщност не се движи! И все пак това не само ви се струва. В първия случай правите опити да преместите молива с мисловната си енергия. Тя явно не стига за преместването на материален предмет. Във втория случай се плъзгате по жизнените линии, където моливът има различно местоположение. Схващате ли разликата?

Ето че моливът е на масата. Със силата на намерението си представяте, че той започва да се движи. Вашето намерение сканира секторите на пространството, в които моливът заема нови и нови положения. Ако излъчването на мисълта ви има достатъчна сила, той последователно се материализира в нови точки на реалното пространство. При това се придвижва отделен „слой на молива“, а останалите слоеве, включително слойът на наблюдателя, остават неподвижни. *Не се движи самият предмет, а неговата реализация в пространството на варианти.*

Не се учудвайте, ако не успеете да постигнете нищо. Почти при всички хора подобни способности са развити твърде слабо. И въпросът дори не е там, че енергетиката ви е слаба, а че е много трудно да се повярва в такава възможност и следователно да предизвикате у себе си чисто външно намерение. Хората, способни на телекинеза, не движат предметите. Те притежават уникалната способност със силата на намерението да насочват енергията си за преместване на материалната реализация в пространството на варианти.

Всичко, свързано с външното намерение, е прието да се нарича мистика, магия или в най-добрия случай необяснимо явление, доказателства за които успешно се трупат на прашните полици. Обичайният светоглед изцяло отхвърля такива неща. Ирационалното винаги предизвиква своеобразен страх. Подобен страх изпитват хората, наблюдаващи НЛЮ. Необяснимото явление е толкова далеч от обикновената реалност, че не искаме да вярваме в него. И същевременно има такава зашеметяваща дързост да бъде реално, че предизвиква ужас.

Външното намерение може да се изрази с поговорката: „Щом Мохамед не отива при планината, тя ще отиде при него“. Мислехте, че е просто шега? Действието на външното намерение не е задължително да се съпровожда с паранормални явления. Във всекидневния живот постоянно се сблъскваме с резултати от действието на външното намерение. Поспециално нашите опасения и най-лошите ни очаквания се реализират именно от външното намерение. Но тъй като в дадения случай то действа независимо от волята ни, не осъзнаваме по какъв начин се получава така. Много по-трудно е да се управлява външното, отколкото вътрешното намерение.

Представете си, че слизате на остров, където срещате диваци. Животът ви зависи от това как ще се държите. Първи вариант: вие сте жертва. Извинявате се, поднасяте дарове, оправдавате се, любезничите. В този случай участва ви е да бъдете изяден. Втори вариант: вие сте завоевател. Проявявате агресивност, нападате, опитвате се да подчинявате. Участва ви е или да победите, или да загинете. Трети вариант: представяте се като господар, като управник. Сочите с пръста си като властимащ и ви се подчиняват. Ако нямате съмнения в собственото си могъщество, другите също ще мислят, че не би могло да бъде другояче. Мисловното ви излъчване е настроено на жизнената линия, където сте владетел и господар.

Първите два варианта се отнасят към действието на вътрешното намерение, а третият демонстрира действието на външното. Външното намерение просто избира нужния вариант.

Мухата, която се удря в стъклото близо до отвореното прозорче, има вътрешно

намерение. Как мислите, кое за нея ще бъде външно намерение? Отговорът е очевиден -да излети през прозорчето, но това не е така. Ако отлети назад и се огледа, ще види затворения прозорец и отвореното малко прозорче. За нея това ще бъде просто по-разширено виждане на реалността. Външното намерение в чист вид отваря целия прозорец пред мухата.

Вътрешното намерение се отнася до всички опити да се въздейства върху околния свят на една и съща жизнена линия. Кое е възможно в рамките на *отделно взет сектор* на пространството на варианти, се описва с известните закони на естествознанието и се вмести в материалистичния светоглед. Външното намерение се отнася до опитите да се избере жизнена линия, върху която се осъществява желаното.

Вече трябва да ви е ясно, че да се премине през затворения прозорец е вътрешно намерение. Външно намерение е да се премине върху жизнена линия, където прозорецът е отворен. Можете да полагате нечовешки усилия да преместите молива със силата на мисълта. Но само с външното намерение можете да сканирате пространството на варианти с различни положения на молива.

Да предположим, уверени сте, че не можете да намерите къде да паркирате около супермаркета в навечерието на Рождество Христово. Вътрешното намерение твърди: как да се намери място, след като всички хора са заети с покупки? А външното намерение съвсем очевидно допуска, че се приближавате с колата до супермаркета и в този момент се освобождава място за вас. То не само твърдо и непоколебимо вярва в такава възможност - просто *безпристрастно и безапелационно взема своето*.

Външното намерение е родено от импровизацията подобно на озарение. Безполезна е подготовката за него. Всички магически ритуали са насочени към това да се предизвика същинско външно намерение. Но ритуалът е само подготовка за вълшебството, театрална прелюдия, декор. Представете си, че насън летите надолу от скала и за да не паднете, трябва да предизвикате намерение да спрете във въздуха. Няма време да се подготвяте и да произнасяте заклинания. Щом изявите намерение да полетите, това става. Заклинанията и магическите атрибути само помагат да се пробуди силата, която всеки човек има, но не може да използва.

За съжаление умението на съвременния човек да управлява външното намерение почти е атрофирало. Хората са се изхитрили и напълно са забравили, че някога са владеели тази способност. Неясни споменавания се промъкват само в древните легенди. Сега не си струва дори и да се опитваш да доказваш, че египетските пирамиди и други подобни съоръжения са построени с помощта на външното намерение. Ще бъдат приети всякакви хипотези, но не и тази. Мисля, че на строителите на пирамидите би било твърде забавно да научат, че потомците им, смятайки древните си предци за изостанала цивилизация, ще излизат от кожата си, опитвайки се да разгадаят тайната им само в рамките на вътрешното намерение.

Но хората не са напълно лишени от външно намерение. То просто здраво е блокирано. Всичко, което е прието да се разбира под магия, чисто и просто са опити за работа с външното намерение. Столетия наред алхимиците неуспешно се опитват да открият философския камък, който превръща всеки предмет в злато. На алхимията са посветени много заплетени и сложни за разбиране книги. А всъщност, както гласи легендата, тайната на философския камък е в няколкото реда, изсечени върху изумрудена пластина -т.нар. изумрудени скрижали. За какво са тогава толкова много книги? Вероятно за да разберем тези няколко реда.

Навярно сте чували за Свещения Граал. Мнозина активно са го търсили, дори и представителите на Третия райх. Постоянно се носят легенди за подобни атрибути, които уж дават неограничена сила и власт. Наивни заблуди. Никакъв предмет не може да даде сила. Фетишите, заклинанията и другите магически неща сами по себе си нямат никаква сила. Силата е във външното намерение на хората, които ги използват. Атрибутите само до известна степен помагат на подсъзнанието да включи дремещите и слабо развити зачатъци на външното намерение. Вярата в магичната сила на атрибутите дава импулс за пробуждане на външното намерение.

Древните цивилизации достигнали такова съвършенство, че не са им били необходими магически ритуали. Естествено, подобно могъщество е създавало много силен излишен потенциал. Ето защо подобни на Атлантида цивилизации, откриващи тайните на външното намерение, от време на време са били унищожавани от равновесните сили. Частици от тайното знание са стигнали до нас като магически практики, чиято цел е отново да създадат изгубеното. Това обаче са слаби и повърхностни опити, които вървят по лъжливия път на вътрешното намерение. Същността на силата и могъществото — външното намерение — си остава загадка.

У хората предимно е развито вътрешното намерение и е загубено външното - това е индуцирано от махалата, тъй като те се захранват с енергията на вътрешното намерение. Да се управлява външното намерение е възможно само при наличие на пълна освободеност от махалата. Може да се каже, че тук те са спечелили окончателна победа в борбата с човека.

И така, изяснихме, че природата на мисловната енергия, насочена към постигане на целта, се проявява в три форми: желание, вътрешно намерение и външно намерение. *Желанието е концентриране на вниманието върху самата цел.* Както виждате, то няма никаква сила. Можете колкото искате да си мислите за целта, да я желаете, но от това нищо няма да се промени. *Вътрешното намерение е концентриране на вниманието върху процеса на собственото движение към целта.* Това вече работи, но изисква много усилия. *Външното намерение е концентриране на вниманието върху това, как целта се реализира сама.*

Външното намерение просто *позволява* на целта да се реализира сама. При това се подразбира твърда убеденост, че вариантът на реализираната цел вече съществува и остава само да бъде избран. *С вътрешното намерение целта се постига, а с външното се избира.*

Вътрешното намерение може да се характеризира с формулата: „Настоявам, че..." Външното намерение се подчинява на съвсем друго правило: „Обстоятелствата са такива, че..." или „Получава се така, че..." Разликата е огромна. В първия случай активно действате върху света така, че той да се подчини. Във втория случай заемате позицията на страничен наблюдател, всичко се получава според вашата воля, но някак от само себе си. Вие не променяте, а избирате. Полетът в съня преминава именно по формулата: „Получава се така, че аз летя", а не „Настоявам да летя".

Вътрешното намерение се стреми към *целта* направо, без да се спира пред нищо. Външното намерение е насочено към *процеса на самостоятелно реализиране на целта*. То не бърза да постигне целта - тя и така му е в кърпа вързана. Фактът, че ще бъде постигната, изобщо не се подлага на съмнение и не се обсъжда. Външното намерение неумолимо, хладнокръвно, безпристрастно и непреклонно придвижва целта към реализирането ѝ.

За да различите къде действа вътрешното или външното ви намерение, използвайте следните двустранни съпоставки: опитвате се да изтръгнете нещо от този свят - той сам ви дава онова, което искате; борите се за място под слънцето - светът разтваря за вас обятията си; мъчите се да отворите заключена врата - тя сама се разтваря пред вас; опитвате се да минете през стена - стената се разтваря пред вас; стараете се да предизвикате някакви събития в живота си - те идват сами. Изобщо с вътрешното намерение се опитвате да изместите реализацията си спрямо пространството на варианти, а външното измества самото пространство на варианти така, че реализацията ви се оказва там, където трябва. Схващате ли разликата? Резултатът е един и същ, но пътищата за постигането му са различни.

Ако вашите действия могат да се опишат с втората част на тези съпоставки, значи сте уловили външното намерение. Когато се борите, вие се стараете да прокарате реализацията си в пространството на варианти, а когато избирате, то само идва при вас. Разбира се, пространството на варианти няма да започне самостоятелно да се измества към вашата реализация. За това трябва да предприемете определени действия. Те обаче са извън рамките на обичайните и общоприети представи. В цялата книга ще ви давам примери за разликата в подходите на вътрешното и външното измерение. Външното измерение е крайъгълният камък на трансърфинга. В него е скрит ключът към гатанката на Надзирателя - защо не бива

да се борим с този свят, а просто да избираме в него това, което искаме.

За външното намерение няма нищо невъзможно. Можете да летите и в реалността или, да речем, да ходите по водата, ако имате външното намерение на Христос. При това физическите закони изобщо не се нарушават. Защото те действат в отделно взет сектор на материалната реализация. Действието на външното намерение се проявява в движението на реализацията по различни сектори на пространството на варианти. В рамките на един реализиран сектор не е възможно да се лети. За целта ви е необходимо да противодействате на земното притегляне, а това е работа на вътрешното намерение, изискваща изразходване на енергия за преодоляване силата на тежестта. Свободният полет - и насън, и наяве, не е вашето реално движение в материалното пространство, а изменение на относителното положение на вашата реализация. С други думи, тялото последователно се материализира в нови точки на физическото пространство.

Може още да се каже, че *не вие летите през пространството, а то се движи спрямо вас съобразно с избора на вашето външно намерение*. Това може би не звучи съвсем коректно, но няма да се задълбочаваме в теорията на относителността. Можем само да се досещаме как се осъществява на практика.

За да полетите, трябва да имате непреклонна вяра, че това може да бъде направено. Защо Христос е казал толкова безапелационно просто: „Нека ви бъде по вашата вяра“¹? Защото не можем да получим или направим нещо, без да имаме намерение. А без намерение няма вяра. Не бихме могли да сторим и крачка, ако не вярвахме, че това е възможно. Но няма да успеем да убедим разума, че в реалността може да се лети така, както и насън. Във всеки случай - в обичайното състояние на съзнанието. Някои йоги в Индия успяват в процеса на медитиране да се откъснат от пода. (Не ми е известно за други достоверни прояви на левитация.) Възможно е намеренията им да стигат само да се настроят към движението на вариантите, при което тялото виси във въздуха. Като се вземат под внимание огромните възможности на йогите в сравнение с обикновените хора, представете си колко сложно е външното намерение да се подчини на волята.

Насън дремещият разум е способен да допусне възможността за полет, но в съзнателно състояние за него това е непостижимо, колкото и да се убеждавате. Трябва да има не само вяра, но и знание. Вярата предполага и съмнение. Където има вяра, там има място и за съмнение.

Знанието изключва съмнението. Нали не се съмнявате, че хвърлената от вас ябълка ще падне на земята? Не просто вярвате, а го знаете. Чистото външно намерение е лишено от съмнение, а значи и от вяра. Ако насън за полет е достатъчен само намек за външно намерение, в света на инертната материална реализация намерението трябва да е абсолютно чисто. Нека обаче не ви разстройва невъзможността да придобиете чисто намерение. За реализирането на вашата цел напълно ще минете и с намерение „второ качество“. Просто ще бъде необходимо определено време, за да се „задвижи“ инертната реализация.

В контекста на външното намерение възниква интересният въпрос - какво е хипнозата? Затруднявам се да определя точно дали тя е резултат от дейността на вътрешното или на външното намерение. Мисловната енергия явно не стига, за да се придвижват със силата на вътрешното намерение дори и най-леки предмети. Тя обаче е напълно достатъчна за предаване на различни внушения от един на друг човек. Някои хора притежават ярко изразени способности да насочват достатъчно мощен енергиен поток. Ако той се моделира от определени мисли, у човека, към когото този поток е насочен, възниква ефект на внушение. Надявам се не мислите, че хипнотизаторът борави само с някакъв магнетичен поглед или движения на ръцете. Още повече че за енергийно въздействие не винаги е задължителен визуален или речеви контакт. Но доколкото ми е известно, хипнозата действа главно на близки разстояния.

Очевидно тя е резултат от предаване на мисловна енергия с помощта на вътрешното намерение. В случаите, когато хипнозата се проявява на големи разстояния, външното

¹ Библия. От Матей свето Евангелие, 9:29. С., 1992. Бел. пр.

намерение без съмнение играе главна роля, ако не са задействани никакви други механизми.

За да се почувства външното намерение, трябва да се измъкнем от прокрустовото ложе на обичайните представи и усещания. Разумът съществува в тесните рамки на общоприетия светоглед. Измъкването извън тези граници е трудно, защото подобен пробив на свой ред може да се осъществи само с външно намерение. Разумът няма да предаде толкова лесно позициите си. Получава се затворен кръг -за да се постигне външно намерение, е необходимо самото външно намерение. В това е цялата сложност.

Страхувам се да не разочаровам някои читатели, като кажа, че не са ми известни упражнения, развиващи външното намерение. Целта на подобни упражнения навярно би звучала като „възнамерявам да се сдобия с намерение“. Единствената възможност позадълбочено да се разбере природата на външното намерение е практикуването на осъзнатото сънуване. В реалността вместо упражнения мога да предложа практикуване на осъзнат живот. Това означава не толкова тренировки, колкото да се живее с външно намерение. Реалността се отличава от съня само по инертността на материалната реализация в пространството на варианти. Всичко останало е еднакво.

Можете да зададете въпроса: ако не сме в състояние да управляваме външното намерение, на какво тогава да разчитаме? Разбира се, едва ли ще можете да местите многотонни канари. Но инертността на материалния свят може да се преодолее с времето. Общоприетият и привичен път за постигане на целите е основан на вътрешното намерение. Същността на трансърфинга е в обратното - отказ от вътрешното и използване на външното намерение.

Трудно е да се прокара граница къде свършва вътрешното и къде започва външното намерение. Вътрешното се превръща във външно, когато съзнанието се съединява, съгласува, слива се с подсъзнанието. Тази граница е неуловима. Прилича на усещането за свободно падане или на първото успешно подкарване на велосипед. Но най-добре се обяснява с усещането за полет насън, когато преднамерено се вдигате във въздуха.

Съзнанието е слято и напълно съгласувано с подсъзнанието в определен тесен сегмент. Лесно ви е да си мръднете пръстите на ръцете, малко по-трудно - на краката, още по-трудно - ушите, да не говорим за вътрешните органи. Външното намерение е още по-слабо развито. Толкова е трудно да се съгласуват съзнанието и подсъзнанието в намерението да се откъснеш от земята и да полетиш, че се смята практически за невъзможно.

Ще си поставим по-земни цели. Левитацията е висша проява на чистото външно намерение. Но силата му е толкова голяма, че дори нищожна част от него е достатъчна за получаване на внушителни резултати. Във всекидневния живот външното намерение действа независимо от волята ни и често в наша вреда. Например сбъдват се най-лошите ни очаквания. Вече обсъждахме кога човек получава онова, което не иска. От една страна, преследва ви това, от което се опасявате, ненавиждате и желаете да избегнете. А става така, защото мисловното ви излъчване, настроено на нежеланото събитие, ви пренася именно в сектора, където това събитие се намира. Но, от друга страна, нали не смятате да получите нещо нежелано? Къде в случая е действието на намерението?

Вътрешното намерение е насочено към избягване на нежеланото. Дълбоко ви засяга онова, което ви безпокои, внушава ви опасения и неприязън. От цялата си душа искате да го избегнете. Разумът се страхува - душата още повече, разумът усеща неприязън - душата също няма нищо против, разумът ненавижда - душата още повече. Душата и разумът са напълно единогодушни. Точно в момент на съгласуваност на съзнанието и подсъзнанието се пробужда външното намерение. Само че е насочено не натам, където ви е необходимо. Дори не е съвсем коректно да говорим за насоченост на външното намерение. Ако вътрешното намерение е насочено точно — да се избегне нежеланото, външното намерение по-скоро показва не посоката, а *зелената светлина за осъществяването на онова, в което са единогодушни душата и разумът*. А това е оценката на събитието. Няма значение дали е желано или не. Външното намерение вижда единството на душата и разума и просто избира съответния сектор в пространството на варианти.

За съжаление в живота душата и разумът най-често са единни в непредприемането на нещо. Затова реализирането на най-лошите очаквания е най-характерната илюстрация на действието на външното намерение. Хората обикновено смътно си представят какво желаят от цялата си душа, но много добре знаят какво искат да избегнат. За да подчините външното намерение на волята си, е необходимо да се стремите към единство между душата и разума в положителните цели и да изхвърлите от мислите си всичко отрицателно. Вече знаете какво вредно влияние оказва в нашия живот отрицателната настройка. Изразявайки недоволство и неприемане, вие се подлагате на действието на равновесните сили, изпадате в зависимост от деструктивните махала и се ориентирате към негативните сектори на пространството. Външното намерение, формирано от негативни фактори, ги претворява в живота.

Така външното намерение може да действа независимо от волята ни. Трудно е да се овладее тази сила, но може да бъде принудена да работи за нас. Ще се заемем с решаването именно на тази задача. Вече изяснихме как следва да постъпваме, за да не бъде действието на външното намерение в наша вреда — да не създаваме потенциали на важността и да се откажем от негативни мисли. Остана да си изясним какво трябва да правим, за да служи външното намерение на поставената цел. Не е толкова просто, както да потъркаш вълшебната лампа на Аладин, но все пак има методи, които помагат да се задейства механизмът на външното намерение.

Може би много от изложеното е останало неясно за вас. Това действително е трудна тема за разбиране, защото не е възможно външното намерение да се опише с думи. Скоро обаче картината ще се проясни. Нямам желание да я замъглявам, за да ви заинтригувам, както обичат да правят адептите на някои школи и духовни течения. Всичко, което е необходимо да знаете, ще го намерите в тази книга. Всичко, което е необходимо да умеете, ще придобиете от собствения си опит, ако прилагате на практика принципите на транссърфинга. Не са ви нужни никакви специални занимания и тренинги. Няма нищо мистично и тайнствено в транссърфинга.

Обикновено „тайното знание“ е заобиколено с иносказания и недомлъвки. Но както е известно, който е с ясна мисъл, ясно я излага. И ако владеещият „тайното знание“ иска да покаже, че му е известно нещо, което би могъл да сподели със свой ученик „на ушенце“, а през останалото време се изразява с иносказателни и дълбокомислени сентенции, най-вероятно този гуру не си дава ясна сметка в какво е същността на знанието му.

Няма да се опитваме да постигнем абсолютното намерение, което е в състояние да издигне тялото ни във въздуха. Ако знаехме как да го направим, нямаше да има за какво да си говорим. Има пространство на варианти, има възможност за избор - изберете своя вариант и точка.

Задачата ни е да се научим да постигаме целта си, като използваме възможностите си. Дори при цялата им ограниченост транссърфингът предоставя знание, способно да събуди силите, които не използваме. За целта не се изисква да се омаломощаваме с медитации, тренировки, осъзнато сънуване и други мистични занимания, от които можеш да „откачиш“. Наистина моделът на транссърфинга изглежда невероятен. Действително е трудно да се повярва във всичко това. И въпреки всичко щом преразгледате обичайните си възгледи за света, и вие ще можете да постигнете онова, което преди е изглеждало непостижимо. Предстои ви да се убедите, че действително можете да принудите външното намерение да работи за вас.

СЦЕНАРИЙ НА ИГРАТА

Нека пак се върнем към сънищата. Те са много пластични и затова служат като прекрасен демонстрационен модел за разбиране механизма на работата на външното намерение. Вече изяснихме, че същността на сънуването до голяма степен е сходна с реалния живот. Всичко, което се случва насън, е резултат от игра по сценарий, избран от нашата душа. Когато разумът спи, сънуваме, но нищо не помним. В този случай душата пътешества безконтролно в пространството на варианти. Не е известно къде „се шляе“.

Всичките ни осъзнати спомени са под контрола на разума. Сънищата, които помним,

възникват в период, когато разумът дреме. Контролът му през това време е отслабен и той се проявява само в ролята на пасивен наблюдател. Разумът нищо не си въобразява и на него нищо не му се струва. Възприема това, което душата вижда в нереализираните сектори на пространството на варианти.

В несъзнателното сънуване разумът не тегне с контрола си над душата. Той следи всичко като кинозрител. В същото време преживява видяното и тези преживявания се предават на душата, която моментално се настройва на сектора, съответстващ на очакванията. Така сценарият се променя динамично, в процеса на развитие. Декорите и действащите лица мигновено се настройват към изменящия се сценарий. Въображението действително участва в сънуването, но само като генератор на идеи.

Насън ви се мърва мисълта, че някой е настроен агресивно към вас, и това тутакси се осъществява - той ви застрашава. Но веднага след като ветропоказателят на мнението ви се отклонява в друга посока, врагът се превръща в приятел. Така се държи котето пред огледало - настроението му се люшка от дружелюбно до агресивно. То вижда срещу себе си субект и преценява какво може да очаква от него. Отначало отношението му е неутрално - любопитство. Но ето вдига лапа и оценката моментално се наклонява към възможна опасност - котето настръхва, напада, защитава се. После отскача назад, вижда комичната си фигура и настроението му се променя на игриво.

Така котето динамично коригира собствения си сценарий. То ту напада отражението си, ту изведнъж агресивността му се сменя с дружелюбие.

По същия начин човек коригира сценария в неосъзнатото сънуване. Котето не осъзнава, че вижда отражението си, а човекът не осъзнава, че сънува. Известно ли ви е, че когато се оглеждаме в огледало, изражението на лицето ни не е, което имаме обикновено? То се променя моментално, щом като човек се погледне в огледалото. Изменението е мигновено и дори не го забелязваме. Това се случва поради създадените от детинство навици и желания да изглеждаме по определен начин. Само да кажеш на детето: „Виж се в огледалото, колко си грозна, когато плачеш!“ - и лицето му веднага ще се промени. Възрастните също гледат отражението си с определено очакване, например: „Харесвам се“, „Как изглеждам?“, „Не се харесвам“ или нещо друго. Но при всички случаи изразът на лицето моментално се коригира.

Огледалото е пример за динамично коригиране на сценария. Само тук действа вътрешното намерение, а в съня по същия начин действа външното. Наяве човек вижда отражението си в огледалото и веднага с вътрешното намерение променя израза на лицето си съобразно с очакването.

Насън човек вижда игра, а външното му намерение независимо от неговата воля избира сценарий на поведението на околния свят съобразно с преживяванията и очакванията му.

Поведението на участниците в сънуването напълно се определя от представата ви как биха могли да се държат. Идеята е само начален тласък, всичко останало върши външното намерение. При това поведението ви насън се определя от вътрешното намерение, а всичко останало се подчинява на външното ви намерение, независимо дали го искате или не. Както помните, вътрешното намерение се опитва непосредствено да *въздейства* върху външния свят, а външното *позволява* на външния свят да се реализира съобразно с намерението.

В съня събитията се развиват само по сценарий, какъвто можете да допуснете. Няма да се случи нищо, което не се побира в главата ви. С това по-специално се обяснява ниската критичност към всичко случващо се насън. Дори невероятните глупости спящият приема като нещо естествено, тъй като самият той е и сценарист, и режисьор на сънищата си. Не че глупостите са норма, но подсъзнанието не изключва потенциалната им възможност. Нали по време на сън рационалният разум дреме, а подсъзнанието допуска всякакви невероятни неща.

През живота си човек прокарва през мозъка си маса информация от външни източници, както и от света на фантазиите си. Част от нея се филтрира от рационалния разум като бракувана, нереална. Тя обаче не изчезва и макар да е в килера под ключ, подсъзнанието има

достъп до нея и няма причини да я бракува. Затова когато настъпва времето за сън, душата на пръсти се промъква в килера и тайно от разума започва да пробва всякакви нелепи сценарии. При това в неосъзнатото сънуване тя е свободна да избира сектори от пространството на варианти. Повечето никога не се реализират, тъй като събитията в тях не са рационални и следователно изискват по-голям разход на енергия. Един Бог знае как душата избира сънищата.

Колкото и произволно душата да избира сънищата, разумът ги вижда и коригира сценария съобразно със своите преживявания и очаквания. Както вече изяснихме, най-лесно се осъществяват най-лошите очаквания и всичко, което човек се стреми да избегне. В такива случаи външното намерение действа независимо от волята на човека и в негова вреда.

И така, сценариите на сънищата се определят от очакванията. Насън най-лошите очаквания непременно се осъществяват. В реалността също с висока степен на вероятност получавате онова, от което се опасявате. Така работи външното намерение независимо от волята на разума. Той е в състояние с усилие на волята да принуди вътрешното намерение да работи. Външното намерение обаче не се подчинява на заповеди, а се появява произволно, като резултат от единството между душата и разума. Насън разумът няма възможност дори да съобрази, че работи външното намерение, тъй като липсва контрол. В реалността нещата не са кой знае колко по-добри, тъй като сънят в известен смисъл продължава и наяве.

Насън човек може да бъде въвлечен в невероятно глупави и безсмислени игри. Играта изцяло поглъща спящия и той не си дава сметка колко абсурдно е случващото се. В реалния живот в една или друга степен става същото. Ако дадена група хора е въвлечена в тясноспециализирана дейност, в нея често възникват съждения, лексика и действия, които отстрани могат да изглеждат крайно глупави и неестествени. Това може да са групи по интереси, професионални или религиозни.

Ниската критичност към ставащото наяве е причина за хипнотизирането, за смайването. Например циганската хипноза почива на трите „да“. Човек три пъти отговаря утвърдително на три въпроса и получава илюзията, че всичко върви както трябва. Той губи бдителност и сякаш заспива - критичността му слиза на ниско равнище. Мнозина едва ли не буквално спят в движение, машинално изпълнявайки обичайните действия. Това се отнася особено за тези, които извършват еднообразна дейност ден след ден.

Когато разговаряте с някого, много здраво спите. Потъвайки в играта, разбирате какво става, но не сте способни обективно да прецените ситуацията и да действате, тъй като не наблюдавате играта отстрани, а играете самите вие. Всеки футболен запаленко компетентно критикува играчите за грешките им. А какво ще се случи, ако него го пуснат на игрището? Всички хора в една или друга степен действат неосъзнато. Ако човек не говори истината, погледът му се стреми да избяга надясно. Ръцете му извършват произволни неконтролируеми движения. Той изцяло е във властта на пиесата, в която участва.

Състоянието на хипнотично внушение е крайната степен на сън наяве. Всички хора в една или друга степен продължават да спят в реалността. Сега например можете да се сепнете и да си кажете: давам си сметка какво правя и какво става в момента. Но после вниманието ви ще бъде отвлечено от някакъв човек, проблем или събитие, ще потънете в играта и ще заспите. И ще спите, докато сте на сцената и добросъвестно изпълнявате ролята си. Ще се събудите, когато слезете в зрителната зала и разбутате своя Надзирател. Когато сте в залата, ще продължавате да играете ролята си както и преди, да казвате нужните думи, да изпълнявате необходимите действия, да се подчинявате на установените правила. Сега обаче ще играете осъзнато, а следователно - отстранено. Вие се отдавате под аренда и трезво преценявате какво се случва.

В неосъзнатото сънуване сънят се „случва“, външното намерение* действа независимо от волята ви и вие нищо не можете да направите. В осъзнатото сънуване човек слиза в зрителната зала и ръководи съзнателно сценария. Не че външното намерение се подчинява на волята, но поне не ѝ се противопоставя. В дадения случай разумът дава свобода на душата, а в замяна получава съгласието ѝ. Единството между душата и разума събужда

външното намерение. Как да бъде постигнато по пътя към целта, ще поговорим в следващите глави.

В реалността степента на осъзнатост е по-висока, отколкото в сънуването. Това е напълно достатъчно за управляване на вътрешното намерение. Но външното изисква по-висока степен на осъзнатост. Както в осъзнатото сънуване, така и в реалността, *за да се постигне контрол над външното намерение, е необходимо да се събудим.*

ИГРА ПО ВАШИТЕ ПРАВИЛА

Какво правите, ако ви нападнат насън? Има четири варианта на вътрешното намерение - да бягате, да се биете, да се събудите или да се осъзнаете. Съпротивата срещу нападението или отстъплението насън е примитивна реакция на вътрешното намерение. Ако са ви нападнали и се отбранявате и съпротивявате, тогава всичко ще се случва приблизително така, както в реалността, т.е. според обикновения модел. В съзнанието ви е сценарият как трябва да се води борбата. Например ако сте свикнали да губите, ще загубите. Сънят ви ще се премества в пространството на варианти съобразно с този сценарий.

В съня си действате точно така, както сте свикнали да действате в реалността. Тъй като насън е възможно всичко, много по-ефикасно ще бъде да използвате външното намерение. Можете спокойно да се обърнете към противника си и с леко усилие на волята да си представите, че той изчезва или се превръща в жаба. В дадения случай не се стремите точно да го *превърнете* в жаба. Стремешът да се въздейства върху външния свят е работа на вътрешното намерение. Представете си, че той се *превърща*, с други думи, допускате такъв вариант. *Вътрешното намерение е насочено само към възможността да си представите това, да допуснете такъв сценарий.* Ако разумът напълно допуска подобен вариант на развитие на събитията, душата също няма да възрази. Единството между душата и разума поражда външно намерение и то осъществява избрания сценарий.

Както виждате, *външното намерение възниква не в резултат от волево усилие, а като следствие на единството между душата и разума.* Вътрешното намерение (волята) трябва да е насочено само към постигане на това единство. В този смисъл външното намерение не се поражда от волята и действа сякаш независимо от нея. Но за да се появи то, е необходимо да се *осъзнае*, че сценарият може да се контролира. Осъзнатостта е необходимото условие за възможността да се принуди външното намерение да работи за вас.

Докато сънуването не е осъзнато, то не се контролира, а се „случва“. И насън, и по време на бодърстване повечето постъпки на човека са сравнително несъзнателни. Несъзнатото отношение към ставащото е в преживяването на ситуацията като определяна и обусловена от външни фактори, върху които най-често нямате сили или възможности да влияете съществено. Ако се придържате към подобен възглед, върху живота ви обикновено въздействат други хора или превратностите на съдбата. Реалността в този смисъл също се „случва“. Правилата на играта не се определят от вас, а от външния свят.

За да придобиете контрол както над сънуването, така и над реалния живот, е необходимо да промените ролята си от участник в наблюдател. Не преставайте да участвате в играта и изпълнявайте ролята си, но нека вътрешният ви Надзирател постоянно да работи, сякаш се отдавате под аренда като актьор и същевременно наблюдавате своята и чуждата игра отстрани, от зрителната зала. Надзирателят постоянно е включен във фонов режим. Той не се намесва, но следи ставащото и дава трезв отчет.

При пасивния сън наблюдателят е изключен, има само актьор. Вие изцяло сте погълнати от ролята и не виждате ситуацията отстрани. За да не „потъвате“ до шия в ролята, трябва да поддържате вътрешната и външната важност на минимално равнище и постоянно да държите в готовност Надзирателя. Дори без да отчитате външното намерение, способността ви да контролирате ситуацията е правопрпорционална на вашата осъзнатост. Насън степента на осъзнатостта ви е малка и затова сънят ви се „случва“. А ако сте осъзнали, че спите, цялата ситуация се оказва под контрол. Правите каквото искате.

Хората са подложени на влиянието на деструктивните махала обратнопропорционално на осъзнатостта. Насън мнозина се държат като зомбита. Ако ви преследва кошмар, бягате и

нищо друго не можете да сторите. Сценарият е ваш, но сте го дали да го поставя друг режисьор. В плен сте на обичайните си представи за вариантите на развитие на събитията. Това са вашите представи, но те диктуват своята воля и затова сте само актьор, т.е. жертва.

Спомнете си какво се случва, когато се потапите в някакъв проблем. Например идва колега и ви съобщава, че трябва да се свърши някаква работа. Ако за вас това донякъде е проблем, първата ви реакция е загриженост, дори потиснатост. Мигновено превъртате в ума си няколко сценария за развитие на събитията: „Работата е сложна, как да я свърша? Ама как не ми се иска! Какъв неспокоен и труден е животът ми! Ако не свърша работата, ще...“, и т.н.

В този момент сте се включили в играта, подложили сте се на влиянието или, с други думи, заспали сте. Спокойно могат да ви хванат за ръчичка и да ви заведат като послушно дете в стаята, където вече ви чака трудната и обременяваща работа. Оказали сте се на жизнената линия, където това действително е така.

А се е случило, защото сте позволили на махалото да ви хипнотизира и да ви натрапи своята игра. След като сте превъртели в съзнанието си „проблемния“ сценарий, постигнали сте единство между душата и разума в загрижеността и външното намерение веднага ви е преместило върху „проблемната“ жизнена линия. Това изобщо не е сложно, тъй като лесно ни завладяват чувства като страх, безизходност, недоволство, безпокойство и загриженост.

А какво е послужило като начална причина? Важността! Въвлекли са ви в играта или са ви приспали само защото сте я оценили като важна сама за себе си и за вас. Външната и вътрешната важност.

Сега си представете друг вариант на развитие на събитията. До вас се приближава човек с проблем. В този момент се събудете и си кажете, че не спите и можете сами да решите ще се превърне ли първият тласък на махалото за вас в проблем или не. Това е първото условие за контрол над ситуацията. Остава да се изпълни второто условие -поставете си за цел да провалите това махало. Дори без да знаете какво ви очаква, предварително се настройте да видите в това дреболия. Главното е да не позволявате да ви хванат за ръчичка. Не предприемайте никакви настъпателни стъпки, не се отказвайте, не се опитвайте да се измъкнете, а камо ли да се дразните. Просто спокойно изслушайте какво искат от вас. Желателно е да кимате с глава и външно да се съгласявате, но вътрешно е необходимо да бъдете страничен наблюдател, а не участник. Това е ролята на играещ зрител, подобно на играещ треньор.

В дадения случай да бъдеш сякаш отстрани изобщо не означава да си разсеян. Контролът над ситуацията предполага внимание и пълна яснота на мислите. Да стоите отстрани означава да си давате ясна сметка, че сами определяте правилата на играта и вие трябва да решите дали тя ще се превърне в трагедия или в лек водевил. А вие самите какво искате? Навярно всичко да се реши лесно и просто.

Ако смятате, че винаги ще се намери сложен проблем, над който да се потите, можете да не се безпокоите.

Всеки сложен проблем има просто решение. То се намира на „водевилната“ жизнена линия. *За да преминете върху тази линия, е необходимо само да си представите, че ще бъде точно така.*

След като използвате тази техника, ще бъдете приятно удивени. Изходите могат да бъдат най-невероятни. Най-малкото, проблемът действително ще бъде решен много лесно. А може и просто да отпадне или решаването му да бъде възложено на друг. Защото на „водевилната“ жизнена линия няма сложни проблеми. Няма власт над външното намерение, но правите така, че, първо, то не действа срещу вас и, второ, получавате възможност да го принудите да работи във ваш интерес. Могат да се създадат различни обстоятелства, включително и не във ваша полза. Такава позиция обаче рязко увеличава възможностите ви за успех. Не забравяйте при това да се доверявате на течението на вариантите. Ако степента на единство между душата и разума във „водевилната“ настройка към проблема е достатъчно висока, ще получите зашеметяващи резултати, за които преди не сте могли и да мечтаете.

Вече не сте марионетка. Искам обаче да ви предпазя от изкушението да се възгордеете, че сте кукловод. Сами разбирате - това нарушава равновесието и непременно ще получите първане по носа при първите признаци на възгордяване, чувство за собствено превъзходство, пренебрежение или (не дай, Боже!) презрение към хората. Никога, дори и насън, няма да получите абсолютно пълен контрол над всичко случващо се. Помнете, че *имате право само да избирате, а не да променяте*. Чувствайте се като у дома си, но не забравяйте, че сте на гости. Нужно е да помните и че отдавайки се под аренда, трябва да действате безупречно. *„Водевилното“ настройване към проблема не е разхайтеност и безгрижие, а трезва оценка на важността.*

Би било грешка да се интерпретира осъзнатостта като стремеж да се установи контрол над околния свят. Разумът е свикнал да държи на своето, да се опитва да промени хода на събитията - с други думи, да се бори с течението. Ако сте слезли в зрителната зала, може да изпитате изкушението да промените сценария със сила, да натрапите на актьорите своята воля. Такова поведение няма нищо общо с транссърфинга, тъй като се опира изключително на вътрешното намерение да се борите с течението. Още и още веднъж си напомняйте, че трябва да се движите по течението на вариантите. *Осъзнатостта не е контрол, а наблюдение.*

Контролът има за цел единствено да не се мятате в негативното, а да си представите благоприятен сценарий и да го пуснете в живота си, да го приемете с цялото си сърце. *Не да натрапвате на света своя сценарий, а да допуснете възможност за него, да позволите на варианта да се реализира, а на себе си - да го имате. Ще престанете да се борите със света и ще можете да си позволите да избирате само в случай че душата и разумът ви стигнат до единство.*

Нека да си спомним за домашното, което дадохме в предишната книга. Ролите на Молителя, Обидения и Воина не ни подходат. Все пак каква роля отрежда транссърфингът на стопанина на своята съдба в играта, наречена Живот? Сега трябва да ви е ясно, че това е *ролята на Надзирателя*. Колкото по-висока е степента на осъзнатостта ви наяве, толкова по-ефективно ще сте в състояние да се разпореждате със съдбата си.

Ролята на надзирател е и много по-увлекателна, отколкото тази на изпълнител. Както е известно, командирите, началниците и прочие ръководители заемат по-активна жизнена, позиция в сравнение с обикновените изпълнители. И не само защото отговорността им е по-висока. Работещите в ръководните звена са по-скоро надзиратели, отколкото изпълняващи задължения. Положението им ги задължава да бъдат „по-събудени“ за разлика от обикновените работници, които могат да спят, принудително изпълнявайки задълженията си. Заели позицията на надзирателя, моментално ще почувствате прилив на енергия и жизненият ви тонус ще се повиши, защото вече не трябва просто омърлушено да изпълнявате чужда воля, а сами да творите съдбата си. *Отговорността за собствената съдба не е бремене, а свобода.*

Човек се отличава от животното не толкова с равнището на интелекта си, колкото със степента на осъзнатост. Животните пребивават в по-сънно състояние. Поведението им се определя главно от стереотипните сценарии, заложили от природата, които се проявяват под формата на инстинкти и рефлексии. Те действат, сякаш играят пиеса по сценарий, който не може да бъде променен. В това отношение човекът е „по-събуден“, защото осъзнава себе си като личност. И все пак равнището му на осъзнатост е още много ниско. Той играе играта си, намирайки се на сцена. Изцяло е погълнат от тази игра.

Тайната на т.нар. умни хора е в осъзнатостта. Яснотата на ума се определя от степента на осъзнатост. Едни ясно мислят и ясно излагат мислите си, на други в главите им е бъркотия. Острият ум, от една страна, и тъпотата, от друга, не са степени на развитие на интелекта, а различни степени на осъзнатост. Тъпотата по-скоро е психологическа защита от нежелана информация: „Нищо не искам да знам, оставете ме на мира!“. Острият ум е откритост, любознателност, желание да се получава и обработва информация: „Искам всичко да знам!“. Тъпотата понякога е следствие от затормозеност. И едното, и другото може да бъде развито в детството - например когато насила карат детето да учи нещо и на всичкото

отгоре му оказват и психически натиск.

Колкото по-дълбоко спим наяве, толкова повече грешки правим. Мухата, която се блъска в стъклото, също спи дълбоко. Потъването в играта не дава възможност действителността да се погледне широко и обективно. Зацикля-нето върху играта стеснява фокуса на възприемането и поставя капаци. По тази причина човек прави грешки, а сетне се чуди: „Къде ли са ми били очите?“. Сякаш му е направена магия. Дори на 1 април, когато всеки знае, че може да бъде излъган, все пак попада в капана.

Нима това не е сън наяве?

Неосъзнатост в една или друга степен настъпва, когато човек не иска да се сблъска лице в лице с реалността. Желанието да избяга от заплашващата реалност кара щрауса да крие главата си в пясъка. При човека това се проявява в стремеж да се изолира от външния свят: „Нищо не виждам, нищо не чувам, нищо не искам, оставете ме на мира!“. Няма възможност да се завие презглава с одеялото и да заспи и неволно се стреми да блокира възприятието си, като снижава равнището на осъзнатост. Например неагресивният и безобиден индивид се старее да се прикрие от неминуемия удар. Но той не може да отрази удара, тъй като осъзнатостта му е блокирана от страх и реакцията му е забавена -сякаш пелена е паднала върху очите му. По същия начин яростта замъглява разбирането. Човек изцяло е потънал в играта, не вижда и не чува нищо наоколо. Оттук идва терминът „сляпа ярост“.

Страхът и яростта са крайните прояви на неосъзнатост. Махалата на всяка крачка се опитват меко да приспят бдителността ни. Рекламата например оказва зомбиращо въздействие, възползвайки се, че хората прекарват по-голямата част от времето си в полуосъзнато състояние. Осъзнатостта като точно възприемане на околната действителност се проявява само понякога, когато обстоятелствата добавят в кръвта ни адреналин. Затова е много сложно да се направи нещо толкова просто - да се събудиш в съня и да си кажеш: „Е, момчета, стига сте ме будалкали, това е само сън, а тъй като си е мой, господарят тук съм аз, а не вие.“

Осъзнатостта помага и да се измъкне от подсъзнанието интуитивната информация. Можете да го направите, ако усетите, че мислите: „Защо ли изведнъж ми се прииска да направя това?“. Гласът на душата звучи тихичко, едва чуто. Разумът в отговор крещи: „Млъкни, знам какво искам и какво трябва да правя!“. Нужно е да си създадете навика постоянно да се вслушвате в шепота на утринните звезди.

В полуосъзнато състояние на практика не е възможно навреме да си спомним, че трябва да забелязваме какво говори вътрешният ни глас. Дори сутринта да сте си казали твърдо, че ще слушате гласа на душата си, в нужния момент няма да си спомните, ако спите.

И така, изяснихме, че единството между душата и разума поражда външното намерение, а осъзнатостта дава възможност то да се подчини на собствените интереси. Единството между душата и разума се постига толкова лесно насън по простата причина, че душата е свободна от авторитарния контрол на разума. При осъзнатото сънуване контрол има, но е насочен само към коригиране на сценария. Всичко останало се допуска, дори излизащото извън рамките на здравия смисъл. Разумът се съгласява да приема насън всевъзможни чудеса. В приказката на Андерсен „Огнивото“ има един епизод, когато принцесата, убедена, че сънува, се съгласява да се разхожда с войника по покрива. Така и разумът допуска в съня абсолютно всичко, а в реалността пак трескаво се залавя за обичайния си светоглед.

Извън границите на здравия смисъл няма да е толкова лесно да се постигне единство между душата и разума. Здравият смисъл е нашата клетка за цял живот и не е лесно да се измъкнем от нея. Човек може да се увлича от мистични учения, да витае в облаците, да вярва в невероятното... Но в тази вяра винаги има място за съмнение. Разумът може да се престори, но в действителност знае, че ябълките все пак падат на земята. Затова е толкова трудно напълно да се подчиниш на външното намерение. Независимо от това можете от опита си да се убедите, че осъзнатостта действително рязко повишава шансовете ви.

Максимална осъзнатост се постига, при условие че в съзнанието ви постоянно присъства Надзирателят. Той обективно оценява ставащото, в чии интереси се води играта и следи да не ви вмъкнат в нея като марионетка. Необходимо е всяка минута *да помните*: „спите ли или не?“. Ако не ви е страх, можете да се занимавате с осъзнати сънища. Но сънят ще премине и пак ще дойде всекидневната действителност.

Не е ли по-добре да се заемете с осъзнат живот? Както виждате, тази алтернатива дава възможност да си обзаведете света по собствен вкус. Изборът е ваш.

ИЗЧИСТВАНЕ НА НАМЕРЕНИЕТО

Външното намерение е непостижима и огромна сила. И същевременно се убедихте колко крехко и неуловимо е. То е и контрол, и едновременно отказване от контрола, воля да действате и отказване от натиск със сила, решимост да имате и отказване от стремежа да притежавате.

За разума това е нещо ново и непривично. Човек е свикнал да постига всичко с вътрешното намерение. Въздействаш върху света непосредствено, пряко и той моментално реагира. Всичко е просто и разбираемо. Той обаче няма толкова лесно да се поддаде, необходимо е да полагате усилия, да настоявате на своето, да водите борба, да сте пробивни. А тук се предлага отказване от активно настъпление - видите ли, светът сам щял да разтвори обятията си. Очевидно подобен нетривиален подход поставя разума в задънена улица.

Как да се постигне баланс и да съвместите решимостта да имате с отказа от пряко въздействие? Отговорът е очевиден - необходимо е да поддържате равновесие на намерението. Това означава да искаш, без да желаяш, да се грижиш, без да се тревожиш, да се стремиш, без да се увличаш, да действаш, без да настояваш. Равновесието се нарушава от потенциалите на важността. Както ви е известно, колкото по-важна е целта, толкова по-трудно е постигането ѝ.

Формулировката „Ако много искаш, непременно ще го постигнеш“ ще действа по обратния начин, в случай че желанието е паническо и се предприемат трескави опити то да се реализира. Паникьосвате се, защото ви липсва твърдата вяра, че желанието ви ще се изпълни. Сравнете следните две позиции. Първата е: „Много искам да постигна желаното. За мен това е въпрос на живот и смърт. На всяка цена трябва да го получа. Ще положа всички усилия.“ Втората е: „Е, добре, реших за себе си, че ще получа желаното. Нали го искам! Тогава какво? Ще го имам - и точка.“

Не е трудно да се разбере коя позиция ще бъде печелившата.

Желанието се отличава от намерението и по това, че не изключва вероятността за неизпълнение. Ако желаем нещо и е трудно да го получим, тогава ни се иска още повече. Желанието винаги създава излишен потенциал. Самото то вече е потенциал.

Намерението не вярва и не желае, а просто действа.

Чистото намерение никога не създава излишен потенциал. Намерението предполага, че вече всичко е решено: просто съм решил, че така ще бъде, това е почти свършен факт. То е спокойно осъзнаване, че ще бъде така. Например имам намерение да се отбия в павилиона и да си купя вестник. Тук няма никакво желание, то е съществувало до момента, когато съм решил да го направя. Вероятността за неизпълнение на желанието е крайно малка, а в случай на несполука също няма нищо страшно. Затова тук намерението е напълно изчистено от всякакво желание, а следователно и от излишен потенциал.

Енергията на желанието е насочена към целта, а енергията на намерението - към процеса на постигането ѝ. Когато човек иска нещо, той създава смущения в енергийната картина на околния свят, което довежда до действие на равновесните сили. А когато просто отивам до павилиона за вестник, няма никаква нееднородност.

Върху картината на жизнените линии желанието действа така: искам да получа едновременно си, но се страхувам, че няма да го получа, затова мисля за несполуката (нали за мен това е важно!) и излъчвам енергия на честотата на линията на несполуката. Намерението действа тъкмо обратно: знам, че ще получа исканото, за мен този въпрос вече е решен, затова излъчвам енергия на честотата на линиите, където вече имам онова, което искам.

И така, за постигането на целта пречат два излишни потенциала - желанието и вярата. Или по-точно, страстното желание на всяка цена да се постигне целта и борбата със съмненията, че е възможно тя да бъде постигната. Колкото по-желана е целта, толкова по-голяма тежест придобива съмнението в сполучливия изход. От своя страна съмнението още повече повишава ценността на желаното. Вече изяснихме, че желанието не помага, а само пречи. Тайната на изпълнението на желанието е в това, че *трябва да се откажеш от желанието, а в замяна да имаш намерение, т.е. решимост да имаш и да действаш*.

Но важността на целта пък поражда стремеж неистово да се бориш за своето, като въздействаш върху света с вътрешното намерение. Получил намерението, разумът презглава се втурва в битка. Точно важността кара разума по навик така да притиска света. За да може поне на крачка да се приближите до външното намерение, трябва да намалите важността. То няма нищо общо с вътрешното в стремежа му да въздейства върху околния свят.

Външно намерение не може да се получи с помощта на вътрешно намерение, колкото и силно да е то. Външното затова и се нарича така - защото се намира извън нас. Какво е то в края на краищата? Нямам понятие. Не се боя да си го призная. За намерението е много сложно да се говори в рамките на определенията на разума. С вас можем само да бъдем свидетели на някои прояви на външното намерение. То се проявява в момента, когато възникне единство между душата и разума. Щом това условие е изпълнено, се създава своего рода резонанс между излъчването на мисловна енергия и външната сила, която ни подхваща и ни пренася в съответния сектор.

Външното намерение е силата, която осъществява трансърфинга - преминаването по жизнените линии или, с други думи, движението на материалната реализация по секторите в пространството на варианти. Защо съществува тази сила, откъде се взема? Да се задава подобен въпрос е също толкова безсмислено, колкото и да се пита защо съществува Бог или да се разсъждава има ли връзка между Бога и външното намерение. Никому не е дадено да го знае.

За нас главното е, че има такава сила. Остава ни само да се радваме на възможността да я използваме, както се радваме на Слънцето.

Външното намерение сочи възможността за преместване на реализацията по секторите на пространството на варианти. Точно така силата на тежестта сочи възможността да паднете от покрива. Докато стоите горе, не се случва нищо независимо от силата на тежестта. Но само да направите крачка напред, т.е. да се оставите в ръцете на силата на тежестта, тя ви сграбчва и ви хвърля на земята.

За да се оставите в ръцете на външното намерение, е необходимо да постигнете единство между душата и разума. Това не може да се получи при наличието на важност. Тя поражда съмнение и става пречка по пътя към единството. Разумът желае, а душата се противи. Душата се стреми, а разумът се съмнява и не я пуска. Важността хвърля разума към затворения прозорец, а душата вижда отвореното прозорче. Душата моли за това, което действително желае от цялото си сърце, а важността задържа разума в мрежите на здравия смисъл. Най-сетне единството е постигнато в неприемането на нещо и тогава външното намерение се стреми да ни пробута ненужен товар. Несъгласуваността между стремежите на душата и разума е причинена от това, че разумът е във властта на предубеждения и лъжливи цели, натрапени от махалата. Те пак ни дърпат за нишките на важността.

Така получаваме второто необходимо условие за овладяване на външното намерение - *намаляване на важността и отказване от желанието да се постигне целта*. Разбира се, звучи парадоксално: излиза, че за да се постигне целта, трябва да се откажем от желанието да я постигнем. Ясно ни е всичко, отнасящо се до вътрешното намерение, тъй като сме свикнали да действаме само в тези тесни рамки. Определихме намерението като решимост да имате и да действате. Разликата между външното и вътрешното намерение се проявява в първата и втората част на това определение. *Ако вътрешното намерение е решимост да действате, външното е по-скоро решимост да имате*.

Имате решимост да паднете - засилете се и падайте. Имате решимост да се окажете на

земята - пуснете се и се оставете на силата на тежестта.

Процесът на изчистване на намерението от желанието може да премине по следния алгоритъм. Размишлявате по повод на постигане на целта. Щом са се появили съмнения, значи имате желание. Безпокоите се притежавате ли необходимите качества и възможности за постигане на целта - значи имате желание. Вярвате, че целта ще бъде постигната - и в този случай имате желание. Необходимо е да искате и да действате, без да желаете. Намерението да вдигнете ръка и да се почешете по тила е образец за намерение, изчистено от излишни потенциали. Не бива да имате желание, а само чисто намерение.

За целта трябва да се намали вътрешната и външната важност. А за да се намали важността, има едно просто и действено средство - *предварително да се примирите с поражението*. Ако не го направите, няма да се отървете от желанието.

Когато изчиствате намерението от желанието, гледайте да не изгубите самото намерение. Имайте намерение да постигнете целта и предварително се примирете с поражението. Няколко пъти превъртете в главата си сценария на поражението, помислете какво ще правите в случай на несполука, открийте резервни пътища, застраховка. Нали с това животът няма да свърши!

Не си струва обаче да се връщате отново и отново към сценария на поражението. Това е само единичен акт, който ви освобождава от необходимостта непременно да постигнете целта така, както сте го замислили. Всъщност не можете да знаете по какъв начин тя ще бъде постигната. Пак ще се върнем към този въпрос.

След като сте се примирили с поражението, повече не размишлявайте нито за него, нито за сполуката, а *просто вървете към целта*. Движете се към нея като към павилиона за вестници. Ще намерите сполуката в джоба си, а ако не се окаже там, няма да тъгувате. Не е станало веднъж - друг път ще се случи, ако не се тръшкате по повод на несполуката.

Да се оставите в ръцете на външното намерение изобщо не означава напълно да се откажете от вътрешното и да седите със скръстени ръце, очаквайки единство между душата и разума. Никой не ви пречи да постигате целта по общоприетите начини. Отказът от желанието и важността оказва същото благотворно влияние и върху резултата от дейността на вътрешното намерение. Но вече се появява възможност да привлечете на своя страна много по-могъщата сила на външното намерение. Това ще ви позволи да постигнете онова, което преди ви се е струвало непостижимо.

РЕЗЮМЕ

В осъзнатото сънуване разумът може да контролира сценария на играта.

Сънуването е виртуално пътешествие на душата в пространството на варианти.

Сънищата не бива да се интерпретират като знаци.

Ако душата попадне в реализиран сектор на пространството, тя може да не се върне.

Не се реализира желанието, а намерението - решимостта да имате и да действате.

Желанието е концентрация на вниманието върху самата цел.

Вътрешното намерение е концентрация на вниманието върху процеса на собственото движение към целта.

Външното намерение е концентрация на вниманието върху това, как целта се реализира сама.

С вътрешното намерение целта се постига, а с външното се избира.

Вътрешното намерение се стреми пряко да въздейства върху околния свят.

Външното намерение дава зелена светлина за самостоятелното реализиране на целта.

Законите на естествознанието действат само в един отделно взет сектор на пространството.

Работата на външното намерение е движение по различните сектори на пространството.

Външното намерение е единство между душата и разума.

Въображението участва в сънуването само като генератор на идеи.

Душата и разумът са единни в негативните очаквания, затова те лесно се осъществяват.

В реалността сънят продължава наяве в една или друга степен.

За да придобиете контрол над външното намерение, е необходимо да се събудите.

Докато реалността не е осъзната, тя не се контролира, а се „случва“.

Във всяка игра трябва да се участва отстранено, като играещ зрител.

Осъзнатост се постига чрез отстраненост от играта.

Отстранеността предполага внимание и пълна яснота на мислите.

Осъзнатостта не е контрол, а наблюдение. Контролът трябва да бъде насочен към допускане на желания сценарий в собствения ви живот.

За да изберете нужния сценарий, необходимо е да си представите, че ще бъде точно така.

Вътрешното намерение е решимост да действате. Външното намерение е решимост да имате. Външното намерение е силата, осъществяваща транс-сърфинга.

За да се намали важността на целта, трябва предварително да се примирите с поражението.

След като се примирите с поражението, не умувайте повече, а просто вървете към целта.

Глава II

СЛАЙДОВЕТЕ

Защо желанията не се изпълняват, а мечтите не се сбъдват? За да се превъплъти желаното в действителност, трябва да знаете как се прави „поръчка“. От тази глава нататък в книгата се анализират конкретни практически препоръки по техниката за реализиране на поръчката. Това са първите стъпки на мага.

*Вие сте достойни за всичко
най-добро.*

ИЛЮЗИИТЕ

Транс-сърфингът се отнася много внимателно към определянето на илюзиите като игра на въображението. Илюзии се наричат сънищата, халюцинациите, неадекватното възприемане на действителността и най-сетне - самата действителност. Ако оставим настрана неадекватното възприемане на действителността, виждането на друга реалност не е плод на фантазиите на разума. Сънищата и халюцинациите са, грубо казано, пътешествия на душата в пространството на варианти. Илюзорното възприемане на действителността не е игра на въображението, а възприемане на сектори, невъплътени в материална реализация. В края на краищата целият свят не е илюзия. Човек, който смее да твърди, че всичко, възприемано от него, е само илюзия, твърде много си въобразява.

Всъщност защо човек си позволява да твърди, че е способен всичко да разбере и обясни? Единствено му е достъпно да опознае само някои закономерности на този свят и да види отделни негови прояви. Някои прояви на света не се поддават на разумно обяснение. Тук човек, от една страна, признава своето безсилие да намери обяснение и обявява видяното за илюзия, а от друга - преувеличава възможностите на разума си, че, видите ли, той самият си го е въобразил и е синтезирал илюзията.

Под въздействието на силно наркотично или алкохолно опиянение човек също като по време на сън губи контрола на съзнанието си и затова подсъзнанието му се настройва на нереализираните области в пространството на варианти. Тялото му е в сектора на материалната реализация, т.е. в нашия материален свят, а възприятието му блуждае във виртуалния сектор, изместен спрямо реалния. В такова състояние човек може да ходи по познати улици, сред обичайни сгради, но да ги вижда съвсем различно. Хората и околната

обстановка изглеждат по друг начин. Декорите са се променили. Получава се полусън, полуреалност.

Точно така хората с психични разстройства, чието тяло се намира в сектора на материалната реализация, възприемат друг, нереализиран сектор. Тяхното възприятие е настроено към определен сектор в пространството на варианти, в който може да има не само друг декор, но и други сценарии и роли. Психично ненормалните хора съвсем не са болни в обичайното разбиране. Те не си въобразяват, че са Наполеон или други неприятни личности. Действително възприемат такъв вариант, виждайки го в сектора на пространството. Там има всякакви варианти, но човек избира този, който повече харесва на душата му. Когато конфликтът между душата и разума достига до краен предел и измъчената душа повече не е в състояние да понася жестоката действителност, тогава настройката на възприемането попада във виртуален, нереализиран сектор, като самият човек физически живее в материалния сектор.

Един психиатър разказва история за жена, която патологично желаела да има идеален мъж и деца. Ако се изразим с термините на транссърфинга, за бедната жена важността на семейството удряла горната граница. В крайна сметка се омъжила за човек, който жестоко издевателствал над нея. Не успяла да има деца. Реалният живот станал непоносим за нея и скоро попаднала в психиатрия. Вече не възприемала сектора на материалната реализация. Тялото ѝ било в материалния свят, а възприятието ѝ било настроено към виртуален сектор, където е жена на английски лорд, има деца и е напълно щастлива. От гледна точка на околните живеела в нашия свят, а същевременно възприятието ѝ било настроено към виртуалния сектор.

Опитват се да лекуват такива болни, но мнозина от тях са щастливи точно в състоянието, при което илюзиите са много по-приятни от жестоката реалност. Всъщност това не са илюзии, а нереализирани варианти, които съществуват също така реално както материалният сектор.

Защо виртуалният сектор на човек с психични проблеми не се материализира? Както вече стана дума, вариантът се реализира, когато енергията се модулира от мислите на човека при пълно единство между душата и разума. Очевидно в дадения случай подобно единство не се постига. Или пък изместването между материалния и виртуалния сектор е много голямо и затова изисква много енергия за реализацията. Например един нов Наполеон в наше време е прекалено необикновен случай и затова е далеч извън пределите на възможното течение на вариантите. Може би съществуват и други причини, които не знаем.

Човек може не само да вижда друга реалност, но и да възприема действителността в изкривена светлина. Възприятието му много силно зависи от информацията, заложена у него от детството. Като илюстрация можем да приведем известния опит с две котенца. Едното от раждането живее в обстановка, където няма вертикални предмети, а другото - в такава, където няма хоризонтални. След известно време пускат котетата в обикновена стая. Първото през цялото време се блъска в краката на столовете - за него не съществуват вертикални линии. Второто съответно не разбира какво са хоризонталните линии и се търкаля по стъпалата. Разбира се, разумът е способен да си въобразява и да фантазира, но само в тесните рамки на предишния си опит. Той може да конструира нов модел на къща от старите кубчета. Но къде преминава границата между въображението и възприемането на друга реалност? Тя няма точни очертания, но за нашите цели това не е толкова важно. От значение е само по какъв начин вътрешните убеждения влияят върху възприятието на действителността и как това се отразява върху човешкия живот. Ще научите какво стои в основата на изкривеното възприятие на реалността и доколко силното влияние оказва подобно изкривяване върху самата действителност.

ИЗКРИВЯВАНЕ НА РЕАЛНОСТТА

Човек не може да възприема околния свят съвсем обективно. Също както да поставите слайд в прожекционен апарат и да наблюдавате изображението. Обикновената равномерна светлина, която преминава през лентата, на екрана се превръща в картина. Възприятието

представлява екрана, околният свят е светлината, а слайдът е светогледът ни, т.е. как ние разбираме този свят.

Представата на всеки човек за себе си и за околния свят често е далеч от истината. Изкривяването идва от нашите *слайдове*. Например безпокоят ви някои лични недостатъци и поради това изпитвате усещане за непълноценност - струва ви се, че и на останалите това не им харесва. Тогава, общувайки с хората, поставяте в своя „прожекционен апарат“ слайда на комплекса си за непълноценност и виждате всичко в изопачена светлина.

Нека да допуснем, че в дадения момент се безпокоите как сте облечен. Може дори да ви се струва, че останалите ви гледат с насмешка или презрение. Но в техните глави изобщо няма подобни мисли. Те присъстват само във вашата глава във вид на слайд, който изкривява действителността. Всеки човек като правило деветдесет процента е зает с мисли за собствената си персونا - също както и вие. Дори да сте на събеседване за постъпване на работа, бъдете уверени, че самият интервюиращ е загрижен повече как по-добре да изиграе ролята си.

Слайдовете изкривяват представите ви какво мислят за вас другите хора. *Слайдът е изкривена картина на действителността*. Той е онова, което е в главата ви, но го няма у другите. Например смятате външността си за недостатъчно привлекателна. Ако това не ви вълнува особено, няма изкривяване. Всичко си е на мястото. Нещата обаче не опират дори до това, какво мислите за външността си, а какво влияние оказва слайдът върху живота ви. Ако ви притеснява собствената ви външност, създавате в главата си слайд: „Не съм красив (красива)“, и гледате през него околния свят като през филтър. Това е слайд, защото е фиксиран само във вашите мисли.

Външността ви могат да оценяват, т.е. да ѝ придават значение, само потенциалните ви партньори. А това е много малък процент от хората. Останалите, които ви заобикалят, изобщо не се интересуват от външността ви. Не вярвате ли? Тогава попитайте най-авторитетния арбитър, т.е. самия себе си, доколко ви вълнува външността на онези, които не влизат в кръга на потенциалните ви партньори или съперници. По-вероятно е дори да не сте се замисляли над въпроса, дали даден човек е привлекателен или не.

Същото мислят (или изобщо не го мислят) и околните спрямо вас. Можете да сте убедени, че това е така, дори да се смятате за изрод. Уродливостта прави впечатление само в момента на първата среща, а после престават да ѝ обръщат внимание — като на обикновени декори.

И така, да предположим, че сте вложили в главата си слайда за непривлекателната си външност. Всичко, което идва от другите хора - погледи, жестове, мимики, думи, го възприемате посредством своя слайд. Какво ще видите? Приветливата усмивка се превръща в насмешка. Нечий весел смях - в злорадо издевателство над вас. Някои тихо си шепнат - значи клюкарстват за вас. Нечий бърз поглед - погледнал ви е накриво. Някой се е намръщил от болка в корема - Боже, какво ли си е помислил за вас?! Най-сетне, всеки комплимент се превръща в подигравка. А хората дори не са си и помисляли нещо подобно. Това е само в собствената ви глава - собствения ви слайд.

В съответствие с такива мисли ще се определя и поведението, което ще ви направи действително непривлекателен. Ръцете ви ще започнат да извършват неестествени движения и няма да можете да им намерите място. Напрегната гримаса ще изкриви лицето ви, всички умни мисли ще изчезнат някъде - комплексът за непълноценност вече има пълно господство над вас. В крайна сметка слайдът, който е във вашето въображение, ще получи фактическа реализация.

Слайдовете действат двояко. От една страна, изкривяват представата на човека за мястото му в този свят и за отношението на околните към него. От друга страна, изкривяват представата му за външния свят. По-специално всеки е склонен да вижда качествата на собствения си слайд у околните хора. Например човек не обича никакви вродени качества на своя характер. Стреми се да ги скрие по-далеч от себе си, за да не ги вижда и той. Но не е възможно да се игнорира неприятният слайд, той е в главата му и си върши работата. В

човека възниква илюзията, че другите хора мислят и постъпват приблизително по същия начин като него самия. Ако не му харесват някои негови качества, склонен е да вижда същото и в другите, т.е. да им прехвърли своите *проекции*.

Проекция е, когато недоволството от себе си, забутано в подсъзнанието, се излива върху околните. Човек не желае да се ругае за някои свои лоши страни, затова е склонен да вижда същите страни у другите. Хората често охотно се сърдят на другите за неща, които не харесват в себе си. И вие самите сте правили същото, без да си давате сметка. Това, разбира се, не означава, че ако човек обвинява някого за нещо, го има и у него. Но се случва много често.

Проследете сами. Ако се опитват незаслужено да ви обвинят за нещо или да ви припишат чужди качества, задайте си въпроса, дали обвинителят ви не притежава същото, което се опитва да прехвърли върху другите. Най-вероятно ще е точно така, тъй като щом вие не го притежавате, значи в главата на обвинителя има слайд, който прожектира картината си.

Какво все пак стои в основата на слайда, върху какво се крепи той?

Важността.

За кой ли път вече се връщаме към нея. Безпокои ви собствената външност, ако за вас тя е *важна*. Слайдът е във вашата глава, но другите го нямат, ако това не им се струва важно. Уродливостта на човека се превръща в обикновен декор за околните, защото за тях това няма значение. То е важност единствено за самия обладател на необикновената външност. Тя просто е необичайна и нищо повече. Именно слайдът на важността превръща необичайната външност в уродливост.

Известният френски художник Анри дьо Тулуз-Лотрек като дете си счупил и двата крака и останал инвалид за цял живот. Докато растял, бил много потиснат от дефекта си. С годините физическото несъвършенство ставало все по-явно и той страдал още повече. В крайна сметка преживяването по повод на несъвършенството стигнало до най-високата си точка и на Лотрек се наложило да се примири с неизбежното. Той плюл на дефекта си и продължил да живее.

Щом се отървал от важността, слайдът престанал да съществува и сполуката започнала да го съпътства. Имал голям успех сред жените, да не говорим и че успял блестящо да разгърне таланта си. Между другото той е един от основателите на знаменитото кабаре „Мулен Руж“ в Париж, а жените много го обичали, както разбирате, не само заради картините му.

Слайдовете възникват, когато придавате излишно голямо значение на това какво мислят другите за вас. Ако не знаете със сигурност мнението на околните, а то е много важно за вас, смятайте, че в главата ви стопроцентово се е загнездил съответният слайд. Той е породен от въображението ви и в този смисъл можем да го разглеждаме като илюзия. Тя обаче активно влияе върху живота на човека. Точно в този случай външното намерение действа в негова вреда въпреки волята на разума.

Негативният слайд обикновено поражда единство между душата и разума. Както разбирате, в дадения случай външното намерение действа безотказно. То подхваща притежателя на негативния слайд и го пренася в сектора, където негативното се проявява с пълна сила. Преходът не става веднага, а постепенно и продължава непрекъснато през цялото време, докато слайдът е в главата му. Незначителните щрихи, които вследствие на важността човекът в самото начало нахвърля върху негативния си слайд, се проявяват все по-рязко и разцъфтяват „с цялото си великолепие“. На някого не му харесва, че е пълен - той още повече дебелее, пречи му някаква бенка - тя се увеличава, смята се за непълноценен - получава все нови потвърждения за това, загрижен е от своята непривлекателност - тя още повече се изостря, измъчва го чувство за вина - наказанията се сипят върху главата му.

Така продължава, докато не престане да придава голямо значение на слайда или не се залови да създава позитивен слайд. Щом важността изчезне, негативният слайд губи основата си, разтваря се и престава да действа.

Вложите ли позитивен, цветен слайд, ще видите, че той действа също толкова безотказно, колкото и негативният. Покажете на самия себе си положителните страни на личността си, представете се в най-добрата светлина и хората ще ви възприемат по същия начин. В това се проявява друго положително качество на слайда, което може и трябва да се използва.

ПОЗИТИВНИТЕ СЛАЙДОВЕ

При създаването на негативни слайдове концентрирате вниманието си върху онова, което не ви харесва у вас самите и бихте искали да скриете, да се отървете от него. Задачата е да превключите вниманието си върху особеностите, които харесвате у себе си и които бихте искали да имате. Както вече посочихме, не е възможно да скриете собствените си недостатъци, но ако поискате, лесно можете да подчертаете и да развиете достойнствата си.

Като начало трябва да си направите инвентаризация и да откриете негативните си слайдове. Задайте си въпроса, какво не харесвате в себе си, какво искате да скриете и от какво да се отървете. Човек създава слайдове несъзнателно. Събудете се и осъзнато погледнете негативните си слайдове. В осъзнато състояние лесно ще ги откриете. Трябва да изхвърлите от главата си този боклук. Как да се направи ли? Няма да е толкова лесно, това не е като да се избърснете. Ако се борите с тях, те ще се проявяват още по-ярко.

Трябва да лишите слайдовете от основата им — вашето внимание и значението, които им придавате, да превключите вниманието си от негативното върху позитивното. Махнете с ръка на всичко, което ви е досаждало, и престанете да се борите със себе си. Обърнете гръб на недостатъците си и превключете вниманието си върху достойнствата, които имате и които искате да придобиете.

За вас е *важно* да скриете недостатъците си? Това е основа за негативен слайд. За вас е *важно* да правите добро впечатление? Това ще бъде основа за позитивен слайд. Всичко е останало по местата си, променила се е само насоката на вашето внимание, на важността ви.

Обрисувайте се така, както искате да се видите. Това не е самозалъгване, защото играта е напълно осъзната. Самозалъгвали сте се, когато сте се борили с недостатъците си, предполагайки, че можете да ги скриете или да ги ликвидирате с вътрешното си намерение. Създайте си слайд, където блестите с цялото си великолепие. Обичайте се в този слайд и се грижете за него, като добавяте все нови детайли. Не е задължително слайдът да съдържа статистическа картина. Той може да бъде представа как грациозно и уверено се движите, колко елегантно сте облечен, какви аристократични маниери имате, как блестите с остроумието си, излъчвате обаяние, предразполагате хората към себе си, лесно се справяте с проблемите. Вкарайте в главата си този слайд - и напред. Също като негативния, позитивният слайд ще влияе непосредствено върху действията и поведението ви. Неволно и дори несъзнателно ще се нагаждате към слайда. Но основната работа ще изпълнява външното намерение в съответствие с картината на слайда.

Възпроизвеждайте създадената картина в мислите си, докато слайдът се разтвори. Как да се разбира това? С времето той фактически ще се превърне в част от вашата личност и тогава ще престане да бъде слайд. Когато постигнете желаното, то ще престане да има значение за вас. Важността ще изчезне и слайдът ще се разтвори, но ще е изпълнил мисията си. Това означава, че душата е постигнала единство с разума. Кое то непременно ще стане, защото го искате и с душата, и с разума си. Докато разумът се опитва да превърне слайда в действителност, дълбоко в душата си все пак осъзнавате, че това е само игра с маски. Но ако последователно и системно фиксирате в мислите си картината на слайда, душата ви ще свикне и ще се съгласи да го приеме като своя неотделима същност. Не забравяйте, че външното намерение не може мигновено да реализира този слайд, а действа постепенно.

Както виждате, не е толкова сложно да се постигнат желаните резултати. Всичко е само в решимостта да имате. Картините на слайдовете могат да се отнасят за всякакви качества, които по ваше мнение не ви достигат. Трябва обаче да си давате сметка доколко реално е възплъщението на този слайд в действителността. Не бива тутакси да нарисувате идеална картина. По-добре да започнете с реално достижими етапи. С времето ще можете да се

качите по-нагоре.

В никакъв случай не копирайте образ от хора, които според вас притежават необходимите качества! Слайдът трябва да бъде именно ваши, а не чуждо копие. На това по-подробно ще се спрем в следващата глава. Засега ще отбележим, че всяко качество има заместител, който на дадения етап ще бъде по-подходящ точно за вас. Смелостта може да се замени с решителност, красотата - с обаяние, силата — с ловкост, умението да се говори — с умение да се слуша, интелектуалността - с осъзнатост, физическото съвършенство - с увереност. След като сте си поставили реално изпълнимите цели, давате възможност на външното намерение бързо да изпълни вашата поръчка-минимум и да пристъпи към осъществяването на по-сложни задачи.

Позитивните слайдове действат особено ефикасно и бързо, ако отивате на среща с непознати, които още не са си съставили представа за вас. Това може да бъде събеседване, конкурс, вечеринка или нещо от този род. Смело вкарайте в главата си нужния слайд и не се страхувайте от нищо. Не забравяйте за картината на слайда, задържайте я постоянно в съзнанието си. Позволете си лукса да отхвърлите всякакви колебания и съмнения от рода „ами ако не стане?“. Защото като отхвърлите съмненията, нищо не губите. Ако ви стигне решимостта да имате, ще постигнете максимално възможния, а понякога и невероятен успех.

Позитивни слайдове може да се създават не само спрямо своята личност, но и спрямо околния свят. Те ще пропускат всичко позитивно и ще отблъскват негативното. Ако си спомняте, в главата „Вълната на сполуката“ вече обсъждахме темата за *транслиране* на позитивна енергия. Във всяко отношение е изгодно на първо място да бъдете отворени за всичко добро, а всичко лошо да отхвърляте.

На изложба се спирате при харесалите ви експонати и равнодушно подминавате онези, които не ви харесват. Околният свят се различава от изложбата по това, че *негативното ще ви преследва, ако не преминавате равнодушно покрай него*. От своя страна позитивното ще бъде винаги с вас, щом го приемате с радост.

Може да ви се стори, че позитивните слайдове са като розови очила. Въпреки разпространеното мнение розовите очила са изобретение на песимистите, а не на оптимистите. Песимистите прагматично се опасяват да виждат всичко в розов цвят и назидателно предпазват оптимистите. Подобна прагматичност е типичен негативен слайд. Песимистът не се решава да си позволи лукса да има и затова получава това, което заслужава.

Не си струва особено да се безпокоим, че позитивният слайд също изкривява възприятието. В повечето случаи изкривяването е незначително, тъй като вътрешният контрол все пак върши своята работа. Предизвиканото от позитивния слайд изкривяване ще ви бъде само от полза, ако, разбира се, не си въобразите, че сте Наполеон. Добре е във всичко да знаете мярката и да помните за излишните потенциали. С изкривяването си негативните слайдове носят неизмерима вреда. Но изкривяването не е най-главното. Основното свойство на слайдовете е, че външното намерение бавно, но точно ги въплъщава в действителността.

РАЗШИРЯВАНЕ НА ЗОНАТА НА КОМФОРТ

Да допуснем, че имате амбициозното желание да станете звезда или милионер. Готови ли сте да си го позволите? Обикновено хората смятат, че славата, парите или властта са участ на избрани. А кой ги избира? На първо място — те самите, а после вече всички останали. Ако мечтаете за нещо, но не сте готови да си го позволите, няма и да го получите.

Бездомен гледа от улицата през прозореца коледна трапеза. Готов ли е да си позволи да седне на тази маса и да хапне? Ако го поканят, разбира се, ще го направи. Да влезе в къщата и да седне на масата е решимост да се действа, т.е. вътрешното намерение. Но кой ли ще го покани? И той чудесно го разбира. Коледната маса е в слоя на чуждия свят. Готов ли е да има тази маса в своя дом, в слоя на своя свят? Не, бездомният знае, че няма нито къща, нито пари, нито начин да ги спечели. Външното намерение няма да му даде нищо, защото, намирайки се в рамките на привычния здрав смисъл, той не е готов *да има*.

Да предположим, че искате да стане богат човек. Готов ли сте да приемете подобен подарък от съдбата? Разбира се, ако някой дава „излишен“ милион, всеки от нас ще го вземе

без проблеми и затруднения. И богатството няма да ни развали живота, както понякога се опитват да го представят в поучителните филми. Но не става дума за това. Готови ли сте *да вземете* този милион? Навярно помислихте, че се иска той да бъде спечелен с труд, да се завоюва? Пак не е това. Готови ли сте просто да го изберете? *Да си позволите да го имате!*

Необходимо е да свикнете с мисълта, че ще постигнете целта си. Ако искате да станете обезпечен човек, но се страхувате да влизате в скъпи магазини, нищо няма да излезе. Изпитват ли макар и най-малка неловкост в скъп магазин, значи не сте готов да си позволите да имате скъпи вещи. Продавачите в такива магазини умеят мигновено да определят кой е влязъл - потенциален купувач или любопитен с празен портфейл. Купувачът се държи като собственик, спокойно, уверено и с достойнство - осъзнава правото си да избира. Любопитният и силно желаещ, но беден се държи като неканен гост - сковано, напрегнато, плахо, усеща върху себе си преценяващите погледи на продавачите и едва ли не се извинява за появата си в такова престижно заведение.

Той създава едновременно цял комплекс от потенциали на важността: съкровено желание, завист, чувство за собствена непълноценност, раздразнение, недоволство. Защото не само че не е готов да си позволи всичко това материално, но дори *не се смята за достоен* да има скъпи вещи. Нали душата разбира буквално за какво ѝ говори разумът, а той твърди само едно: „Всичко това не е за нас, ние сме бедни хора, трябва ни нещичко по-скромно.“

Позволете си да бъдете достойни за целия този разкош. Вие действително сте достойни за всичко най-добро. Деструктивните махала, на които е изгодно да ви държат под контрол, са ви внушили „Всяка жаба да си знае гъола“. Смело влизайте в скъпи магазини и гледайте вещите като господар, а не като слуга в богат дом. Разбира се, безполезно е да се занимавате със самовнушение, че можете да си позволите да ги купите. Няма да успеете да се излъжете, а и не е нужно.

Как все пак да повярвате и да си позволите да имате?

Преди всичко нека разграничим областите на вътрешното и външното намерение във фразата „Да бъдеш готов да си позволиш“. Свикналият да мисли и да действа в рамките на вътрешното намерение е склонен веднага да отсеке: „Не мога да си го позволя материално - и точка. Няма за какво да говорим.“ Но и не бива да си внушавате, че можете да си позволите да купите скъпа вещ, опипвайки в джоба си празния портфейл. Изобщо не става дума за това.

Вътрешното намерение предполага решимост да се действа, т.е. да се намерят пари. Но тъй като няма откъде да се вземат, разумът дава прагматично решение. Ако действате в рамките на вътрешното намерение, действително нищо няма да постигнете. Външното намерение също няма да ви падне на главата като манна небесна. Откъде би се взело, ако не сте готови да си позволите да имате? Външното намерение предполага решимост да имате, с други думи, да се смятате за достоен и да *знаете*, че изборът е ваш. Не да вярвате, а именно да знаете.

Дълбоко в душата си постоянно се съмнявате, че желанието ви вее пак може да се изпълни. *Дори да сте готови да действате в името на изпълнение на желанието, това е малко.* Щом не вярвате, значи не си позволявате да се смятате за достоен или просто се съмнявате в реалността на изпълнението. Така че онези, които са станали звезди или милионери, не се различават от вас по способностите си, а само че са си позволили да имат онова, което са искали. *Необходимо е да си позволите да имате.* Това състояние е същото, както когато за пръв път сте седнали на велосипед. Съмненията, колебанията и препирните са изчезнали и е останала само безсловесната яснота - знанието. *Усещането за яснота без думи, за знание без вяра, за увереност без колебания е точно състоянието на единство между душата и разума.* В такова състояние усещате единението си с безмълвната сила, която управлява Вселената. Тази сила ви подхваща и ви пренася в сектора, където се изпълнява онова, за което са се обединили душата и разумът.

Всеки е свободен да избира всичко, което му е угодно, но далеч не всеки вярва в подобна пълна свобода. Нали каквото и да ви говоря, не вярвате докрай, че свободата на избора е реална? Животът ни потвърждава обратното, защото всички хора се намират във

властта на махалата. Но дори и да сте се освободили от тях, свободата на избора все пак е извън зоната на вашия комфорт. Твърде нереално е да имате право да избирате в света на махалата. В душата си не вярвайте, че трудно постижимата мечта е само въпрос на личен избор.

Позитивните слайдове помагат невероятно да се включи в зоната на вашия комфорт. Когато престанете да изпитвате душевен дискомфорт от мисълта, че ви е достъпна всяка мечта, съмненията ще отпаднат и вярата ще се превърне в знание. Душата ще стигне до единодушие с разума и тогава ще се появи решимостта да имате.

Безполезно е душата да се убеждава в каквото и да било. Та нали тя не разсъждава, а знае. Може само да бъде при-учена. Точно затова са необходими слайдовете. С тяхна помощ единството между душата и разума се постига постепенно. Тази крепост се превзема с продължителна обсада. Създайте в главата си слайд на своята мечта и постоянно го дръжте в съзнанието си. Връщайте се към нарисуваната картина отново и отново. Преработвайте детайлите, добавяйте нови подробности.

Не гледайте слайда като страничен наблюдател, а се потопете и живеете в него, макар и виртуално. Сепвайте се всеки път, когато се опитвате да си представите слайда във вид на филм на екрана. Това е слабо ефективно. Трябва мислено да проигравате сцените, да се усещате като непосредствен участник, а не като зрител в киносалон. С каквото и да се занимавате, възпроизвеждайте постоянно в мислите си своя слайд. Можете да мислите за друго, но картината на слайда следва да служи като фон. Трябва да ви стане навик. *Слайдът дава резултати само при продължително и систематично възпроизвеждане.*

Активно се интересувайте от всичко, което се отнася до предмета на вашата мечта. *Пускайте в себе си цялата необходима информация, дайте ѝ възможност да проникне в слоя на вашия свят.* Добре е, ако имате възможност да проиграете слайда в реалността, макар и формално. Например в същите скъпи магазини можете да репетирайте как ще избирате. Не мислете за парите и не гледайте цените.

Вашата цел не са парите, а онова, което може да се купи с тях. Достатъчно е просто да се въртите около всичко това, да чувствате вкуса му, да избирате, спокойно да гледате и да оценявате.

Пуснете в себе си всичките тези неща. Гледайте на тях не като на недосегаем лукс, а като на нещо, което скоро ще си купите. Престорете се на стопанин на тези вещи. Нека продавачите си мислят, че сте купувач. Поиграйте си на капризен клиент (само не високомерен).

Не е необходимо да се безпокоите как ще стане това. Ако проявите решимост да имате, външното намерение без вашето знание ще намери начин, за който дори не подозирате. После не се учудвайте и не се убеждавайте, че това е случайност, съвпадение или някаква мистика. Не помня кой беше казал: „Случаят е псевдоним на Бога, когато той не желае да се подписва с името си."

Ако ви спохождат макар и мимолетни чувства на благоговение пред света на своята мечта, прогонвайте ги надалеч. Това е вашият свят и в него няма нищо недостъпно за вас. Външната или вътрешната важност ще бъде препятствие по пътя към единството между душата и разума. Светът на вашата мечта трябва да бъде радостен, но същевременно и обикновен. Ако имате, за вас това е обичайно, в реда на нещата. За да се настроите на съответните жизнени линии, трябва да се чувствате така, сякаш вече имате. Това не е самозалъгване, защото играете осъзнато.

Решимостта да имате много добре се илюстрира с новоизпечените руски милиардери, които сега са повече, отколкото в развитите западни страни. По време на перестройката, в края на 80-те години на XX век, недалновидни политици решават, че социалистическата икономика веднага ще се превърне в пазарна, щом всичко се приватизира. Онези, които по това време са около хранилката и улавят момента, забогатяват без всякакъв труд.

За целта не е било необходимо да се занимават с бизнес, както са го правили истинските милиардери, на които им се е налагало да печелят милионите си. Този, който е бил най-близо до хранилката, е трябвало само да стовари върху нея лапата си и да изръмжи:

„Мое е!“, а после да го оформи като правен акт.

Какви са причините онова, което е било общо, да стане негово? Този период в Русия наистина е уникален.

Но нали близо до богатството е имало и много умни и талантиливи хора, а независимо от това повечето от тях са останали с празни ръце. Успял е да грабне онози, който си е позволил да има.

Новобогаташите нямат чувство за вина, угризения на съвестта, съмнения, усещане за непълноценност. Те не се смятат за недостойни, не им идва наум да се чувстват виновни в скъпите магазини. У тях съществува решимостта да имат и затова безстрастното външно намерение им го дава.

Това е. А вие казвате - невероятно е!

ВИЗУАЛИЗИРАНЕ НА ЦЕЛТА

Методите за постигане на целите в трансърфинга са извън пределите на здравия смисъл и обикновените представи. От всички известни нетрадиционни методи най-близо до трансърфинга е визуализацията на желаната цел. Същността на този метод е да си представите желаното колкото се може по-подробно във всички детайли и да носите този образ в главата си.

Обичайният светоглед разглежда визуализацията като лишена от смисъл загуба на време. Действително вървящият, а не бленуващият ще преодолее пътя. Независимо от всичко обаче и мислената представа за целта има решаващо значение, както и същинският процес за постигането ѝ. Вече знаете защо. Просто „вървящият“ ще постигне средни резултати и ще живее като всички, внасяйки лептата си в тържеството на здравия смисъл. Странникът, носещ в багажа си методите на трансърфинга, може да постигне резултати, които здравият смисъл се опитва да вмести в понятия от рода на „късмет“, „случайност“ и „избраник на съдбата“.

От гледна точка на здравия смисъл в трансърфинга всичко е обърнато с главата надолу. Всъщност същото може да се каже за здравия смисъл от позициите на трансърфинга. Ако не желаете да живеете като всички, ако не искате да се задоволявате със средни постижения, ако се стремите в този си живот да получите всичко „по пълна програма“, тогава вие сте *Странник*. Странникът на трансърфинга не е избраник на съдбата - тя е неговата избраница. Ще постигнете всичко, което искате, ако успеете да разклатите монолита на здравия си смисъл. Това изобщо не означава да отлетите в облаците, а наопаки - да слезете на земята, тъй като общоприетият здрав смисъл всъщност не е такъв. В това вече неведнъж сте се убедили, а скоро ще ви се разкрият още много необичайни неща.

Предстои ни да си изясним защо визуализацията на поставената цел не винаги дава резултати. Дори активните привърженици на езотериката и нетрадиционната психология не могат напълно да разчитат на тях. Съществуват както прости, така и достатъчно сложни техники на визуализация. Те действат с променлив успех. Нещо се получава, друго не. Лично на мен такова качество не ми е по вкуса, на вас - вероятно също. Затова бързам да ви успокоя - в трансърфинга визуализацията не е съвсем такава, за каквато обикновено се мисли. Но по правилата на трансърфинга тя действа с гарантирана сигурност.

Известните видове визуализации могат да се разделят на три групи. Първата група са мечтите. От практическа гледна точка това е най-слабият и ненадежден вид визуализация. Не е вредно да се мечтае, но практически е безполезно. *Мечтите не се сбъдват* \ Фантазьорите обикновено не претендират сериозно за осъществяване на своята мечта. Само им се струва, че много искат тя да се сбъдне. Но дълбоко в душата си или не вярват, че това може да стане, или нямат намерение да имат и да действат. Мечтателите гледат на мечтите си като на далечни звезди. Когато им намекуват за въздушни кули, те затварят черупките си като стриди: „Не пипайте мечтата ми!“.

Втората група е киното. Имам предвид не киноизкуството, а филма в мислите ви за собственото ви желание. Въртите го в главата си преднамерено и в това е отликата от мечтанието. Съществува намерение да имате и да действате и едно от действията е

визуализиране на изпълнението на желанието във вид на гледане на филмова лента. Как става ли? Например искате да имате къща и си я представяте отвсякъде, във всички детайли, т.е. по всички правила. Имате в главата си напълно ясна или почти ясна картина как изглежда тя и всеки ден този образ е в мислите ви.

Да допуснем, че блестящо сте се справили с тази задача. Изглежда, че желанието трябва да се изпълни. Отгатнете какво ще получите. Непременно ще видите тази къща - почти или съвсем такава, каквата сте си я представяли. Но няма да я имате. Тя ще е чужда - на някоя улица или в киносалон. Защото получавате онова, което сте поръчали. Да, трудили сте се много честно над визуализацията на къщата, но не сте обяснили на „сервитъора“, че тя е ваша. Затова той просто точно е изпълнил поръчката ви.

Толкова сте се увлекли от качеството на процеса на визуализация, както са ви учили книгите, че сте забравили най-главното - кой е собственикът на тази къща. В това е основната грешка на занимаващите се с такава визуализация. Филмът така и ще си остане филм, никога няма да участвате в него. *Просто го знаяте така, както просяк витрина!*

Третата група - не гледате филма като зрител, а мислено играете в него. Това е много по-ефикасно. Играейки своя образ, настройвате параметрите на излъчването си към съответните жизнени линии. Например целта ви е да имате нова къща. Не бива в мислите си да я гледате сякаш е картина. Създайте си своего рода виртуален сън наяве. Влезте в къщата, разходете се из стаите, пипнете всички вещи около себе си. Отпуснете се в креслото срещу камината, почувствайте уютната топлина и мириса на дим, сложете още малко дърва. Отбийте се в кухнята, надникнете в хладилника. Какво ли има там? Легнете да спите в удобния креват. Комфортно ли ви е? Седнете на масата заедно със своето семейство. Отпразнувайте влизането в новото жилище. Разместете мебелите. Докоснете тревата в двора. Тя е зелена и мека. Посадете цветя. Какви обичате? Откъснете ябълка от дървото и я изяжте. Почувствайте се вкъщи. Нали това е вашият дом! Не го гледайте с очите на страдащ мечтател, с благоговение, като нещо недосегаемо или далечна перспектива. Вече имате къща, престорете се, че това е реално.

Както разбирате, дадената визуализация представлява слайд. Той ще разшири зоната на вашия комфорт и с времето непременно ще се реализира. Не е известно обаче кога ще стане това. Възможно е да ви се наложи дълго да чакате. Всичко зависи от това как работите със слайда. Ако сте си поиграли малко и сте го захвърлили, няма на какво да разчитате. Чудеса наистина не се случват!

Когато работите със слайда, трябва да помните следното. Първо, ако сте охладнели към целта си, той ще се стопи и ще ви се наложи да се принуждавате да работите с него, което скоро ще ви омръзне. Тогава си струва да помислите дали този слайд наистина ви е необходим. Второ, трябва да помните, че външното намерение далеч не реализира слайда веднага, а постепенно ви приближава към целевите жизнени линии. Изискват се търпение и настойчивост.

Настойчивостта е необходима само в началния етап. После визуализирането на слайда ви ще стане навик и няма да ви се наложи да се принуждавате. Най-сетне, ако целта не е ваша, а е натрапена от махалата, няма да успеете да постигнете единство между душата и разума. За това ще стане дума в следващите глави. А ако все пак с цялата си душа се стремите към целта, визуализацията на слайда обезателно ще ви донесе резултат. Когато е налице истинска решимост да имате, външното намерение ще намери начин да реализира целта ви.

Ако сте си помислили, че тъкмо слайдът е методът за визуализация в трансърфинга, грешите. Дори слайд с най-високо качество може да изисква дълго време за реализация, особено ако целта е в достатъчно отдалечен от вас сектор в пространството на варианти. Процесът на постигане на целта може да се ускори с помощта на визуализация в трансърфинга. Следва да разберете какво е това.

ВИЗУАЛИЗИРАНЕ НА ПРОЦЕСА

Хайде да решим следната задача. Да допуснем, че крайната ви цел е да забогатеете. За

постигането ѝ визуализирате дипломатическо куфарче, натъпкано с пачки банкноти. Спазвате всички правила на третата група и отделяте достатъчно дълго време.

Въпросът е какво и кога ще се получи?

Отговорът е - няма да се получи нищо и никога. Можете да се занимавате с това дни наред до края на живота си, но независимо от всичко в най-добрия случай ще виждате по-често дипломатически куфарчета, натъпкани с банкноти - на кино. Вероятността да намерите съкровище или да спечелите от лотарията е много малка. Струва ли си да се залага на вероятността?

Можете да си зададете въпроса: ама как така, нали постоянно в мислите си отварям куфарчето с ръце, вадя моите парички, подреждам ги, милвам ги, едва ли не ги облизвам! Нали визуализацията от трета група не е кино, какво е необходимо още? Ами всесилното външно намерение?

От гледна точка на транссърфинга тук са допуснати две грешки. Първата е, че куфарчето с парите не е вашата цел. Те са само атрибут, дори не и средство и в никакъв случай цел. За вашите цели обаче ще поговорим по-късно, сега няма да избързваме. Втората грешка е, че *концентрирането на вниманието върху крайната цел, ако до нея не е останала само една крачка, изобищо не ви придвижва към целта*. Наистина зоната на комфорта се разширява и външното намерение постепенно върши своята работа. Но *вие изобищо не му помагате*. Трябва поне краката си да местите! Не става дума, че е необходимо и да действате. Сега обсъждаме само визуализацията.

Досега опитът ви е подсказвал, че ако искате да постигнете своето, трябва да насочите всички помисли и стремежи към целта си. Сега ще се наложи да забравите за това. Както ви обещах, транссърфингът работи безусловно, но за целта е необходимо да се откажете от едни обичайни представи и да възприемете други, които са невероятни от обикновената гледна точка.

Нека определим основната принципна разлика между визуализацията в транссърфинга от обичайната визуализация. Както ви е известно, концентрирането на вниманието върху целта е желание. Концентрирането на вниманието върху движението към целта е намерение. Движеща сила на всяко действие е намерението, а не желанието. Затова към целта ви движи не съзерцаването ѝ, а *визуализацията на процеса на движението към целта*. Реализацията на намерението е процес, а не фиксиране върху един кадър.

Разбира се, самата цел също е част от представяната картина. Вниманието обаче се фиксира върху процеса на *движение към целта*, докато самата цел се намира само на фона на движението.

Визуализацията на самата цел се различава от визуализацията на процеса на постигането ѝ също както желанието се отличава от намерението. Желанието не върши нищо. Да се върнем пак към примера с вдигнатата ръка. Представете си, че желаете да я вдигнете. Най-напред помислете, че искате да си вдигнете ръката и какво ще се получи като резултат, т.е. вдигнатата ръка. А сега я вдигнете. В първия случай работи желанието и нищо не се върши, само се констатира фактът на самото желание и се визуализира целта - вдигнатата ръка. Във втория случай работи намерението, като то действа през цялото време, докато си вдигате ръката. По време на този процес целта се подразбира като нещо, към което трябва да се стремите, но вниманието ви е концентрирано именно върху процеса. В края на краищата, за да се изминат няколко крачки, не е достатъчно само да си го пожелаете и да си представите, че сте в крайната точка. Необходимо е да крачите, т.е. да изпълнявате процеса.

Всичко това на пръв поглед са тривиални разсъждения. Но вижте какъв извод следва оттук: *визуализацията на целта е работа на желанието и затова тя не се приближава дори на крачка*. Получава се празен ход.

В транссърфинга се изпълнява *визуализация на процеса на движение към целта* - в този случай работи намерението и затова тя ще бъде постигната рано или късно. Движението към целта не се осъществява толкова бързо, както насън, но има движение, и то доста осезаемо! След като се запознаете с последната глава, дори ще се научите фактически *да виждате*

движението по жизнените линии.

Каквото и да правите, ако този процес е продължителен, ще ви помогне неговата визуализация. Тя е особено полезна при всякакво творчество, когато крайната цел още няма ясни очертания.

Какво се разбира под визуализиране на процеса?

Да допуснем, че работите над някакъв предмет на изкуството и още не знаете точно какъв трябва да бъде резултатът. Затова пък са ви известни качествата, които бихте искали да придадете на този предмет. В почивките си представяйте как той все повече се усъвършенства. Днес сте завършили някои детайли от произведението си. Утре се готвите да добавите нови штрихи. Представете си как творението ви все повече се преобразява. Придавате му все нови качества, а то пред очите ви се превръща в шедьовър. Доволни сте, завладени сте от процеса на творчеството, любимата ви рожба расте заедно с вас.

Лесно ще измислите подходящия начин за визуализация в конкретния случай. Тайната е единствено в това не просто да съзерцавате предмета, а да си представяте процеса на раждането и усъвършенстването му. Не е необходимо да си въобразявате как творението — например художествено произведение - от само себе си се рисува, моделира, изгражда или каквото и да било. Вие го създавате. То се усъвършенства във вашите ръце. *Човекът едновременно твори и се любува.*

Добра илюстрация са грижите на майката, която възпитава детето си. Тя го храни, слага го да спи и си представя как мъничкото расте с всеки изминал ден. Грижи се за него, любува му се и постоянно си повтаря колко красиво става. Майката играе с него, обучава го и си представя как детето става по-умно и как скоро ще тръгне на училище. Както виждате, това не е съзерцаване на резултата, а творение с едновременно визуализация на процеса. Майката не само наблюдава израстването на детето, а и си представя как се развива и какво ще стане от него.

Ако творението ви е компютърна програма, представяйте си след работа как тя става все по-ефектна и удобна. Ето че утре ще добавите нови детайли и тя ще учуди всички.

Работите ли над бизнес проект, представяйте си как в главата ви се раждат нови гениални идеи. Всеки ден давате интересни и нестандартни предложения. Следете израстването на проекта си и се убеждавайте, че той постепенно се превръща в еталон за професионализъм.

Ако работите над тялото си, отглеждайте го така, както майка детето си. Представяйте си как то постепенно придобива съвършени форми. Грижете се за него, тренирайте го, а после си представяйте как мускулите ви някъде нарастват, а на други места се стягат.

Във всички случаи визуализирайте процеса: по какъв начин делото ви се приближава към завършек. *Обикновеното съзерцаване на крайния резултат разширява зоната на комфорта, а това вече не е малко. Но занимавайки се с визуализация на процеса на движението към целта, забележимо ускорявате действието на външното намерение.*

Ако засега не знаете по какъв начин целта ви може да бъде реализирана, не се вълнувайте и продължавайте спокойно и системно да изпълнявате визуализацията на слайда. Когато целта напълно влезе в зоната на вашия комфорт, външното намерение ще ви подхвърли подходящия вариант. Не бива да се суетите и трескаво да търсите средства за постигане на целта. Отхвърлете важността и се доверете на течението на вариантите. Не гледайте слайда, а живеете в него. Тогава неволно ще действате в нужната посока.

Визуализирането на процеса обаче не е всичко. Материалната реализация на пространството на варианти е инертна като смола, затова преходът трябва да се осъществява постепенно, ако не притежавате външното намерение на месия. Постепенно значи не само непрекъснато, но и поэтапно. В това е тайната на още една особеност на визуализирането в трансърфинга.

ТРАНСФЕРНИТЕ ВЕРИГИ

Ако целта е на достатъчно отдалечени жизнени линии, практически не е възможно собственото излъчване да се настрои към тях. Например ако смятате да се явявате на изпит,

но изобщо не знаете предмета, не ще можете да се настроите към линията, на която успешно го вземате. Няма да успеете да визуализирате отговора макар и на един въпрос, щом не знаете нищо.

Между вашата бъдеща цел и сегашното ви положение пътят може да е доста дълъг (не непременно във времето). Ще се променят не само положението, но и начинът ви на мислене, маниерът на действие, дори може би характерът ви. Не можете сега да настроите точно своите параметри, без да изминете този път.

Ако се опитвате да визуализирате процеса на движение към твърде отдалечена цел, ще се изкушите да изпреварвате събитията и да ги прищипвате. Това няма да доведе до нищо, поради което ще изпитате чувство на разочарование и досада, а това на свой ред ще възстанови срещу вас равновесните сили.

Можете колкото искате да въртите в главата си слайда на картината на далечното бъдеще - от това няма да има никаква вреда. Но *визуализирането на процеса на движение по отрязък от пътя, на който няма да стъпите скоро, може да ви отведе кой знае къде*. Представете си, че трябва да плувате по течението на лъкатушеца река. Нали няма да влачите лодката по брега, за да съкратите пътя, като избягвате завоите на реката?

Ако целта се постига на няколко етапа, ще се наложи последователно да изминете всеки етап, независимо дали го искате или не. Например не е възможно изведнъж да станете професионалист в дадена област. Необходимо е най-напред да завършите училище, после да си намерите работа, след това да шлифовате професионалното си съвършенство и т.н. Такъв поэтапен път към целта в пространството на варианти представлява *трансферна верига*. Всяко звено от нея е отделен етап. Етапите са свързани в звена, защото ако не е изминат един етап, не е възможно да се премине към следващия. Например не е възможно да се запише аспирантура, без да се завърши университет.

Отделното звено на трансферната верига се създава от взаимносвързани и относително еднородни сектори на пространството. Пътят към целта в пространството на варианти се структурира от трансферните вериги и течението на варианти. Пространството на варианти има регулирана структура. Ако се върви към целта безпорядъчно, тя няма да бъде достигната. Как да не се отклоните от течението на вариантите, вече знаете - да не създавате излишни потенциали, да не пляскате с ръце по водата и да не се борите с течението. Остава само да следвате още едно правило: визуализирайте процеса на движението към целта само що се отнася до текущия етап. Можете колкото искате да си представяте крайния резултат във вид на слайд. Процеса на движение обаче - само в рамките на текущото звено на трансферната верига. Не бива да бързате, ще успеете във всичко, когато му дойде времето.

Сега можем да дадем окончателното определение. *Визуализирането в транссърфинга означава да си представите процеса на реализация на текущото звено на трансферната верига*. Под представяне се разбира насочването на мислите в нужното русло. Трябва само да им се даде тласък и по-нататък ще тръгнат сами, като по сценарий насън. Трябва съгласувано да се живее с процеса на реализация на звеното и в мислите, и в действията.

Както виждате, всичко е просто. Не е трудно да определяте отделните звена точно на вашата трансферна верига. Ами ако редът на движението към целта не ви е известен? Или изобщо не ви е ясно по какъв път и с какви средства да постигнете целта си? Нищо страшно няма, нека това да не ви безпокои. Пак повтарям какво трябва да се направи в дадения случай.

Ако засега не знаете по какъв начин целта ви може да бъде реализирана, не се вълнувайте и продължавайте спокойно и системно да визуализирате слайда. Когато целта напълно влезе в зоната на вашия комфорт, външното намерение ще ви подхвърли подходящия вариант. Не бива да се тръшкате и да търсите трескаво начини за постигане на целта. Самият слайд ще ви принуди неволно и дори несъзнателно да действате в нужната посока. Отхвърлете важността, бъдете спокойни и се доверете на течението на варианти.

Бих иска да добавя няколко думи за знаците. Ако интерпретирате някакъв знак, който ви се струва, че вероятно сочи възможност за постигане на целта, трябва да знаете, че

знаците се отнасят само за текущото звено на трансферната верига и имат далечно отношение към крайната цел. С други думи, табелите се отнасят само за пътя, по който пътувате в дадения момент. Можете да интерпретирате знаците по всички въпроси, свързани с текущото звено на трансферната верига. Но ако няколко звена отделят текущата ви жизнена линия от целевата линия, знаците не могат да ви посочат целта. Това не означава, че за далечната цел изобщо не съществуват индикатори. Просто няма да можете да ги тълкувате достатъчно сигурно.

Изобщо интерпретацията на знаците, с изключение на състоянието на душевен комфорт, е най-ненадеждната техника в трансърфинга, затова на знаците не бива да се придава голямо значение.

Остава да си изясним какво място се отрежда на визуализацията от трета група и дали изобщо трябва да се занимаваме с визуализиране на целта. Отговорът е един-единствен: безспорно е абсолютно необходимо да се занимавате с визуализиране на целта във всяка удобна за вас форма. Целта се пази в главата ви във вид на слайд, което разширява зоната на комфорт и настройва честотата на излъчваната енергия към целевите жизнени линии. Точно това е главната и единствена функция на визуализацията от трета група. Но истинският преход към целевите линии все пак се осъществява от работното конче на трансърфинга - визуализацията на процеса на движение към целта. Визуализирайки процеса, вие обединявате вътрешното с външното си намерение.

РЕЗЮМЕ

Илюзиите не са резултат от игра на въображението, а друга реалност.

Намирайки се в материалния свят, човек може да възприема и друга реалност.

Възприемането на света нерядко се изкривява от вътрешните убеждения.

Слайдът е онова, което е в главата ви, но липсва у другите.

Слайдовете изкривяват реалната действителност.

Човек е склонен да пренася проекциите на своя слайд върху околните.

Основата на слайда е важността.

С изчезването на важността слайдът прекратява съществуването си.

Външното намерение непрекъснато и постепенно реализира слайда.

Престанете да се борите със себе си и превключете вниманието си от негативното към позитивното.

Създайте си позитивен слайд, който е приятен на душата и разума ви.

По-често преглеждайте слайда си и добавяйте в него нови детайли.

В никакъв случай не копирайте в слайда образ от други хора.

Ако ви липсва решимостта да имате, няма да получите нищо.

Позволете си разкоша да бъдете достоен за всичко най-добро.

Решимостта да имате е непреходното знание, че сте достойни и изборът е ваш.

Позитивните слайдове помагат да се включи невероятното в зоната на вашия комфорт.

Не гледайте слайда като картина, а живеете в него, макар и виртуално.

Допускайте в себе си всяка информация от света на вашата мечта.

Към целта ви движи не съзерцаването на резултата, а визуализацията на процеса на движение.

Визуализацията в трансърфинга означава да си представяте процеса на реализация на текущото звено от трансферната верига.

Ако пътят за постигане на целта не ви е известен, визуализирайте слайда.

Самият слайд ще ви поведе в нужната посока.

Глава III

ДУШАТА И РАЗУМЪТ

Човекът притежава огромна сила, която понякога наричат психическа енергия. Всеки има магически способности, но те са блокирани дълбоко. Оказва се, че няма нужда от много търсене, за да се разкрият вътрешните резерви и потенциалните възможности.

Удивителното е съвсем наблизо, но не му обръщаме внимание.

*Душата идва в този свят с
доверчиво протегнати детски
ръчички.*

ВЯТЪРЪТ НА НАМЕРЕНИЕТО

Всеки се ражда индивид, т.е. уникално същество. После тази индивидуалност се развива. Мислите, знанията, убежденията, навиците и дори характерът са се появили покъсно, като налепи. И същевременно всичко това не се създава на празно място. Все пак какво е било в началото?

Ако е просто чист лист хартия, тогава се опитайте за минута да станете чист лист. Затворете очи и спрете хода на мислите си. Ако съзерцавате черна пустота, за известно време ще успеете да не мислите за нищо. Ето че в главата ви възниква пълна пустота. Нима в това време сте престанали да бъдете себе си? Дейността на разума е преустановена, но е останало някакво интегрално усещане, че аз съм си аз.

А как ще обясните, че вие сте си вие? Себеосъзнаването като личност обикновено става в контекста на социалната среда. Но си представете за миг, че социалната среда е изчезнала и вие „висите“ в Космоса. Няма нищо: нито общество, нито Земя, нито Слънце, ни минало, ни бъдеще, само черна пустош наоколо. Всичко е изчезнало, останали

сте само вие. А какво е останало от вас, от предишната ви личност? Всички знания и мисли са се отнасяли до околната ви среда. Навиците, маниерите, желанията, страховете, увлеченията, характерът също са действали спрямо нея. Тази среда обаче вече я няма. И какво е останало от вас?

Трудно се обсъжда подобен въпрос в рамките на разбиранията за разума. В тази книга няма да разглеждаме вечната тема за съществуването на човешката душа. Това ще отнеме много време и няма да ни доведе доникъде. За целите на трансърфинга този въпрос няма принципно значение. Ако искате, вярвайте в душата, ако искате - в подсъзнанието. Може да сте съгласни с концепцията за безсмъртието на душата, а може и да не сте. Безспорно е само, че психиката на човека включва както съзнателното, така и несъзнателното.

От самото начало се споразумяхме, че всичко съзнателно ще отнасяме към разума, а несъзнателното - към душата. За по-лесно е необходимо да си изясним само малка и ограничена част от въпроса за душата. Ще бъде достатъчно, ако се прокара макар и груба граница между душата и разума: чувствата - на душата, а мислите - на разума. Когато ви спохожда състояние на възторг, окриленост и вдъхновение - това са усещания на душата. Тягостното, гнетящо състояние е също нейно.

Разумът е изцяло във властта на махалата и на своите представи и убеждения, натрапени от същите тези махала. Степента на свобода на човека е ограничена от тесните рамки на позволеното. Мястото си в този свят той определя погрешно или като слуга, или като господар. От гледна точка на трансърфинга нито една от тези позиции не е вярна. Човекът е нищо. Той е само капка, издигнала се за миг от океана.

Като илюстрация на раждането и смъртта могат да служат пръските на морските вълни. Отделилата се капка не може да изпитва единство с океана и да получава енергия от него. На отделната капка ѝ се струва, че съществува сама за себе си и няма нищо общо с океана. Но когато пада обратно, осъзнава единството си с него. Капката и океанът се сливат в едно цяло. В своята същност те са едно и също - вода.

Отделната частица вода може да приема различни форми - капка, снежинка, парченце лед, облаче пара. Формите са различни, но същността е една. Частицата не помни и не разбира, че тя и океанът са едно и също. На нея ѝ се струва, че океанът е вълни, пяна, пръски, айсберги, течение, безветрие... По същия начин ѝ се струва, че самата тя е капка или снежинка, или облаче пара. На частицата ѝ е трудно да види зад всички тези външни прояви общата същност - водата. Нещо познато, но неясно, неуловимо.

По този въпрос библейските текстове ни разкриват истината, изкривена с разбиранията

на разума. Твърдението, че Бог е създал човека по свой образ и подобие, е истинско. То обаче обикновено се разбира изопачено. Бог може да приема всякакви форми, но същността Му не е в това, че има глава, две ръце и два крака. Ако сравним Бога с океан, а човек с капка, тогава те имат една обща същност - водата.

Според хора, били на границата между живота и смъртта, душата изпитва необяснимо спокойствие и блаженство от усещането за единение с Космоса. Капката се е върнала в океана и съзнанието за истинската ѝ същност се е възродило - тя се състои от същата субстанция, както и океанът. Могъщата енергия на океана преминава през капката.

През цялата история на своята цивилизация хората са се стремили приживе да предизвикат у себе си чувството за единение с Космоса. Всички школи за духовно усъвършенстване в крайна сметка преследват една и съща цел: да постигнем просветление или, с други думи, да усетим своето единство с този свят, да се разтворим в океана от енергия и същевременно да не изгубим себе си като индивидуална същност.

Какво получава постигналият просветление - да се разпорежда с цялата енергия на океана на Вселената. Той не вижда принципна разлика между себе си и тази безкрайност. Мисловната му енергия влиза в резонанс с енергията на океана. Точно тогава *намерението на просветления става тъждествено на външното намерение* - тази могъща и непостижима сила, която управлява света.

Когато формата на книжното хвърчило отговаря на необходимите параметри, то се издига от въздушните потоци. По същия начин човекът бива подхванат от вятъра на външното намерение и отнесен в сектор на пространството, съответстващ на параметрите на мисловното му излъчване. За целенасоченото движение в пространството на варианти му е необходимо да усети вятъра на външното намерение също толкова ясно, както усеща движението на въздуха или водата.

Докато човек не осъзнае същността и природата на тъждествеността си с океана, външното намерение не му е подвластно. Няма да си поставяме за цел да постигнем просветление. Това е твърде трудна задача. Но за осъществяването на вашите цели не е и необходимо. Не е нужно да се оттегляте в Тибет и там да се занимавате с медитация. Трансърфингът предлага една вратичка, която ще ви позволи да подчините външното намерение в малка, но достатъчна за изпълнение на желанието ви степен.

Принципът на тази вратичка е елементарен. Разумът има воля, но не е способен да управлява външното намерение. Душата е в състояние да усети тъждествеността си с външното намерение, но няма воля. Тя лети в пространството на варианти като неуправляемо хвърчило. *За да се подчини външното намерение на волята, е достатъчно да се постигне единство между душата и разума.*

Това е доста сложна, но все пак реално изпълнима задача. Както вече беше посочено, работата на външното намерение напълно осезаемо се проявява в реализирането на най-лошите ни очаквания. В дадения случай външното намерение действа против волята на разума. Остана да си изясним по какъв начин може да се реализират най-добрите ни очаквания. В първа глава вече определихме необходимите условия за овладяване на външното намерение: *осъзнатост, намаляване на важността и отказване от желанието да се постигне целта*. Скоро ще научите нови тайни на трансърфинга, които откrexват вратата към тайнствения свят на външното намерение.

ПЛАТНОТО НА ДУШАТА

Хората възприемат себе си и външните прояви на света само като материални обекти. Всички материални обекти имат обща енергоинформационна същност, която не се поддава на обичайното възприятие. Тя е онова нещо, което се намира в пространството на варианти и определя поведението на материалната реализация. Езикът на абстрактните обозначения, които сме свикнали да ползваме, описва само външните прояви на енергоинформационната същност. Тази изначална същност не е възможно да се опише еднозначно с обозначенията на разума, отгук и многото философски и религиозни течения.

Нашето възприятие се е формирало такова, каквото е, защото от детството са ни учили

да концентрираме вниманието си върху отделни елементи. „Каква хубава кукла! Това са твоите ръчички, а това са ти краченцата! А това е твоята кашичка! Виж, птичката литна!" Възприятието се настройва през целия живот. Разумът постоянно привежда ,j всякакви външни данни съобразно със създалия се *шаблон* за описание на света.

Например ако никога не сме виждали енергийната обвивка на човека, разумът няма да допусне тя да се разкрие толкова лесно пред очите ни — това не се съгласува с привичния шаблон. В детството ни никой не е насочвал нашето внимание върху аурата, затова не е влязла в шаблона за описание на света. Сега може теоретично да знаем, че аура има, но практически нищо няма да видим.

Механизмът за възприемане на околния свят си остава бяло петно. Може само да се обсъждат отделните му страни. Мравките например никога не са виждали звездите. Те не са виждали и Слънцето, и планините, и дори гората. Зрението им е устроено така, че още от рождение си имат работа само с близко разположени предмети. Тяхното възприятие за околния свят коренно се различава от нашето.

А как изглежда светът в действителност? Това е опит да се зададе уж обективен въпрос и да се получи обективен отговор. Самият въпрос обаче не е обективен. *Светът изглежда точно така, както го виждаме*, защото понятието „изглежда" също е елемент от шаблона на нашето възприятие. В шаблона на сляпата къртица например то не съществува. Светът ни се представя съобразно с нашия шаблон на възприятие и същевременно не изглежда *никак*. Няма смисъл да се твърди, че светът си изглежда както обикновено или като струпване на светеща енергия, или по някакъв друг начин. Има смисъл само да се говори за отделни негови прояви, които успяваме да възприемем.

Човешкото съзнание е социален продукт. То се базира върху понятия и определения за всичко, което ни заобикаля. Човекът има душа (подсъзнание) още от раждането си. Съзнанието обаче идва, когато всичко заобикалящо е установено с понятия и определения на човешкия език. Но светът не съществува, защото хората са го описали с помощта на понятията си. В това отношение душата винаги остава неграмотна. Тя не разбира човешкия език. Разбира само това, което сме свикнали да смятаме за усещания. Най-напред възниква мисълта, а едва след това тя се оформя в думи. Може да се мисли обаче и без думи. Точно това е разбираемият за подсъзнанието език. Първични не са думите, а мислите. С подсъзнанието е безполезно да се говори на *езика на разума*.

Далеч не всичко може да се изрази с помощта на съществуващата система от понятия. Както забелязахте, така и не успях смислено да ви разтълкувам какво е външното намерение. За щастие на хората все пак им е останало едно средство за универсално изразяване - произведенията на изкуството. Точно то е разбираемо без думи. *Езикът на душата* е разбираем за всички — това е езикът на вещите, направени с обич и желание.

Когато човек минава през подходящата врата към заветната цел, или по-точно - занимава се наистина със своята работа, той създава шедьоври. Така се ражда това, което се нарича изкуство.

Някой може да е завършил консерватория и да съчинява безцветна музика, която дори не се запомня. Може да рисува безсъдържателни картини с безукорно техническо изпълнение. Никой обаче няма и да си помисли да ги смята за шедьоври. Ако за един предмет кажат, че „в него има нещо", тогава той може да се смята за произведение на изкуството. Какво точно има, по-късно ще обясняват ценителите и критиците. Но това „нещо" е разбираемо за всички.

Да вземем например картината „Мона Лиза". Това е езикът, разбираем за всички. Тук не са необходими думи. Те са безсилни да изразят разбираемостта и без думи. Дори не е важно какво точно се разбира. Всеки разбира и чувства сам за себе си. Наистина може да се каже, че усмивката ѝ е загадъчна или че в нея има нещо неуловимо и т.н. Все едно, думите няма да могат да обяснят „зрънцето", което прави картината шедьовър.

„Мона Лиза" предизвиква такъв оживен интерес не само заради своята загадъчност. Не ви ли е идвала мисълта, че усмивката на Джокондата и усмивката на Буда много си

приличат? Смята се, че Буда е постигнал просветление още приживе. С други думи, той успява, подобно на капката, да усети единството си с океана. Усмивката на Буда на всички изображения е напълно безстрастна и същевременно изразява спокойствие и блаженство. Тя може да се характеризира като „съзерцание на вечността“. Когато я видиш за пръв път, изпитваш странна смесица от недоумение и любопитство.

Всяко напомняне за предишното единство докосва чувствителните струни на душата. След възникването на човешкия език този на душата постепенно атрофира. Хората прекалено се увличат от езика на разума и затова с времето той излиза на първо място. Според легендата за Вавилонската кула боговете се разгневили на хората, че решили да построят съоръжение до небесата, затова смесили езиците им и те престанали да се разбират взаимно.

Всъщност повечето митове и легенди са истина, но истина в интерпретацията на понятията на разума. Възможно е високата кула да е метафора, изразяваща постигнатото от хората могъщество, когато са придобили способността осъзнато да формулират волята си на езика на разума. Както вече беше посочено, *душата може да усеща вятъра на външното намерение, но тя не е в състояние да вдигне платното, за да използва този вятър. Волята на разума вдига платното. Волята е атрибут на осъзнатостта.*

Полетът на несъзнателната душа с вятъра на външното намерение е спонтанен, неуправляем. Именно осъзнатостта на разума дава възможност волята да се изявява целенасочено. В началото, когато езиците на душата и на разума не са били толкова раздалечени, единството помежду им се е постигало лесно. Впоследствие разумът се увлякъл да конструира светоглед в рамките на своите обозначения, а това го отвело все по-далеч от разбирането на изначалната същност, която е в основата на външното намерение.

В резултат на колосални интелектуални усилия разумът постига изумителни успехи в материалната реализация, но губи всичко, което се отнася до нереализираното пространство на варианти. Той твърде се отдалечава от разбирането на всичко, свързано с външното намерение. Затова много идеи в трансърфинга изглеждат толкова невероятни. Но все пак разумът е в състояние да си върне изгубеното. За това е необходимо да се хармонизират отношенията между душата и разума.

Трудността е в това, че душата за разлика от разума не мисли, а знае. Докато разумът обмисля получената информация и я пропуска през аналитичния филтър на своя светоглед, душата получава знания пряко, без анализ от информационното поле.

По същия начин тя може пряко да се обръща към външното намерение. За да стане това целенасочено, необходимо е да се съгласуват, да се приведат в единство волята на разума и стремежите на душата. Ако постигнете такова единство, платното на душата ви ще се издигне от вятъра на външното намерение и ще ви устреми право към целта.

ВЪЛШЕБНИКЪТ ВЪВ ВАС

Душата ви има всичко за осъществяване на вашето желание. Помните ли приказката за вълшебника от Изумрудения град? В нея умното Плашило мечтае да получи мозък, добрият Тенекиен човек иска да има добро сърце, храбрият Лъв се стреми да придобие смелост, а момиченцето Дороти иска да се върне вкъщи.

Всички герои и така вече си имат всичко, което искат да получат. Но ако вълшебникът Гудуин им го беше казал, подобно откровение би било твърде невероятно, за да прилича на истина. Затова той им представя магически ритуал.

Всъщност необходимото за Плашилото, Лъва и Тенекиения човек е само *да си позволят да имат* желаните качества, които вече съществуват в душите им. С Дороти нещата са малко по-сложни - необходима ѝ е безусловна решимост да има, за да се окаже вкъщи. Магическият ритуал ѝ помага да придобие абсолютна вяра и вятърът на намерението я пренася в дома ѝ.

Както вече стана пума, всичко свързано с външното намерение не се вмества в рамките на понятията на разума. Той сам се набутва в такова положение и махалата здраво му помагат. Контролът над външното намерение дава на човека свобода, а това противоречи на

интересите на махалата.

Изгодно им е той да бъде сива личност, винтче, работещо за тези чудовища. Самореализацията на човека за тях е пагубна, защото свободната личност не работи за махалото, а за собственото си развитие и процъфтяване. Затова от самото детство му се внушават общоприети норми и правила, които го правят удобен и послушен привърженик.

От една страна, има позитивна необходимост човек да се научи да съществува нормално в този свят. Нарушителят на общоприетите норми става или неудачник, или е отхвърлен от обществото. Но, от друга страна, подобно внушение силно потиска индивидуалната неповторимост на личността и в резултат хората не могат точно да кажат какво наистина искат и не знаят на какво са способни.

За да се лиши човекът от способността да управлява външното намерение, е необходимо само разумът да се отдели от душата — и това е направено. За цялата история на човечеството е извършена огромна работа за разделянето на душата и разума. Той постоянно усъвършенства езика на обозначенията си, отдалечавайки се все повече от езика на душата. Махалата на религията, също като тези на науката, дърпат разума в различни посоки, но по възможност по-далеч от истинската същност на душата. Развитието на промишлените и информационните технологии през последните няколко столетия окончателно разкъсаха връзката между душата и разума.

Влиянието на махалата е особено силно сега, когато всички четат книги, слушат радио, гледат телевизия и получават информация от Интернет. Човечеството е натрупало огромно количество знания и също толкова заблуди. Заблудите са толкова здраво вкоренени, както и знанията. Главната загуба на човека е в разкъсването на връзката между душата и разума. Истински успехи в бизнеса, науката, изкуството, спорта и други области постигат само избрани единици. Всички са свикнали с това положение на нещата и на никого не му хрумва, че то е ненормално.

Няма смисъл ние с вас да „спасяваме човечеството“. Само искам да ви предложа точно на вас, уважаеми Страннико (не посочвам пола), да си зададете въпроса: „Защо той (тя), а не аз? Какво ми е нужно, за да попадна сред тези избрани единици?“. Не съм вълшебникът Гудуин, затова няма да ви представям магически ритуали, а просто ще ви дам отговор. *Вие имате всичко, което е необходимо. Остава само да се възползвате от него. Способен сте на всичко, но никой все още не ви го е казал.*

Способен сте да създавате великолепни шедеври на изкуството, да правите гениални открития, да постигате забележителни резултати в спорта, бизнеса, във всяка професионална дейност. За това е необходимо само да се обърнете към душата си. Тя има достъп до всякакви знания, произведения и постижения. Просто още не сте я помолили за това. Всички велики гении на изкуството, науката и бизнеса създават шедевровете си само защото се обръщат към душата си.

А с какво е по-лоша вашата душа? С нищо!

Всички шедеври говорят с нас на езика на душата. С каквото и да се занимавате, работата ви ще направи впечатление само в случай че идва от душата ви. Разумът може да създаде нова версия на къща от стари кубчета, но с това никого не можете да учудите. Той може да направи идеално копие, но оригинал е в състояние да създаде само душата.

Всичко, което ви е нужно, е да приемете като аксиома факта, че вашата душа умее всичко, а после да си позволите да се възползвате от това. Да, точно толкова просто и едновременно непостижимо. Все пак си позволете лукса да имате. Решимостта да имате зависи само от вас.

Вие сте способен на всичко.

Това твърдение може да предизвика съмнения. Но нали не се съмнявате, когато ви внушават, че не ви достигат способности, възможности, че не сте достоен, че другите са къде по-добри. Лесно приемате на доверие твърдения, издигащи висока стена по пътя към вашата цел. Имайте добрината (не към мен!) да си позволите да знаете, че сте достоен за всичко най-добро и сте способен да постигнете всичко, което желаете от цялото си сърце.

Именно фактът, че сте достоен за най-доброто и сте способен на всичко, се крие много грижливо от вас. Внушават ви, че е наивно да вярвате в неограничените си възможности. Нещата обаче са точно наопаки. Събудете се и се отърсете от магията. Играта ще тръгне по вашите правила, ако осъзнато се възползвате от правата си.

Никой не може да ви го забрани, но обичайният светоглед и махалата всячески ще ви убеждават, че не е възможно. Ще се намерят всевъзможни разумни доводи в полза на ограничеността на възможностите ви. Откажете се от тези доводи и вземете на въоръжение „неразумния и неоснователен“ довод: *заедно душата и разумът ви са способни на всичко*. Нали нищо не губите? Много ли сте постигнали в рамките на разумните доводи?

Животът ви е само един. Не е ли време да изтръскате купчината твърди убеждения, които могат да се окажат лъжливи, а вие дори да не разберете?

Животът ви ще мине, всички възможности ще бъдат изчерпани, а богатата на този чудесен живот ще бъдат за други, нека да са единици, но не и за вас.

Само вие можете да решите да се възползвате или не от своите права. Ако си позволите да имате, ще ви се случи. Започнете с това - повярвайте в неограничените възможности на душата си и насочете разума си към нея. Лъжливите убеждения, много от които се разбиват в модела на транссърфинга, ви пречат да го сторите.

Едно от тези убеждения звучи горе-долу така: „Най-трудно от всичко е да победите себе си“ или „Най-трудно от всичко е да се борите със себе си“. Или такова самоунищожително изречение: „Трябва да умеете да затъквате песента в гърлото си“. Това е една от най-големите заблуди на човечеството. Как може и защо трябва да се води борба с това чудесно, удивително и прекрасно същество, което живее вътре във вас?! Лошото не живее във вас, а на повърхността. То е като слой прах върху картина. Ако тя се избърше, ще се открие чистата душа.

Съществото, криещо се под многото маски и костюми, които носите, притежава наистина прекрасни достойнства. *Задачата е да си позволите да бъдете себе си*. Нима вашите маски са ви помогнали да постигнете успех, благополучие, щастие? Не се налага да се променяте, това само ще бъде още една маска. Ако свалите маските, натрапени от деструктивните махала, ще се покаже съкровището, скрито в душата ви. Вие действително сте достоен за всичко най-добро, защото наистина сте чудесно, удивително, неповторимо създание. Само си позволете да бъдете такъв.

Харесват ли ви произведенията на гениите на изкуството, науката и киното? Можете да станете един от тях. Произведенията на гения ви харесват точно затова, защото са родени от душата му. По същия начин творението ви ще се хареса на другите само ако е родено от вашата уникална душа. Всичко, което е обикновено, посредствено, е създадено от разума. Творенията му, както и самият разум, не са уникални.

Уникална е само душата ви. Всяко ваше гениално творение може да бъде родено само от душата ви. Нека разумът да й позволи да го направи.

МИРАЖЪТ

През целия ви живот се опитват да ви внушат, че успехът, богатството и славата са отредени за избраници. В училище, на състезания, конкурси и различни атестирания постоянно ви внушават, че сте далеч от съвършенството, че другите са по-добри и по-достойни.

Който *не е повярвал* в това, получава и успех, и богатство, и слава в излишък. Колко е просто! Само едно не е просто - *да се повярва*, че всеки от нас го заслужава и е способен да го постигне. Но вие действително ще успеете да повярвате, ако имате такова *намерение*.

Мнозина искат да станат звезди, да постигнат забележителни успехи. Много активно и широко се пропагандира стандартът на успеха. Махалата обичат да демонстрират на редовите си привърженици постиженията на своите фаворити. Стараят се да ги представят като еталон на успеха, към който трябва да се стремим, за да получим всички блага. Звездата получава всичко, което може да бъде притежавано в този живот. Тя се къпе в лъчите на богатството и славата.

Кой не го иска?

Звездите се раждат самостоятелно. Но ги запалват махалата. Искам да кажа, че култът на поклонението пред звездите е установен и процъфтява именно благодарение на махалата.

Те го правят нарочно. В киното, на сцената, на стадиона, от телевизионните екрани постоянно ни показват най-добрите представители, избраните. Особено се подчертава с какъв възторг ги посрещат поклонниците, великолепието им, блестящите им постижения. Постоянно ни се внушава неизменният факт, че звездите се харесват на всички и това е, към което си струва да се стремим.

Каква цел преследват махалата, издигайки на пиедестал своите фаворити? Може би са загрижени за личните постижения и благополучието на привържениците си? Абсолютно не. Те демонстрират постиженията на фаворитите, за да имат редовите привърженици стимул по-усърдно да служат на махалото. Как обикновеният човек се превръща в звезда? С упорит труд. Звезди стават най-добрите сред най-добрите. Всеки може да стане звезда, но за това трябва да се работи усърдно. Вземи пример от тях, прави като тях и можеш да постигнеш успех. Звездите притежават уникални способности и качества. Това не е дадено на всички и затова трябва още по-упорито да се работи, за да се постигне успех.

Такива лозунги провъзгласяват махалата. Те не отричат, че всеки може да постигне успех, но старателно скриват факта, че уникални способности и качества притежават всички хора без изключение. За махалата ще бъде равнозначно на смърт, ако всеки човек открие у себе си уникални способности. В такъв случай всички привърженици ще станат свободни личности, ще се освободят от контрола и махалото просто ще се разпадне. Напротив, то се чувства най-добре, когато привържениците мислят и действат в една посока.

Еднообразието в мислите на привържениците е условие за зараждането и съществуването на махалото. Ярката индивидуалност на звездата е изключението, което по-скоро потвърждава правилото, тъй като е именно изключение. А правилото гласи: „Прави като мен!“

Ето защо много млади хора попадат в капана на махалата и се стремят да приличат на своите кумири, да им подражават, окачват техни плакати в стаите си. Разумът сляпо върви, воден на каишка от махалата. Несхватливият разум дава на душата да разбере, че тя е несъвършена. Сякаш й казва: „Дори аз с моите способности не мога да постигна успех. А какво остава за теб! Онези хора са нещо друго. Виждаш ли какви са! Трябва от тях да се взема пример. Така че по-добре си трай със своето несъвършенство, а аз с всички сили ще се старая да приличам на тях.“

Като подражават на кумирите си, младите хора се опитват да уловят *миража*. И не си дават сметка, че приличат на мухата, която се блъска в стъклото. Те се настройват на чужд сектор, където няма да бъдат нищо повече от пародия. Разумът е способен да създаде различни вариации на копия, но на това никой не би се учудил. Звездата е станала звезда именно благодарение на своята уникалност, самобитност и нееднаквост с останалите. Душата на всеки човек е неповторима по своему. Уникалната душа има в пространството на варианти уникален сектор, където изключителните й качества се проявяват в цялото им великолепие.

Всяка душа има свой индивидуален „звезден“ сектор. Ясно е, че тези сектори могат да бъдат безкрайно множество. Ние обаче ще смятаме условно, че отделната душа има свой уникален сектор - индивидуална цел или път към успеха. Увлечен от примамките на махалата, разумът глуповато ще тъпче в нечий сектор, като се опитва да копира чужди качества или да повтори сценарий на чужд успех. Но подражаването на друг сценарий винаги създава пародия. Душата не може да се реализира в чужд сектор. А как да намери своя? За това разумът ви може да не се безпокои, *душата сама ще намери пътя.*

Задачата на разума е само да забрави чуждия опит, да признае уникалността на своята душа и да й позволи да върви по нейния път.

Особено силно на действието на махалата са подложени подрастващите, тъй като те

едва навлизат в този свят и не знаят какво да правят и как да се държат. По-сигурно и по-безопасно е да се слееш с тълпата, да не се различаваш особено и да живееш като всички. Стадният инстинкт дава усещане за сигурност, но от корен отсича зачатъците на индивидуалност. Може да се забележи, че основната маса от младите се обличат еднакво, използват една и съща лексика (яко, върховно, щуро...), държат се напълно еднообразно. Независимо от външното лустро на самостоятелност и независимост покорно се подчиняват на правилото на махалата „Прави като мен!“. Те самите смятат, че носят модернизма на новото поколение. Но кой от тях *създава* тази новост?

Лидери на подрастващите, както и отцепници винаги стават единици, които позволяват да се проявят неповторимите качества на собствените им души. Развивайки индивидуалността си, такива личности впоследствие се превръщат в законодатели на модата, определят тона, създават нови течения, разкриват нови перспективи и възможности. Те не копират чуждия опит, не се подчиняват на правилото, а си позволяват да реализират уникалните качества на душите си. *Махалата не търпят индивидуалността, но не им остава нищо друго освен да признаят възходящата звезда за свой фаворит.* Качват на пиедестал поредните фаворити и ги показват на редовите привърженици като нови обекти за подражание.

Няма нищо лошо, момчето иска да бъде силно като своя герой. Или момичето желае да бъде красиво като своята героиня. Само че не бива да копирате онова, което ви е харесало у другите. Например да си поставяте за цел да имате същата мускулатура, точно такъв маниер на ходене, говорене, пеене, да играете така, както го прави другият. Този друг ви е харесал тъкмо защото е реализирал неповторимите си достойнства в своя сектор.

Разбира се, трябва да има някакъв първоначален образец. Пример като демонстрационен екземпляр - да, но само не еталон и предмет за подражание. Вашият еталон е душата ви. Просто ѝ позволете да разкрие всичките си достойнства в нейния сектор. По-добре окачете на стената снимката си и ѝ се любувайте. Да се обичате е много полезно и изгодно. Любовете към себе си се превръща в самодоволство и се наказва от равновесните сили само в случай че е съпроводена с пренебрежение към околните.

Вие действително сте уникална личност и в това никой не може да ви съперничи. Само си позволете да бъдете себе си. Няма конкуренти във вашата уникалност. Спомнете си правото на неповторимост и ще получите огромно предимство пред онези, които се стараят да копират чуждия опит. Ако се стремите да станете като него (нея), нищо няма да излезе. Станете себе си. Позволете си този лукс. Ако сте надянали маската на вече съществуваща звезда, това ще бъде или копие, или пародия. Не се става звезда, като се подражава на друг.

Когато прекратите безполезните опити да приличате на някого, всичко ще си дойде на мястото. Когато прекратите безполезните опити да повтаряте чужд сценарий, пак всичко ще е наред. Когато сами признаете великолепието на своята индивидуалност, на другите няма да им остане нищо, освен да се съгласят. Позволете си дързостта да имате.

Всички велики актьори играят себе си. Това на пръв поглед изглежда странно - нали ролите са различни! Но личността, характерът, обаянието на един и същ човек проличават веднага. Най-сложната роля е да изиграете самия себе си, да си позволите да бъдете себе си, да свалите маската. Да се изиграе чужда личност е лесно, защото е много по-просто да се сложи маска. Но това ще бъде само актьорска игра, професионална техника. Много по-сложно е да се свали маската. И ако успеете, тогава не е игра, а това, което се нарича живот на сцената.

Но сложността тук е само привидна. Всъщност да се решите да имате е достатъчно просто. За това е необходимо само да се отърсите от натрапените стереотипи на махалата и най-после да повярвате в безграничните възможности на душата си. Махалата няма да успеят да ви попречат, ако загърбите чуждия опит и сами си позволите да бъдете звезда. Те могат само да ви внушат гнетящи мисли от рода на: „Звездата трябва да е красива, а аз не съм. Звездата трябва да пее добре, да свири, да танцува, а аз не мога. Звездата трябва да има талант, а аз го нямам. Няма да мога. Трябва да видя как го правят другите.“

И действително вгледайте се в звездите на естрадата, науката, спорта, бизнеса и т.н. Мнозина от тях, ако не и всички, изобщо не удовлетворяват общоприетите стандарти и представи какви трябва да бъдат. Всяка знаменитост има купчина недостатъци, които могат да засенчат всяко качество. Например на тази носът ѝ е дълъг, а я смятат за красавица. Тази изобщо няма глас, а всички са във възторг от пеенето ѝ. Онази няма никакви артистични данни, изпъдили са я всички режисьори, а тя въпреки това се промуши сред звездите. Ами този нисък и дебел, за какви качества толкова го обичат жените? Она нищо не представлява и какво ли намират в него? Ами този невзрачен тип - нима е самият той?

Сякаш индивидуалността не се вписва в правилото „прави като мен“. Но съгласете се, че точно даденият факт е неопровержимото условие за раждането на звезда. Ярката личност нарушава правилото и на махалата им се налага да признаят, че това е изключителен случай, макар и стереотипите все пак да остават в сила. Всички звезди представляват изключителни случаи. И вашият случай ще бъде изключение от общоприетите стереотипи.

Можете да пеете с добре поставен глас и да тънете в неизвестност. Или да пеете отворително, но със своеобразен маниер, от който всички ще бъдат във възторг. Може да притежавате блестящи интелектуални способности и да не постигнете нищо. А жалкият тройкаджия, който упорито е обзет от своите откачени идеи, в края на краищата ще направи потресаващо откритие. Можете да имате изключителни физически данни, но така и да не станете спортна звезда. А осмелилият се да наруши общоприетите стереотипи, да поведе играта на терена в неочакван за всички маниер и да стане победител. Няма да продължавам списъка на разчупване на стереотипите. Принципът ви е ясен.

Имайте дързостта да насочите разума си към своята уникална и неповторима душа. Не се страхувайте да нарушавате стереотипите на махалата.

Само да не попаднете на друга тяхна въдица. Могат да ви провокират да се впуснете в гонитба на чужда цел, която няма да ви донесе нищо друго освен разочарования. Защо ви е чужда цел? Слушайте душата, а не разума си. Душата по-добре знае къде можете да се проявите като звезда.

В света на махалата действа един закон: фаворити стават само единици, всички останали трябва да изпълняват функциите на редови привърженици и да се подчиняват на установените правила на системата. Трансърфингът не е в състояние да наруши този закон, но ще ви помогне да го разчупите конкретно вие, стига да поискате. Махалата ще бъдат принудени да ви включат сред фаворитите, ако се възползвате от уникалните качества на душата си.

АНГЕЛ ХРАНИТЕЛ

Мнозина вярват, че на човешката душа ѝ помага нейният ангел хранител. Ако вярвате в него - много добре. Значи той съществува. Вие мислите за него, надявате се на помощта му, благодарни сте му и можете да не се съмнявате, че тези мисли го правят реален. В пространството на варианти има всичко. Можете дори да смятате, че мислите създават самостоятелна енергоинформационна същност, ако така ви е по-удобно. Колкото по-искрено го обичате и му отправяте благодарност за всякакви дреболии, толкова по-силно ще бъде ангелчето и толкова по-голяма помощ може да ви оказва. В крайна сметка не е важно дали съществува наистина или е създадено от вашите мисли.

А пък ако не вярвате в него, също няма нищо лошо. Щом и така ви е комфортно, всичко е наред. В края на краищата в каквото вярваш, това и получаващ. Макар че на ваше място бих повярвал. Ами ако все пак съществува независимо от вярата в него, обича ви, грижи се, доколкото може, а вие сте го забравили и захвърлили. Не му достига вашата любов, което означава, че е слаб, не му достига енергия и няма сили да помогне на своя подопечен. В същото време раздавате енергията си наляво и надясно на деструктивните махала. Те също могат да ви помогнат, но само в рамките на интересите си. За тях нечие лично благополучие нищо не означава. А вашият ангел хранител се грижи само за вас.

Представяйте си го във всякакви форми — като младенец с крилца, като облаче, птичка или каквото си помислите. Това изобщо не е важно. Той не изглежда *никак*. Вие му

придавате форма във въображението си. Затова си го представяйте така, както ви е удобно. Дори можете да го отъждествявате с душата си. В случай че имате екстрасензорни способности, можете да общувате с него. Ако пък нямате, не се безпокойте - ще намери начин да ви насочи по верния път. Главното е *никога да не му се обиждате, а още по-малко - да му се сърдите*. Той най-добре знае от какво да ви предпази и къде да ви насочи, защото в сравнение с него сте като сляпо коте. Вие не сте този, който може да го упреква. Нямате и представа от какви беди се опитва да ви предпази според своите възможности.

Има една притча за човек, срещнал Бог на небесата. Бог му показал целия му жизнен път - по следите личало, че Господ през цялото време е вървял до него. Човекът обаче виждал най-тежките периоди от живота си, където имало само едни следи. Тогава той упрекнал Бога: „Господи, когато ми е било трудно, ти си ме изоставил!“ На което Бог отвърнал:

„Грешиш, това не са твоите следи, тогава те носех на ръце.“

Трудно е да се оцени ролята на ангела хранител. Дори само мисълта, че има същество, което се грижи за вас и според силите си ви предпазва, дава допълнителен баланс на увереността ви. А пораждащата спокойствие увереност играе много голяма роля в човешкия живот. Ако сте самотен, можете да споделите с ангела самотата си. Ако сте сполетян от беда или радост, също можете лесно да ги споделите. Но ангелът хранител има още едно чудесно качество, което може да се използва: *за разлика от вас не е подложен на действието на равновесните сили*.

Ако ви радват собствените успехи, тогава хвалете себе си, гордейте се със себе си. Това е добре. По-добре е да се прехвалите, отколкото да се ругаете. Лошото е само, че тогава се създава макар и малък излишен потенциал. Така че равновесните сили ще ви развалят душевния празник. Вие ще се похвалите, а след това ще направите грешка или ще ви сполети досадна неприятност.

Какво излиза - трябва ли да се страхуваме дори тайничко да се радваме на своите успехи?

Има един начин, който дава възможност да се насладите на радостта и гордостта, без да се създава излишен потенциал. *Споделете радостта и гордостта си с ангела хранител*. Нали той се е грижил за вас, помагал ви е. Също е достоен за похвала и благодарност. Когато се радвате на успехите си и се гордеете със себе си, спомнете си ангела и се порадвайте заедно. Поговорете с него. Похвалете го и му благодарете. По-добре хвалете него, отколкото себе си. Не бива да се преструвате - искрено му отстъпете правото си на награда. Нищо няма да изгубите, нали вече сте получили своето, а сега похвалете ангела и му благодарете.

Мислете, че вашият успех е негова заслуга. Какво се случва тогава? Излишният потенциал на гордостта ви се стопява и същевременно без опасения си запазвате място за празник на душата. Радвайте се колкото си искате.

Оставете радостта за себе си, а гордостта прехвърлете на ангела. И така е очевидно, че никой няма да отнеме заслугата ви.

Вместо да създавате излишен потенциал на гордостта или да благодарите на ощастливилото ви махало, по-добре дайте наградата и благодарете на своя ангел. *Той не ви иска енергия, но се нуждае от нея*. Ако смятате, че сте получили помощ от махалото, и на него може да му благодарите, това няма да навреди на никого. Но махалото и бездруго винаги ще получи своята част от вашата енергия. То никога нищо не дава даром. Не забравяйте само за ангела си. *Постоянно му напомняйте, че сте му благодарни и го обичате*. Той ще стане по-силен и ще ви се отплати стократно.

КАЛЪФ ЗА ДУШАТА

Душата ви е дошла на този свят, изпълнена с доверие и надежди, с широко отворени очи. Но махалата веднага са ѝ стъпили на врата, като са ѝ внушили, че тук никой не я е чакал, че не ѝ се радват и тя трябва да върши мръсна и тежка работа за парченце хляб. Наистина не всички се раждат в бедност, но богатите също имат свои проблеми, макар и по-различни. В света на махалата те страдат не по-малко, отколкото бедните.

Душата ви не е дошла в материалния свят, за да страда. Но на махалата е изгодно,

когато борбата за място под слънцето става норма. Както знаете, махалото, родено от общите мисли и действия на група хора, започва да живее самостоятелно по законите на енергоинформационната същност. Чрез енергоинформационния обмен то подчинява привържениците си на своята воля и ги кара да мислят и действат за неговите интереси. Хората дават енергия на махалата, когато проявяват недоволство, раздразнение, ярост, безпокойство, страх, а също и когато участват в битките на махалата.

Свикнали сме да живеем в света на махалата, в който потисничеството, враждата, конкуренцията, войните и много други отношения на съперничество са норма. Дори не ни идва наум, че всичко това не е нормално, че би могло да бъде различно. Вижте този свят от гледна точка на модела на махалата, спомнете си всички прояви на ненаситната им жажда за енергия и си представете какъв би могъл да стане светът, ако се освободи от тях.

Няма ли енергоинформационен обмен, значи не съществуват структури, които се стремят да присвоят чужда енергия и да пораждат съперничество. Трудно е да си го представим, но може с увереност да се твърди, че в такъв свят ще има много щастие и твърде малко страдания.

Внушили са ни, че борбата за оцеляване и естественият подбор са необходими и нормални процеси, съдействащи за развитието на живота. Истина е, че те действително помагат за развитието на агресивен свят. Естественият подбор обаче съвсем не е необходимо условие за развитието на живота. Той би могъл да се развива по други, по-хуманни закони.

В света на махалата естественият подбор означава негативен сценарий, според който *загива онзи, който е зле*. Подборът действа по метода на потискането и унищожаването. Не ви ли е идвало наум, че би могло да има и друг, позитивен сценарий? Според него *оцелява този, който е добре*. Тези два сценария по своята насоченост се различават по същия начин, както негативното се различава от позитивното. Може да се поспори дали при естествения подбор действат и единият, и другият сценарий. Но независимо от това преобладаващият фактор е именно отрицателният - загива онзи, който е зле. Във всеки случай в света на хората махалата установяват още по-жесток ред, отколкото в природата.

В природата борбата за оцеляване няма толкова ожесточен и агресивен характер, както в света на хората. Фактът, че в природата винаги някой някого изяжда, не означава, че там постоянно се води война. Лъвът изяжда кравата също както кравата изяжда тревата. Животните и растенията нямат понятие за важността и затова равновесието не се нарушава. Важността е качество, присъщо само на хората.

Когато наблюдава природните явления от камбанарията на важността, човек интерпретира нормалното съвместно съществуване на живите организми като ожесточена борба.

Дори съревнованието за територия и партньори в животинския свят има чисто номинален характер в сравнение с постоянните войни сред хората. Животните много рядко си нанасят телесни повреди, ако не ловуват. В повечето случаи всеки спор се решава в полза на по-силно изревалия или по-страшно озъбилia се. Е, ако все пак се стигне до кръвопролитие, какво да се прави - лапите са тежки. На животните не са присъщи чувства като злоба и ненавист. Храброст и страхливост също липсват - има само инстинкт за самосъхранение. Храбри вълци и плашливи зайци съществуват само в човешкото въображение.

Ние по никакъв начин не можем да променим този свят. Налага ни се да се примиряваме с това, което не зависи от нас. Многото ограничения и условности буквално затварят душата в калъф. Завладеният от условности разум става затворнически надзирател на душата и не ѝ позволява да реализира способностите си. Човек просто е принуден да се държи така, както го изисква светът на махалата: да изразява недоволство, да изпитва раздразнение, да се страхува, да съперничи, да се бори. *Поведението и мислите му са предопределени от неговата зависимост от махалата*. Както се убедихте от предишните глави, подобна предопределеност отнема енергията на човека, изправя срещу него равновесните сили и го отклонява към лъжливи цели. Като капак външното намерение

действия за реализиране на най-лошите му очаквания. Човекът би се радвал да се освободи от предопределеността и зависимостта, но не знае как.

Вече ви е известно, че властта на махалата се крепи на важността и неосъзнатостта. *Човек реагира на провокациите им неосъзнато.* Той машинално се поддава на безпокойство, страх, раздразнение, изразява по навик недоволство и се сърди, лесно го обхваща униние, препятствията го карат да напруга всичките си сили. Живее като насън, подчинява се на натрапения от махалата сценарий. Не осъзнава, че може да го постави под свой контрол. Струва му се, че от него едва ли зависи нещо. Важността въвлича човека в играта на махалата, а неосъзнатостта отнема последната му възможност по някакъв начин да въздейства върху сценария. *Играта се води по правилата на махалата.*

Както виждате, налага ми се многократно да повтарям едно и също, защото е трудно всички тези разсъждения да се осмислят и почувстват независимо от очевидността им. Толкова силно се е вкоренил в съзнанието ни привичният светоглед, създаден от махалата. Можете да се измъкнете от калъфа на предопределеността, щом се ръководите от принципите на трансърфинга. Властта на махалата е голяма, но те няма да успеят да ви попречат, стига да се откажете от важността и осъзнато да се възползвате от правото си да избирате и да определяте сценария.

На махалата е изгодно да държат хората под контрол. Те преследват само своите цели. Човекът за тях е инструмент, средство, марионетка. Душата ви е дошла в този свят като на празник, така че позволете си го. Само вие можете да решите да изгубите ли живота си в работа за чуждото ви махало или да живеете за себе си, за собствено удоволствие. Ако изберете празника, значи е необходимо да се освободите от сковаващите ви махала и да намерите вашата цел и вашата врата.

Разумът ви трябва да разбере: не сте длъжен да се съобразявате с деструктивните махала. Свържете разума и душата си и ще получите всичко, което е угодно на душата ви, в прекия и преносния смисъл. Трябва само да се освободите от махалата. Позволете си лукса да бъдете достоен за най-доброто.

Ако някой ви внушава, че сте длъжен да се трудите за благото на нещо или на някого, не му вярвайте. Ако ви доказват, че на този свят всичко се постига с упорит труд, не им вярвайте. Ако се опитват да ви натрапят жестока борба за място под слънцето, не им вярвайте. Ако ви посочват мястото, не им вярвайте. Ако се опитват да ви замъкнат в секта или общност, където е нужен „вашият принос в общото дело“, не им вярвайте. Ако казват, че сте се родили беден и затова така трябва да изживеете живота си, не им вярвайте. Ако ви внушават, че възможностите ви са ограничени, не им вярвайте.

Предстои ви да се убедите, че махалата няма да ви оставят толкова лесно. Щом у вас се появят наченки на решимост да имате, те ще създадат ситуация, в която ще се опитат да ви внушат, че възможностите ви са ограничени. След като се почувствате способен да избирате и да определяте сценария на играта, махалата ще пробват да разстроят плановете ви. Щом изпитате спокойствие и увереност, те ще се опитат да ви уловят. *Не се поддавайте на провокации и не позволявайте да ви изкарат от равновесие. Поддържайте важността си на минимално равнище и действайте осъзнато.* От вас не се изискват нито усилия, нито упоритост, а само осъзнато намерение да поддържате важността на нулата.

В тази игра вашите възможности са ограничени само от собственото ви намерение. Възможностите на махалата са ограничени единствено от равнището на вашата важност и осъзнатост. Помнете: щом съм празен, няма за какво да се заловят, осъзнавам ли смисъла на играта, махалата не са в състояние да ми натрапят сценарий. Ако са успели да ви разочароват, да ви разстроят, да ви изкарат от равновесие, значи трябва да се огледате и да разберете в какво сте превишили равнището на важността.

Променете отношението си към това, което ви е изкарало от равновесие. Постарайте се да осъзнаете, че *важността не е необходима на вас, а на махалата.* Калъфът за душата ви е направен от вашата важност. Не придавайте на нищо излишно важно значение. Просто спокойно и без настояване вземайте своето. Ако засега не успявате, също не му придавайте

значение - махалата само чакат да паднете духом. Ако нещо ви е разстроило, намалете важността. Давайте си сметка, че това е само игра на махалата. Именно игра, а не битка, защото по същество махалата са подобни на глинени великани.

Играта е жестока и е съобразена с човешката слабост. Щом отстъпите пред важността, моментално ще загубите. Но ако тя е на нулата, махалата ще пропаднат във вашата пустота. Глинените колоси ще се разпаднат. Вие ще черпите сила именно от осъзнаването, че разбирате правилата на играта. Щом забележите, че махалото се опитва да ви улови и да ви извади от равновесие, усмихнете се на себе си и непреклонно отхвърляйте важността. Постепенно това ще ви стане навик. Тогава ще почувствате силата си и ще разберете, че можете сами да определяте сценария на играта. След като спечелите победа в играта с махалата, ще получите *свобода на избора*.

ФРЕЙЛЕ

Досега говорехме, че секторите на пространството на варианти имат определени характеристики - параметри. За по-лесно се уговорихме да ги смятаме за честотни.

Ако честота на вашето мисловно излъчване съвпада с честотата на определен сектор, тогава силата на външното намерение осъществява прехода. С други думи, сценарият и декорите на дадения сектор се материализират в слоя на вашия свят.

Душата на всеки човек също притежава неповторима индивидуална съвкупност от параметри - *фрейле* на душата. Казано с други думи, това е неговата характерна честота. Фрейле на един човек се отличава от фрейле на друг по същия начин, както се различават формите на снежинките, които винаги са неповторими. *Фрейле характеризира индивидуалната същност на човешката душа*.

Няма смисъл да се задълбочаваме повече в това определение. Можем само да гадаем какво е това, тъй като фрейле не се проявява явно - то е скрито под *маските на разума*, които така или иначе носи всеки човек. Безспорно е само едно - всеки от нас има индивидуална и неповторима същност. Можете да опишете характера, навиците, маниерите, облика на познат човек, но зад всичките тези характеристики стои един интегрален образ, разбираем за вас без думи. Точно тази индивидуална същност, която е разбираема без думи, ще наричаме фрейле.

Вероятно сте срещали хора с необяснимо обаяние. Удивителното е, че те дори могат да са с непривлекателна външност. Но щом такъв човек заговори, веднага забравяте физическите му недостатъци и изцяло попадате под влиянието на чара му. На въпроса в какво се състои тайната на обаянието му, само промърморвате, че „в него има нещо“, и не намирате друго обяснение.

Такива хора се срещат много рядко. Ако ги няма във вашето обкръжение, потърсете ги сред звездите на шоу бизнеса. Отличителен признак на такива личности са изключителната им красота и обаяние.

Това не е кукленска красота. Кукленската красота само външно отговаря на изискванията на установените стандарти.

От гледна точка на фрейле тайната на обаятелното им излъчване съвсем не е в това, че човек притежава душевна красота или по-особени духовни качества. Ще ви се наложи да приемете (или да не приемете, ако желаете) още един парадоксален извод на трансърфинга: *така наречената душевна красота не съществува, има само хармония на отношенията между душата и разума*.

Ако човек не се обича, недоволен е от себе си, не обича работата си, ако разумът му е тревожен, в разпра с душата, тогава не може да притежава обаятелна красота. Всеки конфликт между душата и разума се отразява върху външността и характера на човека. Ако той е доволен от себе си, живее с удоволствие, занимава се с любима работа, тогава от него сякаш се излъчва вътрешна светлина. Това означава, че *разумът се е настроил на фрейле на душата*.

Единството между душата и разума отъждествява мисловната енергия на човека с природата на външното намерение. Удовлетвореността от себе си - или хармонията в отношенията между душата и разума, също поражда нещо подобно. Душевният комфорт

запалва вътрешната светлина, която напомня на душата за истинската ѝ природа, затова красотата на хармонията се възприема от хората като обаяние или душевна красота.

Душата изпитва комфорт, когато разумът не я задушавя в своя калъф, а я отглежда като роза в оранжерия, любува ѝ се, грижи се за нея и ѝ позволява свободно да разтваря всяко венчелистче. Това е редкият случай, когато можем да говорим за щастие.

Фрейле се проявява във вид на хоби, на увлечения, на всичко, което се върши с любов и желание. Често струните на фрейле дълго време са безмълвни. Понякога се случва някакъв знак да накара струната да зазвъни. Това може да бъде сякаш случайно изтървана бележка, която кой знае защо засяда в душата. Или нещо видимо, притеглящо моментално душата с някакъв особен магнетизъм. Смътно осъзнаваното влечение се проявява отново и отново. Действа външното намерение на душата. Но тъй като това е само смътно нейно влечение, външното намерение не действа целенасочено. Необходимо е да се вслушваме в повелите на душата, за да ги подхванем разумът. Тогава външното намерение може да се улови и бързо да се получи желаното.

Какво пречи на разума да съгласува отношенията си с душата? Все същата важност и все същите стари познати -махалата. Те натрапват на хората лъжливи цели и ценности. Както вече посочихме, именно те установяват стандартите за красота, успех и благополучие. Вътрешната и външната важност карат човека да се сравнява с тези стандарти. Естествено разумът намира купчина недостатъци и започва активно да ненавижда себе си, а следователно и душата. Той изпробва всевъзможни маски, опитвайки се да вкара фрейле в установените стандарти.

Обикновено от това не произлиза нищо добро. В резултат раздорът между душата и разума още повече се задълбочава. Какъв ти душевен комфорт! Разумът полива розата си само с упреци и недоволство, а тя все повече вехне.

Разумът търси съкровища навсякъде, но не и в собствената душа. Махалата зоват високо и съблазнително, а душата само тихо и плахо се опитва да обяви своите способности и наклонности. Разумът не слуша душата, а се старее да преобразува фрейле. Естествено е от това да не се получи нищо добро. Разминаването между тях още повече се задълбочава, тъй като несъвършенството се материализира в буквалния смисъл.

Разумът предполага, че ако си постави коригираща маска, може да се нагоди към установения стандарт. Както разбирате, това е безсмислен опит да се достигне мираж.

Вместо да използва уникалната безценност на своето фрейле, човек сякаш се блъска в стъклото, следвайки чуждия успех. Но успехът на звездата е роден точно от настройката на *нейния* разум на фрейле на *нейната* душа. Ловецът на миражи не постига нищо и неудовлетвореността му от себе си става още по-голяма. *Изразявайки недоволство от себе си, той никога не попада на жизнени линии, където е доволен.* Параметрите на излъчването му отговарят точно на жизнените линии, където ще има още повече причини за недоволство.

Такава безсмислена игра натрапват махалата на хората. Но за махалата тя има твърде голям смисъл, тъй като недоволството и неудовлетвореността са любимите им енергийни блюда.

Как все пак да се настрои разумът към фрейле на душата? Единственият начин е да се убеди собственият разум, че душата му е достойна за любов в най-голяма степен. Най-напред трябва да обикнеш себе си, а сетне да обръщаш внимание на достойнствата на другите. Не бива да се бърка любовта към себе си със себелюбието, самовлюбеността и самодоволството.

Самодоволството се поражда от себеизвисяването над другите и създава изключително опасен излишен потенциал. Да обичаш себе си означава да разбираш уникалността си и да се приемаш какъвто си, с всичките си недостатъци. Вашата любов към себе си не бива да има никакви условия, иначе ще се превърне в излишен потенциал. Нима не сте достоен просто да се обичате? Нали сте само един за себе си.

Ако човек е стигнал далеч в борбата със своя фрейле, ще му бъде трудно просто ей така да вземе и да се обикне. „Как да, се обикна, та аз не се харесвам!“. Вижте позицията на разума: „Обичам се, ако се харесвам!“. Това е излишен потенциал в чист вид, роден от

повишената вътрешна и външна важност. Външна важност е, когато установените от някого стандарти за мен са неотменима истина. Дали не ценя твърде високо чуждите качества? Вътрешна важност е, когато се принуждавам да следвам чуждите стандарти. А кой е казал, че съм по-лош от другите? Аз и само аз. Не е ли прекалено занижена самооценката ми?

За да се обикнете, бутнете от пиедестала външната важност и престанете да се кланяте на чуждите стандарти. Кой ви пречи да създавате собствени? Нека по-добре другите да преследват вашите. Отхвърлете вътрешната си важност и се отпуснете. Не сте длъжен да отговаряте на чуждите стандарти и да ги следвате. Винаги трябва да си давате сметка, че важността е необходима не на вас, а на махалата. Когато с целия си разум обикнете душата си, външното намерение само ще ви пренесе върху жизнените линии, където ще бъдете напълно доволни от себе си. Ако независимо от всичко се харесате, ще успеете да излъжете външното намерение и да разкриете качества, за които дори не подозирате. Когато мисловната ви енергия започне да излъчва удовлетвореност от себе си, външното намерение ще ви подхване и ще ви пренесе на линии, където действително има с какво да се гордеете.

В една от Божиите заповеди се казва: "...но обичай ближния си като себе си"². Кой знае защо, всички обръщат внимание на необходимостта да се обича ближният. Но в заповедите се подразбира, че обичта към себе си съществува изначално. Оставете играта, натрапена от махалата, и започнете от днес да обичате себе си. Купете си любимото лакомство и си организирате празник. Грижете се за себе си. Някой злорадо може да продължи: „Угаждайте на слабостите си, на лошите си наклонности..." Това е демагогията на махалата и мисля, че не си струва да влизам в полемика с тях. Сами разбирате какво означава любов към себе си. А слабостите и лошите наклонности у човека са индуцирани точно от махалата.

Не трябва да се търси чашата на Граал някъде в джунглата. *Свещеният Граал е вътре във вас — това е фрейле на вашата душа.*

ЕДИНСТВО МЕЖДУ ДУШАТА И РАЗУМА

Душата идва на този свят, доверчиво протягайки детските си ръчички. Но после се оказва, че той е завладян от махалата, които са го превърнали в джунгла. Те веднага се опитват да й внушат, че никой не я е чакал, че на този свят всеки трябва да се бори за място под слънцето и да плаща данък на махалата. Незабавно искат да поставят на мястото й наивната и непосредствена душа. Внушават й, че желанията й не интересуват никого, че по света има повече страдания, отколкото радост, че празници има само в определени дни, че за късчето хляб трябва упорито да се трудиш. Край... нослето й увисва, унието докарва сълзи в очите й. Или пък се възмущава. Това е неправилно, несправедливо! Космите й настръхват. Изборът й може да бъде само един: или унило да се мъкне по пътя, натрапен й от махалата, или отчаяно, със зъби и нокти да се бори за своето.

Махалата завладяват човешкия разум на всички равнища - ментално, емоционално и енергийно. Обичайният светоглед и поведенческите реакции на човека се формират от махалата. Той мисли и постъпва така, както им е изгодно. Следвайки разума, душата попада в калъфа на обусловеността. Тя се проявява буквално във всичко. Човек е принуден да се примирява с много ограничения и да изпълнява отредената му роля в натрапената игра. В такива условия Душата постепенно е избутана на заден план и разумът поема кормилото на управлението в свои ръце.

Разумът наставлява душата като малко неразумно дете: „Знам по-добре от теб какво трябва да се прави, а от твоето глупаво бърборене няма никаква полза." Душата на повечето хора се е превърнала в изплашено безправно същество, което се е свило в ъгъла и тъжно наблюдава какви ги върши разюзданият разум. Понякога се случват минути на съгласие между душата и разума. В такива моменти тя пее, а разумът доволно потрива ръце. Но това става рядко. Най-често душата и разумът постигат единство в неприемането, в страха и ненавистта.

Душата няма право на глас по въпросите на избора. Разумът се отнася с нея като с дете, което иска харесалата му играчка в магазина. Отговорите на разума обикновено са

2 Библия. Трета книга Мойсеева. Левит, 19:18, С., 1992. Бел. пр.

стандартни, като например: „Нямаме пари за това“. Така мечтата се унищожава в зародиш.

Вижте какво става. На детето играчката му е необходима сега. Ако действително не можете да си позволите да му я купите, няма нищо ненормално, че му отказвате. Да, но душата е съгласна да почака! Разумът обаче с убедеността на кретен поставя фаталния кръст: „Нямаме пари“. Излиза, че мечтата по принцип е непостижима.

Разумът има своя логика, натрапена от махалата, на които им е изгодно да държат привържениците си на синджир и да не им дават дори свободата да си избират мечта. Душата изобщо няма логика, тя всичко разбира буквално. Разумът твърди, че няма пари. Но нали душата не моли за пари, а за играчка! Разумът пък с мотивировката, че няма пари, поставя забрана на играчката (това е нереално и трудно постижимо) и на душата ѝ остава само обречено да се затвори в себе си и да не напомня повече за играчката. Погребението на мечтата се е състояло.

Разумът не си представя как тази мечта може да се осъществи и затова не я пуска в слоя на своя свят - нали в живота всичко трябва да бъде логично и разбираемо. А е необходимо единствено да се съгласи, тогава външното намерение би се погрижило как да се намерят пари. Обичайният светоглед обаче, формиран от махалата, не допуска подобни чудеса. Свободата на избора не отговаря на интересите на махалата.

Човек погрешно възприема рационалния светоглед като неотменим закон. Той обаче е „фалшив“ и лесно може да бъде „провален“. В живота често се случват необясними „чудеса“. Защо да не допуснем едно от тези чудеса и в собствения си живот? Трябва само да си позволим да имаме онова, което душата иска. Ако отхвърлите от себе си паяжината на предубежденията и ограниченията, с която са ви оплели махалата, ако повярвате искрено, че сте достойни за мечтата си, и си позволите да имате желаното, ще го получите. *Да си позволите да имате е главното условие за изпълнението на желанието.*

Има и други отговори на разума към душата в магазина за играчки: „Глупости! По-добре знам какво ти трябва. Къде ти, ние сме обикновени хора. Това е нереално. Не е за всички. Нямаш данни и способности. Къде ще се мериш с нея (с него)! Трябва да живеем като всички.“ И така нататък. Ако подобни разсъждения не са резултат от влиянието на махалата, бихме могли да обвиним разума в съвършена тъпота. Но нека се надяваме, че той, четейки тези редове, все пак ще се събуди от омаята и ще разбере целия абсурд на своите „разумни“ доводи.

Без душата разумът в този свят не може кой знае какво. А заедно са способни на всичко, защото сливането им ражда вълшебна сила - външното намерение. Разумът управлява вътрешното намерение, а душата - външното. Но душата не е в състояние да управлява целенасочено външното намерение. Когато душата и разумът се сливат, външното намерение става управляемо.

Всичко, което ви се струва трудно постижимо или нереално, действително е трудно изпълнимо в тесните рамки на вътрешното намерение на разума.

Ама кой спори? Каквато и цел да си поставите, ще се съглася, че постигането ѝ е трудно изпълнимо в рамките на рационалния светоглед. Но няма да се откажете от мечтата си само защото някакви надуты авторитети са си присвоили правото да определят какво е реално и какво не.

Тайната на щастието е толкова проста, както и на нещастieto. Всичко опира до единството или разногласието между душата и разума. Колкото е по-възрастен човек, толкова по-голямо е това разногласие. Разумът се подчинява на влиянието на махалата, а душата става нещастна. В детството тя все още се надява, че ще получи своята играчка, но с времето надеждата угасва. Разумът намира все нови потвърждения, че мечтата е трудно постижима, и отлага осъществяването ѝ за после. Това отлагане обикновено продължава цял живот. Той свършва, а мечтата така си и остава в прашното чекмедже.

За да се постигне единство между душата и разума, най-напред трябва да се определи какво точно трябва да бъде постигнато, т.е. да се определят целите. Независимо от привидната му очевидност този въпрос изобщо не е тривиален. Хората обикновено знаят точно

какво не искат, но се затрудняват да формулират истинските си желания. Това се обяснява с факта, че махалата се стремят да ги подчинят на своите интереси и да им натрапят лъжливи цели. За никакво единство между душата и разума не може да става дума, ако разумът преследва миражи, а душата е насочена към съвсем друго нещо.

Освен всичко друго хората толкова са заети и угрижени да работят за махалата, че просто няма кога да седнат и спокойно да помислят за истинските си желания. Необходимо е специално да отделят време и да си спомнят какво ѝ се е искало на душата тогава, в детството. Какво ѝ е харесвало, какво действително я е привличало и от какво с времето се е наложило да се откаже.

Задайте си въпроса - все още привлекателна ли е за вас отдавнашната ви цел? Помислете какво все пак наистина искате. Дали тази цел не е лъжлива? Действително ли желаете това от цялата си душа или само ви *се иска да го желаете!*

Когато мислите за целта си, е необходимо да отхвърлите вътрешната и външната важност. Ако външната е повишена, целта ще ви омагьосва със своята престижност, както и с недостъпността си. Дали не сте се хванали на въдицата на махалото? Ако е повишена вътрешната важност, може да ви изглежда, че целта е извън пределите на възможностите ви. Тя пак примама с недостъпността си. Но действително ли ви трябва това?

Когато размишлявате за целта, не включвайте престижността. Бутнете целта от пиедестала на недостъпността. С това ще отхвърлите външната важност.

Когато размишлявате за целта, изключете средствата за постигането ѝ. С това ще отхвърлите вътрешната важност. Мислете само за своя комфорт.

Ако целта е постигната, действително ли ви е добре или все пак на душата ви тежи камък? Съмненията в реалността на постигането на желаното не говорят, че то не е било важно. Главното е при мисълта за желаната цел душата ви да пее. При цялата ѝ привлекателност, ако нещо ви гнети, значи вероятно е лъжлива. На всички тези въпроси подробно ще се спрем в следващата глава.

Ако нямате определена цел и нищо не желаете, значи или имате ниска енергетика, или разумът ви окончателно е напъхал душата ви в калъф. В първия случай можете да повишите жизнения си тонус, като се захванете със здравето си. Възможно е дори да не знаете какво е това добро здраве. Това е, когато животът доставя удоволствие и ти се иска всичко и веднага. Душата не може да не иска нищо, нали животът за нея е уникална възможност.

Във втория случай имате само един изход - да се обикнете. Дали пък не сте прекалено увлечен от грижи за другите? Поставете се на първо място. Останалите няма да получат нищо добро от вас, ако собствената ви душа е изместена на втори план. Отдавайки се изцяло в служба на другите, дори на близки хора, а камо ли на махалата, безсмислено ще прахосате живота си. Той не ви е даден, за да служите на някого, а за да се реализирате като личност.

Пъхайки душата си в калъф, създавате мощен излишен потенциал на вътрешна скрита неудовлетвореност, който ще се стоварва във вид на всевъзможни беди върху вас и вашите близки. Ще ви се струва, че желаете доброто на хората, а всъщност цялата тази грижа ще им вреди.

Грижете се старателно за себе си, отнасяйте се към себе си със съучастие и внимание. Тогава душата ви ще се стопли и ще разпери крила.

Не вярвайте на никого, който казва, че за постигането на даден успех трябва да *промените себе си*. Вече сте чували подобно нещо, нали? Това е любимата рецепта на махалата - ако нещо не ви се получава, значи трябва да работите над себе си. А как би трябвало да се промените от гледна точка на махалата? Да загърбите себе си, да се обърнете с лице към махалата и да следвате правилото „прави като мен“, за да задоволите техните изисквания и да действате в техен интерес. А за да се промените, ще се наложи да се борите със себе си. За какво единство между душата и разума може да става дума, щом не се приемате, не се обичате и се борите със себе си? Душата няма да приеме лъжливи цели, тя има собствени наклонности и потребности. Когато преследвате лъжливи цели, или нищо няма да постигнете, или, след като го постигнете, ще разберете, че не ви е било нужно.

Транссърфингът няма никакво отношение към махалата и затова предлага съвсем противоположен път - не да се променят, а да загърбите празните неща, които ви предлагат махалата, и да насочите разума към душата си.

Вслушайте се в повелите на душата, осъзнато отхвърлете важността, позволете си да имате и ще получите всичко, което е угодно на душата.

За да се доведат до единство душата и разумът, трябва по-често да се обръща внимание на състоянието на душевен комфорт. Чувствате се комфортно, когато в даден момент нищо не ви безпокои, не ви гнети, уютно и спокойно ви е. Душевният дискомфорт сигнализира за обратното: изпитвате смътно безпокойство, нещо ви гнети, потиснати сте, на душата ви тежи някакъв товар. Ако подобни усещания се проявяват явно и сте наясно с произхода им, значи това е дискомфорт на разума. Той обикновено знае какво го плаши, безпокои и гнети. В такъв случай можете да разчитате на него и той ще ви подсказва решение.

С дискомфорта на душата нещата са по-сложни, защото той не се проявява явно, а като смътно предчувствие. Разумът твърди: всичко е чудесно, всичко върви както трябва, няма причини за безпокойство. И все пак независимо от разумните доводи нещо ви гнети. Точно това е шепотът на утринните звезди. Не е толкова сложно да чуete гласа на душата. Задачата е само *да му обърнете внимание*. Гласът на разума с логическите му разсъждения звучи твърде гръмки и човек не придава значение на смътните и неясни предчувствия. Увлечен от логическия си анализ и прогнозирането на събитията, разумът просто не се вслушва в чувствата на душата.

За да се научите да чувате шепота на утринните звезди, няма друг път освен да си създадете навика да обръщате внимание на състоянието на душевен комфорт. Всеки път, когато ви е необходимо да вземете някакво решение, най-напред чуete гласа на разума, а после - чувствата на душата. Щом разумът вземе решение, душата реагира или положително, или отрицателно. В последния случай изпитвате смътно чувство на душевен дискомфорт.

Ако сте забравили навреме да обърнете внимание на състоянието на комфорт, постарайте се после да си спомните какви чувства сте изпитвали. Когато сте взели решение, обляхнало ви е мимолетно чувство. В този момент разумът толкова е бил увлечен от анализа си, че не му е било до чувства. Сега си спомнете как ви се е сторило това най-първо мимолетно усещане. Ако е било гнетящо чувство на фона на оптимистичните разсъждения на разума, значи душата ясно е казала „не“.

Доколко може да се вярва на предчувствията на душата? Ако предполагате, че предчувствате определено събитие, което би трябвало да се случи, можете да не вярвате на подобни предчувствия. Няма гаранция, че разумът правилно интерпретира информацията на душата. *Единствената надеждна интерпретация е душевният дискомфорт в отговор на взетото от разума решение.*

Душевният комфорт не е гаранция, че душата казва „да“. Може би тя просто няма отговор. Но когато казва „не“, ще го почувствате съвсем определено. Както ви е известно от предишните глави, душата е в състояние да вижда сектори от пространството на варианти, които ще бъдат реализирани, ако решението на разума се претвори в действие. Тя вижда резултата и изразява отношението си - положително или отрицателно. Впрочем можете да се убедите от собствен опит, че ако душата казва „не“, тя винаги се оказва права.

По такъв начин в случаите, когато трябва да се вземе някакво решение, вече имате сигурен критерий за истинността му - състоянието на душевен дискомфорт. Ако душата казва „не“, а разумът - „да“, смело се откажете, стига да е възможно. Душата не може да желае лошо на самата себе си. А щом разумът казва „трябва и ще се наложи“, значи действайте според обстоятелствата. Понякога в живота се налага да се примиряваме с неизбежното. Във всеки случай критерият за душевен дискомфорт внася яснота и определеност по въпроси, които са на кантар.

След като постигнете единство между душата и разума по избраните цели, остава ви *да постигнете единство в решимостта да имате и да действате*. Вътрешното намерение на разума трябва да се слее с външното намерение на душата. Ако действате в рамките на

вътрешното намерение, а и външното работи в същата посока, смятайте, че целта ви е в кърпа вързана. Когато вътрешното намерение е неопределено, когато не си представяте ясно с какви средства може да се постигне целта, работете над решимостта да имате. Външното намерение е много по-силно от вътрешното и затова то само ще намери вариант за вас.

Необходимо е да постигнете същото единство между душата и разума в решимостта да имате, каквото се проявява в силните чувства. Душата и разумът обикновено са единни в обожаването, неприязънта, опасенията и най-лошите очаквания. Ние обичаме, ненавиждаме и се страхуваме от цялото си сърце. Когато душата и разумът са единни, поражда се неистово чувство. „Няма да се научи да обича онзи, който не умее да мрази“ - казва известният руски писател Николай Чернишевски.

Ако целта е избрана правилно - и душата, и разумът ще бъдат доволни. Да помрачат удоволствието могат само мисли, породени от трудно достъпната цел или от тясната зона на душевен комфорт. Ситуацията, когато разумът се съмнява в реалността, а душата се чувства сковано в „новото кресло“, може да се оправи с помощта на слайдовете. Вече ви е известно как се прави това. След като разширите зоната на комфорт, ще постигнете неистова радост от единството, когато душата пее, а разумът доволно потрива ръце.

Ще повторя още веднъж: *размишлявайки за целта, изключете нейната престижност, недостъпност и средствата за постигането ѝ - обръщайте внимание само на състоянието на душевен комфорт.* Добре ли сте или зле? Само това има значение. В противен случай можете да объркате душевната скованост с душевния дискомфорт.

Сковаността, или своего рода стеснителност, се получава от необичайната ситуация: „Нима всичко това е за мен?“

А дискомфортът показва потиснатост, бreme, гнетяща необходимост, униние, опасение, тягостно безпокойство. Ако сковаността не се оправя със слайдове, значи това е явен дискомфорт. Тогава си струва отново да помислите, без да се опитвате да се лъжете: наистина ли дадената цел ви е толкова необходима?

ЗВУКОВИТЕ СЛАЙДОВЕ

Според възприятията им хората се делят на три типа: визуален, кинестетичен и аудиален. Едни по-добре оперират със зрителни образи, други са по-чувствителни към усещания, а трети са особено възприемчиви към звуци. Досега говорехме за слайдове, включващи зрителните и чувствените образи като най-предпочитани.

В някои практики за духовно усъвършенстване се използва техниката на положителните твърдения. Мислено човек многократно повтаря ориентацията си към определена цел. Например твърденията: „Имам отлично здраве, мощна енергетика и душевен комфорт. Спокоен и уверен съм в себе си.“ Многократните повтаряния на глас или наум на подобни фрази най-много подхождат на аудиалния тип. Но тъй като чисти типове не съществуват, всеки успешно може да използва твърдения.

Те действат също като слайдовете, но трябва да се прилагат, съобразявайки се с различните езици на душата и разума. Първо, душата не разбира думите. Ако безсмислено повтаряте фрази, това няма да доведе до нищо. Душата разбира само безсловесните мисли и чувства. Думите до известна степен могат да моделират мисли и чувства, но то не е същото, защото речта е вторична. Много по-ефикасно е веднъж да се почувства, отколкото хиляди пъти да се повтори. Затова трябва да се *стремите едновременно да преживявате това, което повтаряте.*

Второ, отделното твърдение трябва да е точно насочено. Не бива да обединявате едновременно няколко цели. Например горното твърдение изглежда много добро по съдържание. Там има всичко, което е необходимо. Повтаряйки го обаче, не ще успеете да предизвикате у себе си целия комплекс от необходими усещания.

Трето, необходимо е да се *избягват монотонността и еднообразието.* Всяка нова серия повторения трябва да се съпровожда с нови аспекти на преживяванията и усещанията. Например ако постоянно си повтаряте: „Аз съм спокоен и уверен в себе си“, тези думи за вас скоро ще престанат да означават онова, което носят. Увереността се появява в момента на

възникване на намерението да бъдете уверени. Желанието трябва да зрее, убеждавайки себе си продължително. Наопаки, намерението действа веднага: искаш да бъдеш уверен — бъди.

И най-сетне, *твърдението не бива да се насочва към борба със последствието*, без да се отстрани причината. Например няма смисъл да повтаряте: „Няма от какво да се страхувам и за какво да се безпокоя“, ако причината за безпокойството остава на мястото си. При това твърдението трябва да е формулирано позитивно. Вместо безкрайно да повтаряте какво искате да избегнете, програмирайте резултата, който искате да постигнете. Например негативното твърдение: „Не се страхувам и не се безпокоя“ е по-добре да се замени с позитивното: „Всичко ми е наред“. Посочвайте конкретно какво именно ви е наред, за да нямате повод за безпокойство.

Обърнете внимание, трябва да кажете „Всичко ми е наред“, а не „Всичко ще бъде наред“. Ако формулирате твърдението в бъдеще време, бъдещето никога няма да стане настояще, а ще се превърне в оазис някъде напред. Необходимо е да настроите параметрите на излъчването си така, *сякаш вече имате онова, което поръчвате*.

Да поръчвате душевен комфорт също е безсмислено. Той е следствие от единството между душата и разума по отделно взет въпрос. Невъзможно е да се постигне единство изобщо, т.е. с абстрактно самовнушение.

Твърдението действа ефективно само в случай че се намирате в *нулево емоционално състояние*, когато няма излишни потенциали. Подсъзнанието не може да бъде убедено или да му бъде заповядано. Включвайки каквито и да било емоции, нарушавате равновесието. Ако се насилвате да си набиете една и съща мисъл, душата ви ще си „запуши ушите“.

Най-ефикасно е безстрастното повтаряне в отпуснато състояние. Тогава може би вашият разум най-после ще стигне до подсъзнанието. А ако разгорещено се опитва да убеди душата, значи самият той не вярва и никакви повторения няма да разсеят съмненията му.

Нищо няма да постигнете с натиск на разума върху душата. Не е възможно да създадете решимост да имате на фона на емоционален подем. Онова, което имате, изглежда обичайно и разбиращо се от само себе си. Вие спокойно и без да настоявате, вземате своето, сякаш вземате пощата си от кутията. Ако погрешно приемате упоритостта си за решимост да имате, значи се въртите на място, ръка за ръка с махало. В един момент то ще пусне ръцете ви и вие през-глава ще се катурнете в ямата на предишната нерешителност. Когато вашата *решимост да имате* е лишена от *желанието да имате*, махалото няма за какво да се закачи.

Както разбирате, твърдението е своего рода *звуков слайд*. Могат да се използват както видеослайдове, така и твърдения. Комплексно имат най-добър ефект. Ето пример за такъв комплексен слайд.

Да предположим, че слайдът съдържа картина на вашата нова къща. Седите пред камината. Люлеещият се стол скърца. Дървата весело прашят. Колко приятно е да се гледа огънят! По стъклото плющи дъжд и вие студени вятър, а на вас ви е уютно и топло. На масата е любимото ви лакомство. По телевизията върви интересно предаване. Гледате всичко това, чувате го, усещате го и си повтаряте: „Комфортно ми е“. Не гледате слайда и не го слушате, а живеете в него.

ПРОЗОРЕЦ В ПРОСТРАНСТВОТО НА ВАРИАНТИ

В главата на човека постоянно се въртят контролирани и неконтролирани мисли. Някои наричат това вътрешен диалог, но всъщност е *монолог*. Разумът няма с кого да си бърби, освен със самия себе си. Душата не умее да мисли и да разговаря, а само чувства и знае. Вътрешният монолог звучи твърде гръмко в сравнение с безмълвните усещания на душата. Затова интуицията се проявява рядко и едва забележимо.

Съществува мнението, че ако се спре вътрешният монолог, разумът ще получи достъп до интуитивната информация. Това е вярно, но не е възможно той да се изключи напълно в съзнателно състояние. Да допуснем, че сте се съсредоточили и сте прекратили хода на мислите и думите си. Сякаш мисли няма, вътре е пусто, но и това не е спиране на монолога. В този момент разумът не спи, напротив, много е бдителен, но задачата му е друга - да не мисли и да не бърбори. Той сякаш казва: „Е, добре, ще помълча, да видим какво ще правиш.“

Това е илюзия за спиране на монолога. Вътрешният монолог спира, когато разумът изключва контрола си или поне отслабва бдителността си. А при лъжливо спиране на монолога той е нащрек и може да се каже, че потиска чувствата на душата още по-силно с „гръмогласното“ си мълчание.

Ако разумът изключи контрола си, възприятието ви щеше да пропадне в пространството на варианти. Действителното спиране на вътрешния монолог става само насън или в състояние на дълбока медитация. Практическа полза от това има само в случай на осъзнато сънуване или ако владеее техниката на дълбоката медитация, при която съзнанието не се изключва.

Осъзнатото сънуване може да се използва като интересен експеримент и тренировка на външното намерение. Може ли обаче да се използва спирането на вътрешния монолог в съзнателно състояние? Тук има една вратичка, тесен *прозорец*, отварящ се спонтанно в моментите, когато контролът на разума отслабва и до съзнанието проникват интуитивните чувства на душата.

Интуицията се проявява като смътно предчувствие, което наричат и вътрешен глас. Разумът се е разсеял и в този момент е лесно да се усетят чувствата или знанията на душата. Чули сте шепота на утринните звезди - глас без думи, размисли без мисли, звук без сила. Нещичко разбирате, но смътно. Не мислите, а чувствате интуитивно. Всеки някога е изпитвал това, което се нарича интуиция. Например чувствате, че някой точно сега трябва да дойде или нещо да се случи, или изпитвате неосъзнат подтик да направите нещо, или за нещо *просто знаете*.

Когато върви играта на мисли, като съдия се проявява аналитичният апарат на разума. Разумът бързо поставя всички данни по полиците на обозначенията, за да бъде всичко логично и рационално. Вътрешният монолог спира, когато на рефера са му взели свирката и са го изпратили на скамейката. Разумът наблюдава, но вече не може да контролира играта.

Като жонглира с данните, разумът прави временни почивки. Той като че ли за миг сяда на скамейката и си почива. Точно тогава се отваря прозорецът за интуитивната информация. В такъв момент заспивате съвсем истински.

Възможно е за вас това да е невероятна новост, но действително е така. Всички хора през деня заспиват многократно. Просто не го забелязват, защото прозорецът се отваря за много кратък промеждутък от време.

Задряманият разум се събужда и продължава монолога си. Понякога впечатленията от видяното през прозореца стига до съзнанието ни във вид на интуитивна информация. Но най-често разумът не обръща внимание на кратковременното видение, тъй като е зает със собствените си мисли.

По време на сън душата не лети целенасочено и може да попадне къде ли не. В отворилия се по време на бодърстването *прозорец* за разлика от обикновения сън душата е фокусирана върху сектор от пространството на варианти на фона на контекста на текущите мисли на разума. Контекстът насочва зора на душата към съответния сектор на пространството, където тя вижда знанията, отнасящи се до текущото съдържание на мислите. Щом прозорецът се отвори, тези знания си пробиват път до разума. Ако събудилият се разум обърне внимание на впечатленията на душата, т.е. си спомни краткото проблясване в съня си, тогава ще получи онова, което се нарича интуитивно знание — сведения, паднали сякаш отникъде, „от небето“.

Обикновено се предполага, че интуитивното озарение е спонтанно прозрение на разума. От една страна, „от небето“ върху него внезапно се стоварва решението, а, от друга, се твърди, че той е намерил решението сам. Какъв е произходът на тези знания? В обичайния светоглед си затварят очите за този неразбираем факт, но с уговорката, че, виждате ли, такава била природата на разума.

Основавайки се на модела на трансърфинга, виждаме, че механизмът на озарението има съвсем друга природа. Разумът намира решение чрез логически умозаключения. А озарението, т.е. недостигащото звено, което не е следствие от съществуващата логическа

верига, идва от пространството на варианти с посредничеството на душата.

Смътните чувства на душата се проявяват като безпокойство и потиснатост или въодушевление и подем. Всички тези чувства могат да се обединят с един термин - сладка мъка. Душата сякаш се стреми да съобщи нещо на разума, но не може да го обясни. Мъчителното безпокойство, чувството за вина, бремето на задължението, угнетеността се реализират като най-лоши очаквания. В тези чувства се проявява единството между душата и разума. Получаваме реализация на най-лошите си очаквания в резултат от действието на външното намерение.

Известно е, че злото никога не идва само. С такива параметри на излъчване се премества на по-лоши жизнени линии, където злото, както се казва, не е само. Понякога индуцираният преход ни вкарва в широк черен период, от който дълго не успяваме да се измъкнем. Обърнете внимание, че когато изпаднете в мъчително потиснато състояние, незабавно се реализират най-лошите ви очаквания. Външното намерение ви прехвърля върху несполучливи жизнени линии, където ситуацията се усложнява направо пред очите ви.

Едновременно с предчувствието за беда най-лошите очаквания обикновено се реализират като следствие от единството между душата и разума. Използвайки свойството за единство в най-добрите очаквания, външното намерение може да се обърне във ваша полза. За това в транс-сърфинга се предлага да се откажете от важността и от негативното и осъзнато да насочите мисловната си енергия към постигането на целта. Както вече ви е известно, параметрите на мисловната енергия се настройват с помощта на слайдове в осъзнато състояние. Същата техника може да се използва в момента на отворения прозорец, ако той бъде уловен.

Интуитивните знания и предчувствия идват произволно. В дадения случай разумът използва възможностите на душата в пасивен режим - той просто получава информация от сектора, където случайно е попаднала душата. Задачата ни е *нарочно да предизвикаме в себе си интуитивни предчувствия*. Това е нужно, за да се насочи платното на душата в необходимата посока.

Какво трябва да се направи? Да уловите момента, когато разумът се е разсеял. Но не да уловите чувствата, а преднамерено да ги индуцирате, т.е. да поставите в прозореца мигновен слайд. Той трябва да съдържа чувствата, които изпитвате в слайда. Поставяйки го в отворилия се прозорец, не получавате информация от душата, а, обратно, насочвате я в целевия сектор на пространството. Ако успеете да го направите, разумът ви ще се докосне до външното намерение.

На пръв поглед същият ефект би могъл да се постигне, ако превъртате слайда преди сън, в леглото. Тогава той незабелязано преминава в съня и единството между душата и разума ще бъде постигнато. Колкото и странно да е обаче, нищо няма да постигнете. Ще дам разяснение в следващия раздел. А сега се опитайте да отговорите на въпроса: *защо няма смисъл да превъртате слайда по време на сън?*

ФРЕЙМ³

Съществува преходна област между събитията, формирани от външното намерение, и тези, предсказани от интуитивното предчувствие. С други думи, когато интуитивно предчувствате, че трябва да се случи някакво събитие, само мимоходом го докосвате в мислите си, без да се съсредоточавате върху него. После това събитие най-често действително се реализира, особено ако разумът се съгласява с предчувствието на душата. Възниква въпросът, дали просто сте предчувствали, че събитието трябва да се случи, или вашите подсъзнателни мисли са действали като външно намерение и са индуцирали това събитие?

Еднозначен отговор няма. Възможно е и едното, и другото. Насън всичко става по-категорично - само бегло да помислите или по-скоро да почувствате, че събитията трябва да се развиват по определен начин, и този сценарий веднага се реализира. Външното намерение

³ Понятието има широко приложение в компютърната технология. То се въвежда като технология за разделяне на екрана при визуализация на обособени, функционално самостоятелни секции, в които съвместно или поотделно могат да се изпълняват различни операции. - Бел. пр.

по време на сън работи безотказно. До какво води това?

Че получаваме реализация на очаквания сценарий по време на сън. *Сънуването не оказва никакво влияние върху материалната действителност.* Виртуалната реалност си остава такава. Защо все пак външното намерение на сънуването не реализира виртуалния сектор? Изглежда е свързано с инертността на материалната реализация.

И наистина сънуването в сравнение с материалната действителност представлява хартиено корабче в сравнение с голяма фрегата. Корабчето стремително полита при най-малкото ду хване на външното намерение. А за да се помръдне тежката фрегата, се изисква голямо платно и голям промеждутък от време.

И все пак външното намерение на сънуването не реализира виртуалния сектор не само заради инертността. Можете колкото искате да въртите слайда си дори в осъзнато сънуване, но това и на крачка няма да ви приближи до целта. Защото при сънуването външното намерение изпълнява само една функция - да премести душата от един виртуален сектор в друг. По време на сън става следното: разумът е поставил лекото като перце платно на душата съобразно с очакванията, а външното намерение мигновено е преместило книжното корабче в съответния сектор. Край цялата работа е свършена и с това мисията на външното намерение е приключена.

В реалността работата на външното намерение не приключва с едно духване. Вятърът на намерението духа, а фрегатата не мърда от мястото си. Ако е постигнато единство между душата и разума, платното се насочва в нужното направление. Големината му зависи от степента на единството. Вятърът не може мигновено да премести фрегатата в нужния сектор. Параметрите на енергията на мисловното излъчване вече удовлетворяват целевия сектор, а материалната реализация закъснява в предишния сектор. Затова вятърът на намерението трябва да върши работата си продължително време, за да реализира целевия сектор.

Външното намерение на сънуването не може да измести фрегатата от мястото ѝ по простата причина, че в съня е вдигнато лекото като перце платно на хартиеното корабче, а същевременно *платното на фрегатата е спуснато. Вятърът на намерението премества само корабчето в съня, а материалната реализация изобщо не действа върху фрегатата.*

Затова превъртането на слайда насън не помага за движението на материалната реализация. Платното на душата в сънуването позволява да се лети във виртуалното пространство, но няма никакво отношение към движението на материалната реализация. Единствената функция на слайда в осъзнатото сънуване е разширяване зоната на комфорт. И това обаче не е малко, така че ако го практикувате, слайдът насън ще бъде идеално средство за разширяване зоната на комфорт.

Наяве съзнанието и подсъзнанието ви се намират в рамките на материалния свят. Разумът задържа фокуса на душата в сектора на материалната реализация. Както вече посочихме, той постоянно коригира възприятието съобразно с установения шаблон. Когато превъртате слайда в бодърства-що състояние, настройвате параметрите на мисловното си излъчване към нереализиран сектор. В зависимост от степента на единство между душата и разума платното се изпълва с вятъра на външното намерение и фрегатата започва бавно и постепенно да се движи към целевия сектор. Действието на външното намерение ще продължи, докато материалната реализация пристигне в определения пункт.

Забелязвате ли къде е разликата? Насън работата на външното намерение завършва, а наяве продължава. Насън параметрите се настройват мигновено и с това всичко приключва, а наяве процесът е бавен и постепен. *Когато превъртате слайда наяве, вашето платно на фрегатата на материалната реализация е вдигнато и външното намерение движи нея, а не корабчето в съня.*

Нека не ви смущава смелостта, с която използвам обикновени метафори, за да описвам тези сложни въпроси. Все едно, в списъка на обозначенията на разума няма по-подходящи аналогии, затова пък така същността се предава по-ясно.

Прозорецът към пространството на варианти, който се отваря в момента на кратковременното потъване на разума в сън, оставя фокуса на възприятието в *контекста* на

текущия сектор на материалната реализация. Платното на фрегатата в прозореца, за разлика от обикновеното сънуване, остава вдигнато. Ако в този момент поставите слайда в прозореца, поривът на вятъра на външното намерение ще измести реализацията на значително разстояние. Ефективността на прозореца е в това, че в такова състояние единството между душата и разума се проявява в най-висша степен. Дремещият разум отслабва контрола си и допуска нереалното в шаблона на възприятието си, също както става насън. Платното придобива значителни размери и външното намерение действа с най-голяма сила.

Техниката е достатъчно сложна, но можете да опитате. Трябва да започнете с постоянно обръщане на внимание на интуитивните предчувствия, със самонаблюдение. Тогава ще разберете, че през деня прозорецът се отваря доста често. От време на време разумът се изморява от контрола и бърборенето си и за няколко мига губи бдителността си. В този момент можете да вмъкнете чувства за събитие, което желаете да индуцирате. Именно чувства, а не словесни формулировки.

Представете си какво бихте чувствали, когато се изпълняване замисленото. Превъртете в главата си няколко пъти слайда на постигането на целта, а след това вземете от него само един интегрален отпечатък - *фрейм*. Например подписвате договор и изпитвате задоволство. Или успешно полагате изпит и преподавателят ви стиска ръката. Или пристигате пръв на финала и късате с гърди лентата. Този отпечатък ще бъде формулата, която трябва да поставите в открития прозорец. Можете да озаглавите фрейма с една дума - „Победа!“, „Да!“, „Стана!“, или както ви харесва. Това заглавие ще служи като опорна точка на фрейма.

Трудно е да се улови прозорецът, защото е дело на разума, макар и дремещ, а само миг по-късно той се събужда и прозорецът веднага се затръшва. Навиците ще дойдат с времето. Трябва да имате твърдо намерение и търпение. Най-напред е нужно да разработите с помощта на разума фрейма на усещането за реализация на събитието. Нека той активно да участва в тази разработка. После, без да се стараете да уловите прозореца, превъртете този фрейм, за да си изясните какво е крайното чувство. Трябва да си създадете нещо, за което да се заловите, интегрално усещане. А после бихте могли в момента на отваряне на прозореца мигновено да вложите фрейма в него.

Трябва да се случи следното: дремещият разум внезапно осъзнава сънното си състояние и тутакси вкарва фрейма в прозореца, преди да е успял да се събуди. Точно това ще бъде работата на външното намерение при спрял вътрешен монолог.

Многократните, макар и неуспешни опити постепенно ще създадат навик и разумът ви ще се научи да вкарва машинално фрейма в прозореца. Смисълът на фрейма е тъкмо в това разумът да го активизира автоматично, без да успее да се събуди.

Но ако техниката на фреймовете не ви се удава, не се разстройвайте и я оставете на мира. Споменавам я тук само като информация. Ако нищо не се получава веднага, значи не ви и трябва. Работете с обичайните слайдове и се занимавайте с визуализация на процеса.

Във всички случаи ще бъде много полезно да придобиете навика да обръщате внимание на прозорците. Ако се научите да улавяте момента на отворения прозорец, интуитивните озарения ще ви посещават все по-често.

РЕЗЮМЕ

Разумът има воля, но не е способен да усети външното намерение.

Душата е способна да усети външното намерение, но няма воля.

Единството между душата и разума подчинява външното намерение на волята.

Душата ви с нищо не е по-лоша от другите. Достойни сте за най-доброто.

Имате всичко, което ви е необходимо. Остава ви само да се възползвате от него.

Звездите се раждат самостоятелно. Но ги запалват махалата.

Махалата прикриват факта, че всеки човек има уникални способности.

Правилото „Прави като мен“ създава общоприетите стереотипи на махалата.

Всяка душа има свой индивидуален „звезден“ сектор.

Ако разумът позволи, душата сама ще намери своя сектор.

*Позволете си дързостта да плюете на стереотипите на махалата.
Позволете си дързостта да повярвате в безграничните възможности на душата си.
Позволете си дързостта да имате правото на своя индивидуалност.
Оставете радостта за себе си, а гордостта отстъпете на ангела си.
Поведението и мислите на човека са обусловени от зависимостта му от махалата.
Поддържайте важността си на минимално равнище и действайте осъзнато.
Не придавайте на нищо прекомерно значение.
Вашата важност не е необходима на вас, а на махалата.
Не усилията и не упоритостта, а осъзнатото намерение държи важността на нулата.
Фрейле характеризира индивидуалната същност на човешката душа.
В преследване на чужди стандарти разумът все повече се отдалечава от душата.
След като настроите разума си на фрейле на душата, ще придобиете редица скрити достойнства.
В състояние на единство душата пее, а разумът доволно потрива ръце.
Като мисли за средствата, разумът поставя фатален кръст на трудно достъпната цел.
Позволете си да имате - това е главното условие за изпълнение на желанието.
При цялата ѝ привлекателност, ако нещо ви гнети, целта може да се окаже лъжлива.
Не вярвайте на никого, който ви призовава да промените себе си.
Дискомфортът се проявява като тягостно безпокойство, бreme, угнетеност.
Душевният комфорт не е еднозначно „да“. Душевният дискомфорт е еднозначно „не“.
Размишлявайки за целта, не мислете за нейната престижност, недостъпност и за средствата за постигането ѝ- обръщайте внимание само на състоянието на душевен комфорт.
Положителните твърдения трябва да са придружени от съответните чувства.
Отделното твърдение трябва да бъде позитивно и точно насочено.
Насочвайте твърдението към причината, а не към следствието.
Формулирайте твърдението в сегашно време.
Когато решимостта да имате е лишена от желание да имате, махалото няма за какво да ви закачи.*

Глава IV

ЦЕЛИТЕ И ВРАТИТЕ

Всеки човек има свой път, по който ще постигне истинското щастие. Но как да го открие? Ще разберете как се прави това. А как да се постигне поставената цел, нали желанията не винаги съответстват на възможностите? Предстои ви да се убедите, че възможностите ви са ограничени само от вашето намерение. Разчупвайки стереотипите, отваряте вратите, които преди са ви изглеждали непристъпни.

*Разчупвайки стереотипите,
отваряте вратите.*

КАК ДА ИЗБИРАТЕ ВЕЩЕТЕ СИ

13 тази глава ще поговорим как да различаваме истинските стремежи на душата от лъжливите цели, които на всяка крачка се опитват да ни натрапят махалата. Проблемът е, че лъжливата цел независимо от привлекателността ѝ няма да ви донесе нищо освен разочарования.

В преследване на лъжливата цел или нищо няма да постигнете и изхабените усилия ще отидат за храна на махалата, или пък като я постигнете, ще се убедите, че това изобщо не ви е било необходимо. Струва ли си да изпускате уникалната възможност, дадена ви от живота, и да губите скъпоценно време за поправяне на грешките?

Независимо че животът изглежда дълъг, той много бързо и незабелязано преминава.

Затова е необходимо да се научите да откривате именно вашите цели, които ще донесат щастие лично на вас.

Не бих искал да започвам тази глава с теория. Вероятно и без това сте уморени от сложни теоретични тълкувания. Стараех се според възможностите си да облекча тежестта на изложението, но се боя, че не винаги съм успявал. Какво да се прави, засегнати са необичайни въпроси, а изводите са още по-шокиращи. Разумът ви никога не би приел сериозно идеите на трансърфинга, без поне донякъде да се обоснова. Най-сложното обаче отмина и ще започна главата с практически въпроси.

Най-яркият и прост пример, чрез който тренираме способността си за определяне на целите, е търсенето на необходимите дрехи. Спомнете си, че е имало случаи, когато като че ли сте купували подходящата вещ, а след това се оказва, че тя престава да ви харесва, не ви отива или пък има дефект. А се е случвало и да видите нещо, веднага и без колебание да го купите и да сте доволни и до ден-дневен. Разликата между тези вещи е, че първата е чужда, а втората е ваша.

Първата вещ, която ви се е сторила привлекателна, е била предназначена за друг човек. Възможно е да сте я видели у свой познат или на манекен. Ако изглежда добре върху другите, все още не означава, че тя ще ви прилича. И не става дума за недостатък на тялото ви, а за качество.

Знам, че всичко това ви е добре известно. Вие обаче дълго ходите по магазините и се измъчвате, без да знаете какво все пак да купите. Познаването на моделите, усещането за мода и дори добрият вкус не помагат. Независимо от дългите търсения не сте доволен от придобитата вещ. За да намирате винаги именно онова, което ви е нужно, трябва да се научите да различавате своите от чуждите вещи.

Как се прави това?

Няма да повярвате колко е просто!

Първо, никога не се измъчвайте от проблема за избора. Тук явно се нарушава равновесието. Колкото повече се напрягате по този повод, толкова по-лош ще е резултатът. Не бива дълго да оглеждате вещите и да анализирате достойнствата и недостатъците им. Разумът не бива да участва в избора, защото той и неговите мисли често се влияят от махалата. Просто вървете и гледайте като на изложба, без да мислите за нищо.

Най-напред си изяснете в общи линии какво бихте искали да купите. Не е задължително да си представяте подробностите. Единственото описание трябва да бъде видът на дрехата. Например ако ви е потребно палто, поставете си целта да го изберете без никакви излишни условия. Нека вашата душа избира вещта - тя е по-близо до това, което сте всъщност. Няма да изпусне и най-малкия детайл и непременно ще ви посочи навреме точната вещ. Ще го разберете веднага, след като сред многото вещи видите, по-скоро почувствате онази, която внушава особена симпатия.

Още веднъж подчертавам - не е необходимо да анализирате защо вещта ви е симпатична. Тя просто ви харесва и точка, за нея може да се каже: „Това е, което ми е необходимо“. Ще я купите, без да се замисляте.

Дори от дълго време да я търсите и не можете да я намерите, не се съмнявайте - в някакъв магазин вашата вещ я има. Ако не в третия, в десетия. Тя търпеливо чака, така че и вие проявете търпение, не се тършкайте, не се измъчвайте от съмнения и не се упреквайте. А за да бъде увереността ви абсолютна, ще ви разкрия тайната на разликата между чуждата и вашата вещ.

Както вече казах, в процеса на избора не бива да мислите за достойнствата и недостатъците на вещите. Но ето че настъпва моментът, в който трябва да кажете на продавача „да“ или „не“. В този момент много сладко спите, дори да ви се струва, че не е така. Особено здрав е сънят ви, ако до вас продавачът или пък ваш познат нещо говори за стоката.

В момента, в който вземате решение, работи само разумът ви. Той анализира достойнствата и недостатъците, организира концепцията си така, че да бъде рационална и убедителна, но едновременно се вслушва и в мнението на околните. Разумът толкова е

погълнат от този процес, че изобщо не обръща внимание на чувствата на душата. В този смисъл той спи дълбоко.

Няма значение, не му пречете, докато не вземе решение. Но ето че то е взето. В този момент не слушайте никого, *събудете се и си дайте сметка: какви чувства сте изпитвали, когато решението е било взето!* Състоянието на душевен комфорт ще покаже отношението на душата към решението на разума.

Душевният комфорт, както знаете, не може да даде еднозначен отговор. Душата не винаги знае точно какво иска и също може да се колебае. Ако вещта ви е харесала от пръв поглед и веднага сте го почувствали, това означава, че душата е казала „да“. Но после се включва разумът и започва да анализира и да обосновава избора. Когато след анализа той също каже „да“, значи вещта е ваша. Но ако сте решили да я купите не защото ви е харесала от пръв поглед, а защото е целесъобразно да я купите, тогава трябва да обърнете внимание и на най-малкия дискомфорт. *Душата винаги знае точно какво не иска.*

Ако се колебаете, ако нещо в тази вещ предизвиква у вас леко безпокойство или неудобство, ако пробягва и сянка на съмнение или потиснатост - това е чужда вещ. Разумът ще ви уговаря и цветистото ще ви описва всички нейни достойнства. Уловите ли се, че *се уговаряте* и се опитвате да се убедите, че е подходяща за вас и като модел, и по размер, веднага можете без съжаление да отхвърлите тази вещ - тя не е ваша.

Еднозначният критерий на избора се крие в простата фраза: *ако се налага да се уговаряте, значи вещта е чужда.* Знайте, че *щом вещта е ваша, няма да се налага да се уговаряте.*

И най-сетне, струва ли си в процеса на избора да се вслушвате в мнението на другите?

Мисля, че не си струва.

Никой освен вас няма да може да избере именно вашата вещ. Ако категорично ви е харесала, можете да сте абсолютно уверени, че когато я видят на вас, другите ще ахнат.

За цените ще кажа само едно: не е задължително вашата стока да бъде в скъпи магазини. Но след като стана дума за това, трансърфингът може да премахне паричния проблем от живота ви. Ако определите *своята цел* и се стремите към нея, а не към парите, тогава парите ще дойдат сами, и то в излишък.

Както виждате, процесът на избирането на вещта обхваща всички основни принципи на трансърфинга. Вие вървите из магазина като на изложба, само наблюдавате и не си поставяте задачата непременно нещо да намерите. Следователно се отказвате от желанието да постигнете целта си. Спокойно осъзнавате, че вашата вещ някъде ви чака и знаете със сигурност как да я различите от чуждата. Значи важността е на минимално равнище. Събуждате се веднага, след като решението е взето, и си давате сметка как е станало всичко. Излиза, че действате осъзнато и сами определяте сценария на играта. Когато вземате окончателно решение, разчитате на състоянието на душевен комфорт.

И няма да сгрешите, защото има сигурна опора в този нестабилен свят — единството между душата и разума. И най-сетне, много ще опростите задачата си, ако не планирате твърдо, не се обвързвате със задължения и не следвате упорито линията си, а се доверявате на течението на вариантите. Животът е празник, ако си го позволите. Спокойно и без да настоявате, вземайте своето.

Вече имате проста и мощна техника. Можете спокойно да ходите по магазините и дори в този ден да не сте купили нищо, значи сте се опазили от чужда вещ. Ще бъдете спокойни и уверени в себе си, защото знаете, че вашата вещ е някъде и ви очаква. Непременно ще я намерите. Главното е да не забравите, че преди да отговорите с „да“ или „не“, трябва да се събудите и да си дадете сметка за усещанията си.

Когато избирате дреха не за себе си, а например за детето си, тази техника не работи. По-точно работи, но не толкова точно. Душата ви няма да успее да избере вещ, предназначена за друг. Затова в случая ви остава да се ръководите само от съображения за практичност. Но същевременно предоставете възможност на детето само да избере вещта. За разлика от възрастните децата умеят да откриват своите вещи.

Разбира се, тази техника е приложима не само за дрехи, но и във всеки друг случай, когато се налага да избирате нещо за себе си. И аз много бих искал книгата, която държите в ръцете си, да е вашата.

КАК ДА ДИКТУВАТЕ МОДАТА

Искате ли да станете законодател на модата? Преди сте обръщали внимание само как се обличат другите и сте се старали да вървите в крак с модата. Но не сте ли се замисляли кой я създава? Тя не се ражда във водещите салони за висша мода — те само я подемат. Новите модни веяния се създават от хора, които са сравнително свободни от махалата. Те се ръководят от независимите си съждения и предпочитания и затова стават законодатели на модата. Обличат се така, както им подсказва сърцето, и улучват точно целта. После идеята се забелязва от други, подема се и се разпространява спонтанно.

Ако сляпо следвате модата, можете сериозно да обезобразите външния си вид. Наблюдавайте известно време и ще откриете елегантни хора, които изобщо не са облечени по модата. Затова пък веднага си личи - тук има нещо и никому и наум не му идва да ги обвини, че не са модерни. И обратното — на всяка крачка се срещат същества, облечени изцяло по модата, но е жалко да ги гледа човек, защото изобщо не им отива. Подражателите сляпо вървят по пътя на вътрешното намерение към чуждата цел, определена от махалото на модата. Те не се замислят за своите предпочитания и се подчиняват на правилото на махалата „прави като мен“. Искане ми се да припомня френската поговорка: „Не се страхувай, ако не изглеждаш модерен - страхувай се, ако изглеждаш смешен“.

Външната страна на модата е стилът, а вътрешната същност е онова, което отива точно на вас в контекста на дадения стил. Необходимо е само ясно да си представите какво искате - да изглеждате модерно или елегантно. Не е едно и също. Кое според вас е по-доброто? Може дори да се наконтите не в духа на епохата си, а в някакво ужасно ретро. Но ако то е ваше, всички ще умрат от завист! Навярно вече сте се досетили, че следването на модата не е нещо повече от участие в играта на нейното махало. Модните течения бързо се появяват и бързо изчезват. Това са едни от най-недълготрайните махала. Няма нищо страшно, ако сте се оказали под влиянието им. Главното е да го разбирате и да извличате от модата изгода за себе си, а не просто да ѝ отдавате дан.

Без проблеми можете да създадете свое махало на модата. Това се прави много просто. Необходимо е да обърнете гръб на махалата и да се насочите към себе си. Поставете си за цел да изглеждате интересно и елегантно. Не е необходимо да конкретизирате нищо. Само ходете по магазините и се вглеждайте във вещите в съответствие с гореизложената методика. Забравете за текущата мода. Обръщайте внимание само на чувствата, които изпитвате, когато гледате вещите. Изключете аналитичния си апарат. Престанете изобщо да мислите, сравнявате и разсъждавате. Щом усетите, че се опитвате да разсъждавате и анализирате, веднага спрете този безполезен процес. Вслушайте се в шепота на утринните звезди.

Най-вероятно отначало нищо няма да излезе. Дайте си неопределено време и се откажете от желанието да осъществите целта си. Защото ако нищо не се получи, нищо и не губите. Освободете се от задължението да постигнете целта. Отхвърлете важността и отслабете хватката. Само ходете и зяпайте вещите, изпробвайте ги от любопитство. Доверете се на течението на вариантите.

Полезно ще бъде едновременно с това в главата си да въртите слайда на вашата цел. Това обаче не бива да е конкретна картина как изглеждате. Слайдът трябва да се състои от усещанията, които изпитвате, когато привличате вниманието и изглеждате елегантно, интересно и оригинално.

Откажете се от желанието да откриете нещо засукано или изключително. Това изобщо не е гаранция за успех. Повярвайте, и така ви предстои да направите неочаквани открития за себе си. След известно време непременно ще откриете някакво оригинално, самобитно решение. С постигането на единство между душата и разума ще изпитате несравнимо чувство. То ще бъде смесица от удивление и възторг. Тутакси ще го разберете, но не ще си кажете: „Ето това ми е нужно“. Ще ви се поиска да възкликнете: „Не може да бъде! Просто

да откачиш!". Точно така. Вашите възможности са ограничени само от собственото ви намерение.

Тайната на успеха е, че сте се освободили от влиянието на махалата и сте тръгнали по своя път. А какво правят махалата, когато видят, че на небосклона се появява нова звезда? Както ви е известно от предишната глава, те я запалват. Не им остава нищо друго, освен да направят от вас звезда, т.е. свой фаворит. Махалата се стремят да държат всичко под контрол, ето защо дори ще ви помогнат. А ако ви провърви, ще създадете свое махало и ще станете негов фаворит.

Всичко казано дотук, разбира се, не се отнася само за дрехите. Същите принципи можете да прилагате към всичко, което правите. Разкошна е привилегията да бъдеш себе си! И като'си помислиш, че всеки може да си я позволи. Но единици се осмеляват. Причината е само една - силната зависимост от махалата. Необходими са им послушни марионетки, а не свободни личности. Остава само да разберете това, да се освободите от ненужното влияние и да станете себе си.

С други думи, разумът ви трябва да впише в списъка на обозначенията си простата истина: *всеки владее скъпоценно съкровище - уникалността на своята душа.*

Всеки носи в джоба си ключа към успеха и независимо от това не се ползва от него. Нека разумът ви да хване душата за ръчичка, да я заведе в магазина и да ѝ позволи сама да си избере играчката.

Единството между душата и разума е такава рядкост, че това буквално може изгодно да се продава. Всички шедьоври на културата и изкуството са проява на това единство. Звездите стават звезди само защото хората се интересуват от онова, което им липсва — единството между душата и разума.

ЧУЖДИТЕ ЦЕЛИ

Досега разглеждахме външния свят за човека като пространство на варианти със сектори, свързани в жизнени линии. Ако енергийното ви излъчване съвпада с параметрите на сектора, тогава той се възплъщава в материална реализация. Но и самият човек в енергиен план представлява индивидуална същност с уникален спектър на излъчване. Всеки индивид има в пространството на варианти „свой“ жизнени линии, които са най-подходящи за фрейле на душата му.

На своите жизнени линии човек среща минимален брой препятствия и всички обстоятелства се обръщат в негова полза. Фрейле на душата му сполучливо се вписва в жизнената му линия и той лесно постига целта си. Точно така собственият ключ лесно се завърта в ключалката и отваря заключената врата. Не е необходимо точно да знаем защо и как става всичко това. От значение е само фактът, че всеки човек има свой път. Ако той върви към своята цел през своята врата, всичко се нарежда благополучно за него.

В противен случай, ако свърне от пътя си, върху него се стоварват всевъзможни беди и животът му се превръща в същинска борба за съществуване, в истинска трагедия за душата. Нали се разстройвате, ако през почивните дни времето е лошо? Можете да си представите какво чувства душата, когато уникалната възможност, дадена ѝ от този живот, пропада напразно.

Душата вижда как разумът, увлечен от махалата, си опропастява целия живот, но тя не може да промени нищо. Влизайки в този свят, той не знае какво трябва да прави, какво да иска и към какво да се стреми. Душата се досеща, но разумът не я слуша. Махалата точно това и чакат и веднага му натрапват целите и правилата на играта си.

Те принуждават хората да избират чужди цели и да се тълпят пред чужди врати. Слабите опити на душата да повлияят върху разума не водят до нищо, толкова силно е влиянието на махалата.

От детството са ни внушавали, че успех може да се постигне само с упорит труд, че упорито трябва да се върви към целта, като се преодоляват много препятствия. Една от най-големите заблуди е, че за щастието трябва да се води борба, да се проявяват настойчивост и упоритост, да се преодолеят безброй препятствия или, с други думи казано, да се извоюва

място под слънцето. Това е зловреден лъжлив стереотип.

Нека си изясним по какъв начин се е създал. Човек обикновено попада под влиянието на махалата и се отклонява от своя път. Естествено, в такъв случай му се струпват ред препятствия. Но той иска да постигне щастие и му се налага да ги преодолява. Опитайте се да отгатнете в какво се състои заблудата му. Може би върви към чужда цел през чужда врата? Не. Отговорът пак ще ви се стори неочакван, както всичко в тази книга.

Заблудата е в лъжливото убеждение: „Ако преодолея препятствията, тогава там, напред, ме чака щастието." Това не е нищо повече от илюзия. Напред няма никакво щастие! Колкото и да се старае човек, той винаги ще е в положението на догонващ залязващото слънце. *На чуждата жизнена линия не го очаква никакво щастие — нито в близкото, нито в далечното бъдеще.*

Мнозина, постигнали с голям труд поставената цел, не усещат нищо освен опустошение. Къде се е дянало щастието им? Ами изобщо го е нямало, то е *мираж*!, създаден от махалата, за да може човек да им отдава енергията си по пътя към илюзорното щастие. Още веднъж повтарям: *напред няма никакво щастие, то или е тук и сега, на текущата жизнена линия, или изобщо го няма.*

В какво все пак се състои щастието в модела на транссърфинга? Може би то ще дойде, ако се постигне именно собствената цел? Пак не познахте. *Щастието идва по време на движението към своята цел през своята врата.* Ако човек е на своята жизнена линия, на своя път, той изпитва щастието сега, дори целта да е още пред него. Тогава животът се превръща в празник. Когато целта бъде постигната, това ще бъде двойна радост. Но дори самото движение към собствената цел превръща всеки ден в празник. *Движението към чуждата цел винаги оставя празника в илюзорното бъдеще. Постигането на чужда цел носи разочарование и опустошение, но не и щастие.*

Вашата цел е това, което ви доставя истинско удоволствие. Което ви дава усещане за *радост от живота*. Вашата врата е пътят на движение към своята цел, по който изпитвате увлечение и вдъхновение. Не може да се каже, че там всичко ви се удава лесно. Главното е, че движението през вашата врата *не опустошава, а предизвиква прилив на сили.*

Вървите ли към целта си през своята врата, препятствията се преодоляват лесно, а и трудът не е мъка. А ако по пътя към целта полагате всички усилия, трудите се без вдъхновение и се уморявате, значи това е чужда цел или се мъчите да влезете не през своята врата. Ще отбележим характерните признаци на чуждите цели.

Чуждата цел винаги е насилие над себе си, принуда, задължение. Ако откриете в своята цел *макар и малка принудителна необходимост*, смело можете да се откажете от нея. Няма да ви се наложи да се уговаряте, щом целта е ваша. Приятно е да се върви към нея. Процесът на постигането ѝ доставя удоволствие. Към чуждата цел вървите, преодолявайки много препятствия. Пътят към нея винаги е борба. На махалото е необходимо всички точно да изпълняват работата си на винтчета за благото на целия механизъм. Трудно ви е, но ще го вършите, защото махалата са ви внушили, че всичко се постига с тежък труд. Ако си упорит, трябва да преодолееш себе си, да помиташ всичко по пътя си, да минеш през огън и вода, да си извоюваш място под слънцето. А щом си слаб, знай си мястото и си трай.

Чуждата цел се проявява под булото на модата и престижа. На махалата им е потребно да ви подмамят на чужди жизнени линии, затова се стараят с всички сили. Морковчето трябва да изглежда апетитно и тогава разумът главоломно се втурва след него. Махалата не могат във всички случаи да ви принудят да изпълнявате правилото „Прави като мен". Сами трябва да го пожелаете. За това се създават митовите за успешната кариера на звездите. Те демонстрират алгоритъма на успеха им и ви изправят пред избора или да повтаряте чуждия опит, или да останете с празни ръце. Откъде да знаете как да постигнете успех? А те знаят, резултатът е налице. Но както вече посочихме, звездите постигат успех точно защото разчупват правилото „Прави като мен" и вървят по свой път. *Алгоритъмът на вашия успех не е известен на никого освен на душата ви.*

Чуждата цел примама с недостъпността си. Човекът е устроен така - привлича го

всичко, което е под ключ. Недостъпността поражда желанието да се притежава. Началото на това качество на човешката психика идва още от детството. Често се случва така, че ако на детето му отказват някаква играчка, то се тръшка, докато не я получи. А сетне губи всякакъв интерес към нея.

Възрастните имат други играчки, ала също се държат като деца. Например възрастното дете няма нито слух, нито глас, но му се струва, че обича да пее. А всъщност „славейчето" не иска да се примири, че това не е неговият път. Другите успяват, а аз да не съм по-лош? Отхвърлете важността на целта и отговорете на въпроса: действително ли го желаете от цялата си душа или само ви се иска да желаете? *Ако чрез постигането на целта искате да докажете нещо на себе си и на всички, значи това не е вашата цел.* Вашата цел не виси на врата ви като тежко бреме, а просто ви доставя истинско удоволствие.

Чуждата цел е напратена от другите. Никой освен вас не може да определи вашата цел. Можете спокойно да изслушвате поученията на „знаещите хора" как *да постъпвате*. Правете си изводи и постъпвайте както намерите за добре. Но щом някой започне да ви учи към какво трябва *да се стремите*, веднага отблъсквайте подобно грубо нахлуване в душата ви. На нея ѝ стигат налудничавите идеи на собствения ви разум. Никой не може да посочи вашата цел. Наистина има едно изключение - случайно изтърваната фраза. Както помните, случайните фрази могат да служат като знаци. Веднага ще го почувствате. Нечия непреднамерена фраза неочаквано може да запали огънче в душата ви.

Ако сте докоснали вашата цел, душата ви ще се оживи, ще помогне да осъзнаете, че „точно това ви е нужно". Но в този случай не би трябвало да се опитват да ви убеждават в нещо или да ви въдворяват в правия път, а просто да ви дадат препоръка.

Чуждата цел служи за подобряване на чуждо благосъстояние. Ако целта не води до подобряване на живота ви, значи тя не е вашата. Истинските цели винаги работят за вас, за благополучието и успеха ви. Вашата цел е необходима само на вас. Ако *пряко* служи за удовлетворяване на чужди потребности, за подобряване на чуждо благосъстояние, тя е чужда. Под всякакъв благовиден предлог махалата се опитват да ви принудят да служите на другите. Съществуват различни начини. На хора с изострено чувство за вина обикновено действат думи като „дължни сте", „необходимо е", „трябва". Те наистина намират утеха в „отработването" на мнимите си грехове. На други може да подежда лозунгът „Нуждаят се от вашата помощ". И това действа. Както разбирате, подобни методи се крепят на вътрешната и външната важност. Трябва да се помни, че живеем преди всичко за себе си и не сме длъжни на никого и с нищо. Няма да успеете да направите щастливи другите. Затова пък ще успеете да им навредите, ако сте нещастни.

Чуждата цел предизвиква душевен дискомфорт. Лъжливите цели обикновено са много привлекателни. Разумът с възторг ще ви описва всевъзможните достойнства на целта. Но ако при цялата ѝ привлекателност нещо ви гнети, трябва да бъдете честен със себе си. Разбира се, разумът не иска и да чуе - всичко е чудесно и забележително. Тогава откъде идва сянката на дискомфорт? Ще повторя важното правило от предишната глава. *Когато размишлявате за целта, не мислете за престижността, недостъпността и средствата за постигането ѝ, а обръщайте внимание само на състоянието на душевен комфорт.* Представете си, че сте постигнали целта и всичко е история. Добре ли ви е или зле? Ако удоволствието се смесва с опасения или тягостно усещане за някакво бреме, значи това е душевен дискомфорт. Струва ли си да се обвързвате с чужда цел? Вашата ще бъде още по-привлекателна и ще ви достави още по-голямо удоволствие при пълна липса на дискомфорт. Трябва само да обърнете гръб на махалата и да я намерите.

Ако мястото, което заемате в този свят, не ви задоволява или ви преследва низ от несполуки, значи някога сте попаднали под влиянието на деструктивните махала и сте се насочили към чужда цел през чужда врата. Чуждите цели изискват много труд и енергия. Вашите, напротив, се постигат сякаш от само себе си, всичко върви по мед и масло. Чуждите цели и врати винаги ви обричат на страдания. Открийте своите и тогава всички проблеми ще изчезнат.

Ще кажете: „Ами ако не знам какво искам, как да го разбера?“. Задавам насрещен въпрос: „А поне веднъж сериозно замисляли ли сте се за това?“. Колкото и да е странно, повечето хора така са потънали в мрежите на махалата, че се мъчат буквално като грешни дяволи и не намират време нито за себе си, нито за душата си. Те решават въпросите какво действително искат от живота в движение, мимолетно, откъслечно, необмислено, под натиска на проблемите. Не бива непрекъснато да ровите в себе си, достатъчно е макар и за известно време да се успокоите, да се уедините и все пак да послушате шепота на утринните звезди.

Ами ако изобщо нищо не ви се иска? Това показва, че енергийният ви потенциал е крайно нисък. Състоянието на депресия, на апатия е ясно доказателство, че енергията ви стига само за поддържане на съществуването ви. В такъв случай е необходимо да повишите запасите ѝ. Душата ви не може да не иска нищо. Просто не сте в състояние да я чуete.

РУШЕНЕ НА СТЕРЕОТИПИТЕ

Независимо че за махалата и така е казано достатъчно много, искам да ви дам нови примери как умеят да ни отклоняват от пътя. Задайте си въпроса, дали махалото не ви на-трапва чужда цел под някакъв благовиден предлог. Например призовават „добрата душа“ на помощ. Може да са беззащитни животни, ранени войници, гладни деца или още някой, който се нуждае от грижи. Или пък някъде се сражават за свобода и там е необходимо смелото ви сърце. Добрата душа моментално полита натам, където се нуждаят от нея.

Всъщност това не е „добрата душа“, а „добрият разум“, а и изобщо не е добър, а просто *бездушен*. Защото е забравил за своята душа и се е втурнал да помага на душите на другите. Това е все едно да захвърлиш собствените си деца в беда, а да спасяваш чуждите. „Добрият разум“ е вкарал душата си в калъф и е останал сам с „разумните“ си мисли. Създава се е *вътрешна пустота*, а тя трябва да бъде запълнена с нещо.

Махалата веднага предлагат всевъзможни видове компенсации. Ще ви покажат най-широк асортимент от начини да изхабите енергията си за чуждото благо. Душевната пустота на разума се компенсира с грижа за другите, докато в същото време потребностите на душата му остават неудовлетворени. На махалата е изгодно да представят грижата за другите като широта на душата.

Както виждате, махалата могат изкусно да създават много убедителни стереотипи. Всичко това обаче е красива демагогия.

Ами вашата собствена душа?

Нима разумът ви ще я захвърли заради другите?

Затова така настойчиво препоръчвам да загърбите махалата и да пуснете душата си от калъфа. Като се обикнете, ще намерите целта си. По пътя към нея ще сътворите наистина маса добри и полезни неща. И, разбира се, ще помогнете на мнозина бедни и нещастни, защото ще ви се появят големи възможности.

Но докато целта не е определена, бъдете много съдържани към каквито и да било призови. Вътрешната и външната ви важност трябва да бъдат на минимално равнище. Махалата особено много се нуждаят от допълнителна енергия по време на битките си.

Например две махала се канят да подхванат битка. Едното се обявява за справедлив освободител и обвинява другото, че е диктатор и потенциално опасен агресор. На справедливото махало всъщност му е нужно да глътне конкурента си, да завладее неговия нефт или други ресурси. Но това се премълчава и се разгръща широка пропагандна кампания в защита на свободата и справедливостта.

Изпълненият с важност и уловен от махалото човек си казва: „Ще освободя потиснатия народ, ще му дам да се разбере на този диктатор и агресор!“. По същото време другото махало създава свой лагер от привърженици. Махалото диктатор твърди, че наистина е добро, а обявилият се за освободител е агресорът. Друг човек, изпълнен с важност, кипи от възмущение: „Как така, те са обявили война, а не са ме попитали?! Ще изляза на улицата и яростно ще изразявам протеста си!“. Той дори може да се втурне на война и да отдаде живота си за чуждата свобода.

Както виждате, привържениците както на единия, така и на другия лагер се вълечат в битката на махалата поради това, че вътрешната и външната им важност са повишени, а вътре в тях цари душевна пустота, която в крайна сметка не се запълва, а още повече се задълбочава. Защото какво получават привържениците, ввлечени в битката? Подкрепящите войната се убеждават, че са ги измамили, че всъщност тя не им е нужна, че носи беда на всички участници. Подкрепящите мира също получават първане по носа. Същият беззащитен народ, нападнат от махалото агресор, бързо се отрича от победения си управник, разрушава посолството на страната - защитник на мира, разграбва хуманитарната помощ, а на агресора започва да се подмазва.

Съвсем очевидно е, че всички високи идеали, за които се сражават привържениците в битката на махалата, приличат на сапунени мехури. Вътре е душевна пустота, а на повърхността - пъстроцветна обвивка от преувеличена важност. Нима цялата тази патардия е необходима на душите на привържениците?

Когато определената от вас цел не служи конкретно на вас, а на другите, можете да го проверите по един лесен начин. *Ако грижата за другите е натрапена отвън, без значение по какъв начин, това е чужда цел.* А щом грижата за другите идва отвътре, от дълбините на душата, тогава тази цел може да бъде ваша. Например: „Просто обичам да се занимавам със своите питомци, това не ми тежи.“ Или: „Обичам своите деца (внуци) и ми харесва да се грижа за тях, да наблюдавам как растат, да се радвам заедно с тях.“ Когато обаче пораснат, ще ви се наложи да търсите друга цел.

Никой освен вас не може да ви посочи вашата цел. Съществува само един начин да я откриете: отхвърлете важността, обърнете гръб на махалата и се насочете към душата си. Обичайте преди всичко себе си и се грижете на първо място за себе си. Само така можете да откриете пътя към собствената цел.

Грешката на разума е в това, че той веднага се опитва да прецени дали постигането на целта е реално и да планира предварително всички начини и средства. Нали всичко трябва да бъде разумно! Ако реалното постигане на целта се поставя под съмнение, тогава тя или по принцип се отхвърля, или се слага под миндера. С подобно отношение човек никога няма да успее да се настрои към целевата жизнена линия. Напротив, когато *размишлява за средствата за постигането ѝ, той се настройва към линията на несполуката.* В мислите му се превъртат всевъзможни сценарии на поражение. Целта няма да бъде постигната с обичайни средства и чудо също няма да се случи. Трудно постижимата задача наистина рядко се реализира в рамките на обичайния светоглед и това действително трябва да е така, тъй като параметрите на съмняващия се изобщо не съответстват на целевата линия.

Чудо ще се случи само ако разчупите привичния стереотип и мислите не за средствата за постигането ѝ, а за самата цел. Тогава онова, което преди е изглеждало нереално, изведнъж ще се прояви от друга страна. Неочаквано, сякаш случайно ще изникне напълно реален път за постигане на целта. В обичайния светоглед това ще изглежда като чудесно съвпадение. В такъв случай на разума само му остава да разпери ръце: „Ама кой да знае?!“

От гледна точка на транссърфинга тук няма никакво чудо. Просто сте се настроили на честотата на целевата линия, придобили сте решимост да имате и външното намерение ви е пренесло на тази жизнена линия. А там се появяват нови възможности и се отварят врати, за които на предишната линия не сте могли и да подозирате.

Толкова сме свикнали с утвърдените стереотипи, че ги приемаме за ценен опит, натрупан от човечеството. Всъщност стереотипите се формират от махалата, а хората само по принуда се съгласяват с тях. Цялото общество се базира на махалата, които живеят и се развиват самостоятелно, по собствени закони, като енергоинформационни същности, подчинили привържениците си. Влиянието им върху хората е толкова голямо, че разумът му буквално се замъглява и губи способността си да мисли независимо и осъзнато.

Да вземем например престъпленията на германските нацисти в годините на Втората

световна война. Извършили са страшни неща. Може би фашистите са били много жестоки хора с патологични садистични наклонности? Не, повечето са били толкова нормални хора, колкото аз и вие. Имали са семейства, обичали са близките си и са се грижели за тях. След войната са се включили в мирния живот и отново са станали обикновени добродушни бюргери.

Защо достойният за уважение семеен човек на война се превръща в звяр? Защото разумът му се оказва във властта на махалата. Привържениците, въввлечени в битката на махалата, в буквалния смисъл не осъзнават какво вършат. Това особено ясно се вижда от понякога безсмислените и жестоки постъпки на подрастващите. Младата и неустойчива психика е твърде незащитна и е подложена на влияние. Да вземем всеки отделен младеж. Нима е жесток? Изобщо не е така и родителите му ще се закълнат в това. Попаднал обаче под влиянието на махалото, например станал част от тълпата, престава да си дава сметка какво върши. Разумът на всеки член от тълпата в буквалния смисъл спи, тъй като е хванат в примката на махалото. Помните ли механизма на индуцирания преход?

Всичкото зло, жестокостта и насилието в този свят не произтичат от уж долната природа на човека, а от алчната природа на махалата. Душата на човека не познава злото. То е съсредоточено в разума и е последица от деструктивното влияние на махалата.

Махалата провокират хората да прилагат насилие не само към другите, но и към себе си. Харесва ли ви юначният лозунг: „Който не рискува, не пие шампанско"? Той съдържа провокация, призив да се постави на карта собственото благополучие или живот в името на чужда идея. Разбира се, ако идеята не е чужда, а собствена, и рискът е оправдан, може би си струва да се рискува. Няма обаче нищо по-глупаво от неоправдания риск с опасност за здравето и живота.

Махалата провокират човека за рисковано действие, защото страхът, напрежението и възбудата, които изпитва рискуващият, са любимите им енергийни блюда. Като използва стереотипа на лъжливата смелост или с помощта на конкретен привърженик махалото се опитва да закачи жертвата си: „Не се измъквай! Покажи на какво си способен! Нали не искаш да изглеждаш страхливец?". И изпълненият с вътрешна важност човек се хвърля да доказва обратното на всички и на себе си. Той е в капана на лъжливия стереотип, не му идва наум, че не е длъжен да доказва нищо на никого и може да плюе на мнението на манипулаторите.

Чувството за собствена непълноценност кара човека да се подчинява на махалото. Очевидно е, че неоправданият риск изобщо не е проява на смелост, а стремеж да скрие своите, пак лъжливи комплекси. Разумът безотговорно се разпорежда с живота на своята душа в угода на съмнителни стереотипи. Бедната малка душа, свила се на топка, с ужас гледа какви ги върши разюзданият разум, но нищо не може да стори. Той се държи към нея в най-добрия случай като хроничен неудачник, изливащ своята безполезност върху домашните, а в най-лошия - като пиян обезумял скот, който бие незащитното си дете.

Нека разумът ви да осъзнае тази натрапчива магия. Той има безценно, удивително съкровище — собствената душа. След като съедините душата и разума си, ще придобиете истинска свобода и сила. Не се бойте да рушите стереотипите, създадени от махалата. Пред вас ще се разкрие истинската природа на много неща в този свят.

Разчупвайки стереотипите, отваряте заключените врати.

ВАШИТЕ ЦЕЛИ

От самото начало предполагам, че имате скровено желание и поне приблизително си представяте как можете да го постигнете. Макар дори да нямате понятие по какъв начин то може да се осъществи, не е страшно. Ако притежавате решимост да имате, ще се намери вариант. Най-главното е да определите истинското си скровено желание и да придобиете решимост да имате и да действате. Намерението превръща желанието в цел. Без намерение то никога няма да се изпълни. Но най-напред е необходимо точно да си изясните какво все пак искате от живота. Мъгляви формулировки като „Искам да бъда богат и щастлив" не действат.

Представете си, че се разхождате из града без никаква конкретна цел. Просто се шляете където ви видят очите. Докъде ще стигнете? Не се знае. А ако имате конкретен пункт, рано или късно ще бъдете там, дори маршрутът да не ви е съвсем ясен. Така е и в живота: щом нямате цел, значи сте хартиено корабче в бурна река. Имате ли цел, стремите ли се към нея, можете да я постигнете. Може обаче и да не я постигнете.

Само в един случай има стопроцентова гаранция за постигането на целта - ако тя е вашата и ако вървите към нея през своята врата. Тогава никой и нищо няма да ви попречи, защото ключът на фрейле на душата ви идеално пасва към ключалката на вашия път. Никой няма да отнеме вашето от вас. Така че няма да имате проблеми с постигането на целта. Проблемът е само да откриете вашата цел и вашата врата.

Първо, целта не се определя от никакви временни потребности. Тя трябва да отговаря на въпроса - *какво искате от живота! Какво ще направи живота ви радостен и щастлив!* Само това има значение. Всичко останало можете да смятате за плява, идваща от махалата.

Открийте си една главна цел. *Постигането ѝ ще повлече след себе си изпълнението на всички останали желания.* Ако не ви идва нищо конкретно наум, за начало можете да формулирате следната обща цел: искате от живота комфорт и благополучие. Какво според вас означават комфорт и благополучие? Потребностите от къща, кола, красиви дрехи и прочие атрибути на комфортния живот може да се заменят с една цел - да получите високоплатена работа. Но както разбирате, това дори не е *цел*, а *врата*, при това неопределена.

Високоплатената работа може да се замени с по-конкретна формулировка - да станете много добър или уникален специалист в своята област. *Към какво я тегли душата ви!* Но възниква въпросът - ще запълни ли тази работа целия смисъл на живота ви? Ако е така, значи ви е провървяло - вашата цел съвпада с вашата врата. Да допуснем, че душата ви я влече определена област на науката, културата или изкуството. Тогава, занимавайки се с любимата работа, ще правите открития и ще създавате шедеври. Щастieto на такава жизнена линия се намира тук и сега, а не някъде напред. Всички атрибути на комфортния живот, които другите постигат с такъв труд, ще дойдат сами, като нещо подразбиращо се от само себе си. Нали вървите по своя път!

А ако работата, макар и любима, не е *единственото*, която ви носи радост и запълва целия ви живот с атрибутите на комфорта, тя вероятно може да се разглежда като врата, но не бива да се нарича цел. Не забравяйте, че вашата цел трябва да превърне живота ви в празник с всичките го съпътстващи атрибути. Не мислете засега за средствата за постигането ѝ, т.е. за вратите. Главното е да определите целта, а с времето вратите сами ще се намерят.

Отговорете си на въпроса: *към какво я влече душата ви, какво ще превърне живота ви в празник!* Отхвърлете всякакви мисли за престижността и трудната достъпност на предполагаемата цел. Не бива да ви интересуват никакви ограничения. Ако не вярвате, поне се престорете, че ви е достъпно всичко, и ще ви остане само да избирате. Не се стеснявайте и поръчвайте със замах.

Искали сте да имате лодка? А какво ще кажете за яхта?

Искали сте апартамент? А какво ще кажете за собствена къща?

Искали сте да бъдете началник на отдел? А какво ще кажете за президент на корпорация?

Искали сте много да работите, за да получавате много пари? А какво ще кажете изобщо да не работите и да живеете за собствено удоволствие?

Искали сте да купите изгодно парцел земя и да си построите къща? А какво ще кажете за собствен остров в Средиземно море?

Примамливите перспективи, откриващи се с думите „А какво ще кажете..." биха могли да продължат до безкрайност. Дори не си представяте колко скромни са исканията ви в сравнение с това, което бихте могли да получите, ако вървите към вашата цел през вашата врата.

Не си пожелавайте нищо с разума си. Не жалете време, за да си изясните какво иска

душата ви. Изразът „това ми е по душа“ говори сам за себе си. Той показва не мнение, а отношение. Мнението е продукт на умствената дейност на разума. Отношението идва от дълбините на душата, затова само то може да дефинира своите и чуждите цели. При определянето на вашата цел следва да се запитате: „Как се чувствам в дрехите на постигната цел?“

Да допуснем, че сте си пожелали нещо. За да проверите дали това е вашето желание или не, задайте си два въпроса. Единият е: действително ли това ми е нужно? Другият е: все пак действително ли това ми е нужно? Опитайте се да отнесете към даденото желание всички признаци на чуждата цел.

Действително ли желаете това от цялата си душа или само *ви се иска да го желаете!* Не се ли опитвате да докажете нещо на себе си и на останалите? Действително ли искате това? Може би то е дан на модата или на престижа? На инвалида може да му се струва, че от цялото си сърце иска да кара кънки. А всъщност подобна цел не идва от сърцето, а от обидата за собствената непълноценност. Целта примамва с недостъпността си. Ако тя е труднодостъпна, опитайте се да се откажете от нея и се наблюдавайте известно време. Щом изпитвате облекчение, значи целта е чужда. Изпитвате ли възмущение и протест, целта може и да е ваша.

Единствен надежден критерий в избора на целта е душевният дискомфорт. *Това е негативна реакция на душата към вече взето решение от разума.* Състоянието на душевен комфорт може да се провери само след като разумът е взел решение за определяне на своята цел. Представете си, че сте постигнали целта и всичко е история. Щом сте го направили, трябва да спрете обсъждането на целта и да се вслушате в усещанията на душата. Добре ли ви е или зле? Ако към удоволствието се добавя опасение или тягостно усещане за някакво бреме, или чувство за необходимост и тегоба, значи душата ви ясно казва „не“. Разумът дори не може да предположи какви неприятности крие тази цел, обвита в красива опаковка. Но душата го чувства.

Усещането за дискомфорт може да бъде неясно и смътно. Не бъркайте душевната скованост с дискомфорта. Както споменахме в предишната глава, сковаността или стеснителността произлизат от необичайността на ситуацията: „Нима всичкото това е за мен?“. *Душевният дискомфорт е тягостно усещане за потиснатост или бреме, което се проявява слабо на фона на оптимистичните разсъждения на разума.* Душевната скованост може да се премахне с помощта на слайдове, но душевният дискомфорт - никога. Най-голямата грешка би било да смятате, че не сте достойни за това. Пълна глупост! Махалата са ви принудили да си окачите такъв примитивен етикет. Достойни сте за всичко най-добро. Във всеки случай не бързайте да произнасяте окончателното си решение. Опитайте се да изпробвате целта си със слайдове. Ако видите, че с времето гнетящото усещане не отминава, значи си имате работа с душевния дискомфорт.

Щом изпитвате душевен дискомфорт от някакви аспекти на самата цел, тя е чужда. А изпитвате ли душевен дискомфорт от осъзнаването, че целта е труднодостъпна, значи сте избрали чужда врата. *Не мислете за средствата за постигането ѝ, докато точно не определите своята цел.* Ако не успеете да добиете ясна представа за себе си в замислената роля, възможно е още да не сте готови да приемете това. Зоната на комфорт може да се разшири със слайдове. За вратите можете да не се безпокоите. От вас се изисква само решимостта да имате и тогава външното намерение рано или късно ще ви посочи необходимата врата.

Не се поддавайте на изкушението да определите целта си като пари. Не си въобразявайте, че тогава всичките ми проблеми щяха да са решени.

Помните ли натъпканото с пари дипломатическо куфарче в главата „Слайдовете“? Там беше казано, че парите не са цел, а само съпътстващ атрибут. Можете веднага да се съгласите с подобна позиция, но това не е съвсем тривиално твърдение. Всички така сме свикнали с парите, че на практика можем да превърнем всичко в паричен еквивалент. Но парите са абстрактна категория, предназначена за разума, а не и за душата. Тя си няма

понятие какво да прави с тях, тъй като не умее да мисли абстрактно.

Крайната цел трябва да е разбираема за душата. Тя трябва да знае какво искате да купите с исканите пари - къща, казино, остров и т.н.

Докато вътрешното ви счетоводство продължава да пресмята средствата за постигане на целта, няма да успеете да я определите и да се настроите на целевата жизнена линия. Активизирайте своя Надзирател и се смъмряйте всеки път, когато разумът ви се опитва да се измъкне от отговора на въпроса: „Какво искам от живота?“. Стереотипът на трудно достъпната цел е най-устойчивият и затова ще ви е нужно търпение. Разумът ще се опитва да отговори на друг въпрос: „Как да постигна това?“. Точно тук нека душата ви да каже на разума: „Млъкни, това не е твоя грижа, ние избираме играчката!“.

Трябва да се стремите да се освободите от деструктивните махала, но това не означава, че е необходимо изобщо да се изолирате. Цялото общество е изградено върху тяхното въздействие, затова ви остава или да отидете в Хималаите, или да търсите свои махала. На отшелниците е лесно „да разговарят с Вечността“, когато са далеч от тях. Но щом върнете отшелника в агресивната среда на махалата, моментално ще загуби равновесието и отстранеността си.

Целта ви също принадлежи на някакво махало. В това няма никаква заплаха за вас, щом целта ви е истинска. Открийте я и махалото ще бъде принудено да ви направи фаворит. Дори можете да създадете ново махало. Главното е да реализирате правото си на свобода на избора и да не позволите на махалата да установят контрол върху вас.

Няма да успеете да определите целта си чрез анализ и размишления. Истинската цел може да идентифицира само душата ви. Анализът е дейност на разума. Душата не умее да мисли. Тя е способна само да вижда и да чувства.

Задачата на разума в процеса на търсене на целта не е да търси. Той ще го върши както обикновено, т.е. по метода на анализ и построяване на логически вериги на базата на общоприетите стереотипи и щампи. Ако по такъв начин може да се определя собственият път, всички хора щяха да са щастливи.

Задачата на разума е да пропуска през себе си цялата външна информация, като при това обръща особено внимание на състоянието на душевен комфорт. Разумът единствено трябва да определи ориентира си: търся онова, което ще превърне живота ми в празник. А после само да пропуска в себе си външната информация и да наблюдава чувствата на душата от позицията на този ориентир.

Активното търсене на път няма да доведе до нищо. Не се тревожете, чакайте и наблюдавайте. Ако има ориентиране към търсене, необходимата информация идва сама. В определен момент ще получите някакви сведения, които ще събудят жив интерес у вас. Главното е в този момент разумът да не се бърка със своите размисли, а просто да обръща внимание на състоянието на душевен комфорт.

Можем сами да ускорим идването на нужната информация. За целта ще бъде много полезно да разширите кръга на интересите си. Отидете там, където все още не сте били: в музеи, на екскурзия, на кино, на поход, в друга част на града, в книжарница, където и да е. Не е необходимо активно да се занимавате с търсене, просто разширете диапазона на външната информация и наблюдавайте.

Дайте си неопределено време, нека не ви притискат времевите рамки и не превръщайте търсенето на целта в задължение. Само поддържайте в мислите си следния ориентир: *търся онова, което ще превърне живота ми в празник.*

Следете чувствата си по-внимателно, отколкото сте го правили преди. Нека този ориентир постоянно да работи във фонов режим. Пропускайте всяка информация, която постъпва до вас, през въпросителен филтър: по този повод какво чувствам, харесва ли ми или не?

Рано или късно ще получите някакъв знак или информация, от която нещо вътре във вас ще трепне: „О, това ми харесва!“. Обмислете много добре тази информация от всички страни, като внимателно следите състоянието на душевен комфорт.

Ето че най-после успявате да се откъснете от изкушението да мислите за средствата и определяте целта. Когато усетите решимост да имате и да действате в името на постигането на целта, тогава слойът на вашия свят ще бъде подложен на удивителна трансформация. Ето какво ще се случи.

Освободили сте се от бремето на лъжливите цели и сте въздъхнали свободно. Повече нямате необходимост да се принуждавате да вършите нещо, което не ви е по душа. Отказали сте се от борбата за илюзорно щастие в бъдещето и сте си позволили да го имате тук и сега. Преди сте се опитвали да запълните душевната пустота с евтини сурогати, предлагани от махалата. А сега разумът ви е освободил душата от калъфа ѝ и ви е споходило удивителното усещане за лекота и свобода, сякаш е дошла пролетта и сте се събудили от дългия зимен сън. Тягостното чувство за угнетеност и обремененост е изчезнало. Съгласете се, че е много по-приятно да вървите към собствената цел, осъзнавайки, че сте открили у себе си онова, което преди неуспешно сте се опитвали да откриете във външния свят. Разумът ви е изхвърлил ненужния боклук на чуждите цели.

Душата сама е избрала играчката си и от радост е заподскачала и заръкопляскала. Разчупили сте лъжливия стереотип. Затова пред вас са се разтворили врати, които преди са били затворени.

Вече и разумът най-после е осъзнал, че целта действително е реално постижима. Сега животът ще се превърне в празник.

Душата и разумът весело ще закрачат ръка за ръка по равния и приятен път към щастието, което вече е тук и сега.

ВАШИТЕ ВРАТИ

Ако по пътя към целта постоянно се налага да преодолявате препятствия, значи или сте избрали чужда цел, или вървите към нея през чужда врата. Единственото нещо в живота, което може да се смята за *важно*, е определянето на своята цел и своята врата. В стремежа си към чужди цели можете да изгубите целия си живот и да не постигнете нищо. Няма нищо по-тъжно от признанието, че всички усилия са били напразни и животът ви е пропилян.

Махалата са научили хората да вършат необходимото и при това да го приемат като нещо, без което не може.

Стереотипът на *принудената необходимост* е доведен до абсурд: може да се помисли, че животът е присъда, която всички трябва да излежат, или трудова повинност, която всички са длъжни да отработят. Човек така свиква с необходимостта, че истинските наклонности на душата се на-тикват в най-далечния ъгъл на съзнанието за по-добри времена. Животът обаче свършва, а по-добри времена така и не настъпват.

Щастието постоянно се мярка някъде в бъдещето. Лъжливият стереотип настоява: за да настъпи това бъдеще, то трябва да се завоюва, да се отработи, да се постигне. Хората често се отказват от любимите си занимания по материални съображения. Нещата се разделят на увлечения и истинска работа, която трябва да носи доход. Наред с поставянето на лъжливи цели принудената необходимост е още един метод на махалата в опитите им да отклонят човека по-далеч от неговия път.

Всъщност дори и от хоби може добре да се печели, ако това е целта ви. Ако сте принудени да се откажете от любимото си занимание само защото не носи доходи, следва точно да определите има ли то отношение към избраната от душата ви цел? Ще превърне ли това любимо занимание живота ви в празник или не? Ако то не може да се отнесе към целта ви - не може да се каже със сигурност дали ще донесе доход или не. Но ако сте сигурни, че това е точно тя, чакайте в живота ви да се появят атрибутите на комфорта. Когато целта съвпада с вратата, човек няма защо да се безпокои за материалното си благополучие, той и така ще има всичко, стига да го пожелае.

Лъжливият стереотип на принудената необходимост обаче не позволява напълно да се посветите на целта си. Потвърждават го много примери. Живее някакъв чудак, ходи като всички на необходимата работа, а в свободното си време твори или изобретява. Дори не му идва наум, че творенията му могат да се продават скъпо. Живее в бедност с абсолютното

убеждение, че за късчето хляб трябва упорито да се трудиш. А увлечението му е така, „за душата“. Разбирате ли какво се случва? Той слугува на някого, защото уж било необходимо за поддържане на съществуването му. А душата му получава трохите, останали от основното работно време.

Ами тогава за кого живее той?

Ако целта ви съвпада с вашата врата, ще забогатеете от хобито си. Постигането ѝ ще повлече след себе си изпълнението на всички останали желания, като *резултатите ще надминат всичките ви очаквания*. Можете да не се съмнявате, че в този свят всичко, направено с участието на душата, струва много скъпо. Обратното - продуктите на чистия разум не се ценят високо. Както знаете, истинските шедеври се раждат от единството между душата и разума. По пътя към целта ще създавате шедеври, ако не позволите на махалата да ви отклонят. В този случай всичко е просто: трябва само спокойно да следвате пътя си и да не се поддавате на уловките им. Рано или късно ще постигнете грандиозен успех.

Малко по-сложно стоят нещата, когато целта и вратата не съвпадат. Макар че преди да стигнете до подобно заключение, много добре помислете. Целта ви не може силно да усложни живота ви. Напротив, след като я изберете, значително ще облекчите живота си и ще се избавите от маса проблеми. Не бързайте с избора на врата. Щом съществува решимостта да имате, врата ще се намери. Ако не си представяте точно къде се намира вашата врата, работете със слайдовете и разширявайте зоната на комфорт. Отхвърлете важността, откажете се от желанието да постигнете целта. Щом си *позволите да имате*, външното намерение ще ви предложи подходящия вариант.

Вашата врата е пътят, който ще ви доведе до вашата цел. След като сте я определили, задайте си въпроса: по какъв начин можете да я постигнете? Рано или късно външното намерение ще разкрие пред вас различни възможности. Задачата ви е да откриете сред тях именно своята врата. Огледайте всички възможни варианти. Всеки от тях трябва да подложите на теста за състоянието на душевен комфорт. Тук ръководни могат да бъдат същите принципи, както и при избора на цел.

Да допуснем, че целта ви е да сте добре осигурен човек. Тогава е необходимо да определите с помощта на какво ще постигнете тази осигуреност. Нали парите не идват просто при човека, а при това, което той представлява. Той може да бъде звезда от шоу бизнеса, едър производител, финансист, много добър специалист или пък наследник. Какъв искате да станете? Необходимо е да откриете именно своя път към богатството - този, който ви е присърце. Кой е той, трябва да попитате душата, а не разума. Разумът е продукт на социума. А социумът се крепи на махалата. Той казва: „Стани знаменитост, политик, богат човек - това е престижно.“ Но тъй като личното ви щастие не представлява интерес за махалото, то няма да ви помогне да определите необходимата ви ниша в този живот.

Разумът и познатите ви подсказват, че трябва да търсите високоплатена работа - например на юрист. Всички твърдят, че след като станете квалифициран адвокат, ще печелите купища пари. Разбира се, много ви се иска да спечелите големи пари, но тази врата може да се окаже чужда. През нея ще попаднете на съвсем различно място. Ако целта е избрана правилно, тогава вратата ще ви разкрие възможности, за които не сте и мечтали. Да предположим, че нуждите ви са къща, кола и добра заплата. Ако влезете през вашата врата, ще получите толкова, че предишните ви желания ще ви се сторят направо смешни. Но за целта не бива да бъркате при избора на вратата си.

Не бързайте и не жалете време за избора. Ще загубите много повече време и усилия, ако избързате и направите погрешен избор. *За определянето на целта и вратата могат да отидат месеци*. През това време ще ви се наложи да спазвате своего рода „пост на безупречността“ - по възможност неотклонно да следвате основните принципи на трансърфинга. Вече сте запознати с тях.

На първо място е осъзнатостта. Трябва да си давате сметка за мотивите на следващите си действия. Действате ли осъзнато, разбирайки правилата на играта, или безволно се подчинявате на махалото?

Следете равнището на вътрешната и външната важност. Мислете за вашата цел и вашата врата така, сякаш вече ги имате. Няма никаква престижност, недостъпност и необходимост. Отхвърлете всякаква важност. Онова, което имате, за вас е обичайно.

Предварително се примирете с възможността за несполука. Ако стане - добре, ако не стане - значи не е ваше и няма за какво да се тръшкате. Позволете си да грешите. Отделете в живота си място за поражение и му хвърляйте по едно око. Нещо повече, от по-нататъшното изложение ще научите, че досадната несполука изобщо не е поражение, а просто поредният жалон по пътя към целта. *Намерете за дадената врата застраховка, замяна.* Не се отказвайте веднага от предишната врата, не изгаряйте мостовите след себе си, действайте предпазливо. Не залагайте всичко на една карта. Оставете си резервни пътища.

Не спирайте, да въртите в мислите си слайда на вашата цел. Така разширявате зоната на комфорт и се настройвате на честотата на целевата линия. Външното намерение само ще ви подхвърли необходимата информация.

За да не пропуснете тази информация, *поставете в главата си слайда за търсене на вашата цел и вашата врата.* Прекарвайте всички данни от външния свят през този слайд. Преценявайте дали това ви подхожда или не. При това слушайте шепота на утринните звезди, а не разума си. *Не следете какво мислите за това, а какво в случая ви гнети или окриля.* Обръщайте внимание на отношението на душата си към всяка информация. В определен момент тя ще трепне и ще възкликне: „Точно това ми е нужно!“

И пак не бързайте. Разширявайте зоната на комфорт и настройвайте мислите си на целевата линия, докато целта и вратата се оформят в ясна концепция. Трябва да стигнете до точното заключение: „Да, това искам и то ще превърне живота ми в празник.“ Душата ви пее, а разумът доволно потрива ръце.

Ако душата вече пее, а разумът все още се съмнява, отново разширявайте зоната на комфорт. Това ще ви позволи да разрушите пречещия ви лъжлив стереотип на недостъпност и нереалност. Знаете ли защо вратата изглежда непристъпна? Защото е заключена с лъжливия стереотип на недостъпността, който е във вашия разум. Когато разчупите стереотипа, тя ще се отвори.

Не ви призовавам да вярвате на мен, на себе си или пък на някого друго. Никога няма да принудите разума да повярва. Той приема без всякакви уговорки само фактите. Затова за да стане вратата реална за разума, трябва да преминете на целевата жизнена линия. А това може да се направи само с помощта на целевия слайд. В началото на вашата линия целта още е пред вас, но за разума пътищата за постигането ѝ вече реално се виждат. *Да се убеждавате и да се борите със стереотипите е безполезно.* Така не се разрушава стереотип. *Той ще рухне сам, когато външното намерение ви покаже новите възможности по целевата линия.* Ето защо ви обръщам внимание: не се опитвайте да се убедите и не се борете със стереотипа. *Всичко, което е необходимо, е систематично да въртите в мислите си целевия слайд.* Това не са напразни умозрителни упражнения, а конкретно движение към целта.

Не забравяйте, че материалната реализация е инертна и външното намерение не може да изпълни поръчката мигновено. Ще имате нужда от търпение. А ако то не ви достига, значи, че страстно желаете най-бързо постигане на целта. Тогава започвайте отначало и намалявайте важността. Вие желаете, следователно се съмнявате в реалността на постигането. Пак разширявайте зоната на комфорт, докато видите, че се откриват реални перспективи.

Махалата могат да замаскират вратата ви под булото на лъжлива незначителност и ниска ценност. *Всичко, което умеете да вършите лесно, непринудено и с желание, има значение и ценност.* Няма нито едно незначително качество. Всяка глупост, която е характерна за вас, а в рамките на стереотипите няма никаква ценност, може да служи като ключ за необходимата врата. Опитайте се да проектирате характерното си „несериозно“ качество върху сериозните врати.

Например ако имате репутация на „палячо“, значи можете да станете великолепен комик.

Ако казват, че от вас няма никаква полза и само умеете да се киприте и контите, възможно е вратата ви да води към професията на топмодел или моделиер. Щом ви дразни рекламата и обичате да мърморите, че не се изработва правилно и трябва да се поднася по съвсем различен начин, това не е просто израз на недоволството ви, а скрито желание да проявите способностите си в дадената област.

Изброих частни примери.

Личното „безполезно“ качество може да се прояви по съвсем неочакван начин. То ще ви се открие, ако обърнете гръб на махалата и се взрете душата си.

Помислете: ако действително вършите глупавите си действия непринудено и с желание, това трябва да има някакво значение.

Всичко казано дотук се отнася до процеса на избора на вратата. Да допуснем обаче, че вече сте на пътя към избраната цел. Тогава има един начин да се определи дали вратата е точно тази. Ако по пътя към целта се изморявате, губите енергия, оставате без сили, значи не е тя.

Ако ви обхваща вдъхновение, когато се занимавате с нещо, което ви приближава към целта, можете смело да смятате тази работа за своята врата.

Истинската врата може да се различи по още един начин. Чуждата може да се преструва на ваша, тя сякаш се отваря пред вас, но в решителния момент се затръшва под носа ви. Излиза, че по пътя към чуждата врата като че ли всичко върви нормално, но в крайна сметка в най-главното ви постига несполука. Ако подобно нещо ви се е случвало — вървели сте през чужда врата. В това се проявява коварството на махалата, които специално отварят *общодостъпни врати*, за да примамят там повече привърженици.

Обикновено около вашата врата няма тълпа. Но дори да срещнете много желаещи да минат през нея, всички моментално ви правят път и минават свободно. Общодостъпните врати са отворени за всички, но през тях преминават малцина.

Спомнете си още веднъж как махалата създават митовите за успешната кариера на звездите и се стараят да подчинят всички на правилото „прави като мен“. Увлечените от миража хора напират да влязат всички заедно през една и съща врата, докато в същото време собствените им врати стоят наблизко съвсем свободни.

Пред вас обаче може да се затвори и тази врата, ако грубо сте нарушили закона за равновесието. Например целта има за вас твърде голямо значение и всичко е заложено на карта. Тази врата може да се отвори отново, ако намалите значимостта. За това ще поговорим в края на тази глава.

НАМЕРЕНИЕТО

Мисля, че ако сте отделили време за определяне на целта и вратата, значи имате намерение. *Намерението превръща желанието в цел*. Без намерение желанието никога няма да се изпълни. Мечтите също не се сбъдват. По какво се отличава целта от мечтата? По същото, по което намерението се отличава от желанието. Ако имате намерение, мечтата се превръща в цел. Празните мечти и въздушните замъци нищо не могат да променят. Да промени живота е в състояние само намерението, т.е. решимостта да имате и да действате.

Да допуснем, че сте успели да определите целта си и сте изпълнен с решимост да я постигнете. Горите от нетърпение по-скоро да започнете да действате. Точно сега разхлабете хватката. Намалете важността на целта, откажете се от желанието да я постигнете и си оставете само решимостта да имате. Остава единствено да действате в рамките на изчисленото намерение, т.е. да изпълнявате всичко, което се изисква от вас, *без да желаете и да настоявате*.

Единственото, което може да развали всичко по пътя към целта, е излишната отговорност, старанието, усърдието и принудата. В рамките на обичайния светоглед това звучи странно и непривично. Но се надявам, че сега вече не намирате нищо абсурдно тук. Хайде да поставим всичко на мястото му.

Когато се движите към целта през вашата врата, не е необходимо да полагате излишни усилия. Няма да се наложи и да се насилвате. Ако това не е така, или целта, или вратата е

чужда. Но разумът е свикнал да се бори и да преодолява препятствия. Той сам си създава всички проблеми, когато започва да придава на нещата излишно голямо значение и да се бори с течението на вариантите. Вашата жизнена линия съдържа минимум препятствия, ако не се набляга върху важността.

Трябва да вървите към своята цел така, както отивате да вземете пощата си от кутията. Какво ще остане от намерението, ако го изчистите от важността и желанието да постигнете целта? Само решимостта да имате и да крачите. Престанете да мислите за пощата в кутията като за проблем и просто започнете да крачите към него. Не мислете над проблема, действайте, както можете, и тогава той ще се реши в процеса на движението.

Вътрешното намерение на разума ви подтиква да пляскате с ръце по водата: „Настоявам да...“ Външното намерение действа съвсем различно: „Получава се така...“ *Докато настоявате, не давате на външното намерение да реализира целта по течението на вариантите.* Откъде разумът ви може точно да знае как целта да бъде реализирана?

Движението към ярната цел през вашата врата става като по отъпкан път. Никой и нищо не ви пречи, ако важността ви е на минимално равнище и не се борите с течението на вариантите. Тъй като вървите по своя път, няма за какво да се безпокоите, дори да възникват временни трудности. Позволете си да се наслаждавате на живота и приемайте всичко като подаръци. Когато празникът се помрачава от нещо, постаарайте се да определите *в какво сте засилили важността.* Защо нещо ви гнети? На този въпрос има стандартен отговор: или за нещо излишно се принуждавате, или нямате търпение да постигнете целта, или придавате излишно значение на нещо. Разхлабете хватката.

Потискащи мисли и чувства могат да се появят поради недостатъчно широка зона на комфорт. Да допуснем, че в резултат от постигането на целта трябва да получите голяма парична сума. Веднага ви връхлитат тревожни мисли: къде да ги съхранявате, как е най-изгодно да ги вложите, ами ако ги загубя, как да ги изхарча разумно, ами ако ме оберат? Ако е така, все още не сте готови да имате. Когато осъществяването на мечтата е придружено от подобен род проблеми, неизбежно ще възникне душевна скованост и подсъзнателен стремеж да се освободите от тези проблеми. В такъв случай външното намерение ще действа срещу вас.

Решимостта да имате трябва да се поддържа постоянно. И изобщо не ще се наложи принудително да въртите в мислите си целевия слайд. Нали ви е приятно да мислите за желаната цел? Само не бива да се уговаряте и убеждавате. Можете да го правите дълго и безрезултатно. За разлика от самовнушението намерението означава, че решението е взето и не подлежи на обсъждане. Постигането на целта е очевидно. *Всякакви съмнения ще отпаднат от само себе си, ако разширявате зоната на комфорт.*

Искам да ви предпазя от груба грешка. Съществува още един лъжлив стереотип, призоваващ да се мисли само за успешното развитие на събитията. Колкото и да е странно, това действително е лъжлив стереотип. Виждате ли колко много са! Как смятате, дали ще можете да мислите само за успех? Едва ли. Ако се мъчите да изключите от сценария си негативните варианти, нищо няма да излезе. Няма да успеете да убедите разума си, че всичко ще мине гладко. Той може да се престори, че е повярвал на подобно нещо, това го умее. Но все едно дълбоко в душата си ще се съмнявате, защото се съмнява разумът. Душата непременно ще открие негативния вариант в килера, където го е захвърлил разумът.

Изобщо не е необходимо да включвате е целевия слайд никакви сценарии за постигане на целта. Той трябва да съдържа само окончателната картина на постигнатата цел. Това вече го имате. Всичко, което се изисква от вас, е да се наслаждавате на слайда и да крачите с помощта на изчистеното вътрешно намерение. Визуализацията на процеса е работа над сценария, но съвсем в друг план.

Вие убеждавате разума не че всичко *ще премине*, а че *преминава* гладко. Визуализацията на текущото звено на трансферната верига е в крак с онова, каквото вършите сега, и само на крачка напред. А убеждавайки се в благополучния завършек на нещата, вие се оставяте в мъртвата хватка на контрола. Отпуснете я, не мислете за проблемите, които още

не са настъпили, и спокойно се движете по течението на вариантите.

РЕАЛИЗАЦИЯТА

Вървах по мокрия асфалт... Сутринта беше валил дъжд и червеите бяха наизлезли от тревата на асфалта, търсейки смисъла на живота и нови открития. Съдбата им бе различна. Щастливците успяха да допълзят до съседната леха с тлъст чернозем. Птиците изкълваха някои. Други бяха стъпкани от огромните чудовища, крачещи по асфалта. Слънцето изгря и изсуши влагата, застигайки един червей по средата на пътя. Той твърде късно разбра грешката си. Нямаше да му стигнат силите да допълзи до края. Бавната и мъчителна смърт щеше да тегне дълго над него, докато съвсем изсъхне. Но неочаквано някаква непостижима сила го вдигна и го захвърли върху мократа пръст. От гледна точка на червея това не беше възможно и той не можеше да го разбере и обясни. За мен обаче тук нямаше нищо свръхестествено - просто ми стана жал за червея и го хвърлих в лехата. Очевидно този самотен Странник все пак правилно беше избрал целта и вратата си.

Ако целта ви се струва трудно постижима, целият ви празник ще бъде развален от съмнения и тягостни размишления за възможна несполука. Как все пак да се повярва в невъзможното, за да стане то възможно? Ето ви образец на глупав въпрос. Никак! Пак се връщам към казаното по-горе. *Вие изобщо няма да момеете нито да се уговорите, нито да се убедите, нито да се принудите да повярвате.* Оставете тези празни грижи и по-добре се заемете с нещо полезно, т.е. с процеса на местене на краката ви към целта.

Не бива да ви безпокои фактът, че целта изглежда трудна за постигане. Трудно ви е да си представите подобно нещо. Но това изобщо не е сериозна грижа. Работата ви е да изберете правилно поръчката, а останалото оставете на сервитьора. Много хора, постигнали зашеметяващ успех, по-късно казват: за нищо на света не сме вярвали, че ще се доберем до подобни резултати.

На взаимното разбирателство между душата и разума пречи това, че душата се стреми към целта, а разумът се безпокои за средствата. Душата няма понятие за начините за постигане на целта. Тя е свикнала насън да получава всичко, което поиска, ей така. Всеки неин стремеж веднага се реализира. Никой не знае къде лети, докато разумът здраво спи. Ние помним единствено сънищата по времето, когато разумът само дреме. Събуждайки се от дълбокия сън, той започва да насочва платното на душата според своите очаквания и преживявания. Затова сънищата не могат да бъдат критерий за желанията на душата.

По същата причина не можем да помним миналите животи на душата си, ако действително ги е имало. За разлика от душата разумът идва на този свят като чист лист хартия. Съществуват многобройни свидетелства, че при определени обстоятелства разумът на някои хора е получавал достъп до информация от минали животи. Това обаче е отделен въпрос и той не влиза в рамките на книгата.

Разумът е принуден да мисли за средствата, защото е свикнал да действа в рамките на вътрешното намерение. А в тях непременно съществува сценарий с лош край. В такъв случай външното намерение не само че няма да помогне, но и ще действа във вреда. Затова настойчиво ви препоръчвам изобщо да прекратите размислите за развитието на събитията. По пътя към целта следва да преобладава решимостта да имате - това е най-главното, което трябва да ви интересува. Останалата част от намерението - решимостта да действате, трябва максимално да бъде изчистена от желание и важност.

Решимостта да крачите, това е безпристрастното намерение за изпълнение на изискващото се от вас. Да се действа по този начин, не означава да се действа вяло и нерешително. Мисля, че разбирате какво искам да кажа. Прекалената решителност също е следствие от важността. Колкото по-добре успеете да изчистите вътрешното намерение от желанието и важността, толкова по-ефективно ще действате.

Трябва да обмислите сценария на постигането на целта само в общи линии: да определите основните етапи, т.е. звената на трансферната верига. След това е необходимо да спрете размишленията над общия сценарий. В мислите ви трябва да е само целевият слайд. Той съдържа единствено окончателната картина на постигнатата цел и не включва никакви

сценарии. Постоянно превъртайте в мислите си слайда, живеете в него. Зоната на комфорт ще започне да се разширява и параметрите на излъчването ви ще се настройват на целевата жизнена линия.

От отношението си към всичко, което е свързано с постигането на целта, изключете всякакви прояви на желание и важност. Ако се стараете да вложите всички усилия за най-скорошно постигане на целта, съмнявате се в своите способности, страхувате се от трудности, значи равнището на важността е повишено. Позволете си да бъдете несъвършени и да правите грешки. Ако сами не си позволите да правите грешки, и от другите няма да дочакате разрешение.

Примирете се с поражението предварително, измислете пътища за отстъпление и резервни варианти. Нека бъдат готови. Без да го направите, няма да успеете да се освободите от желанието.

Главното е в *никакъв случай да не залагате целта си на една карта*. Не бива например да захвърлите всичко ей така и да се увлечете по нещо.

Ами ако скоро се изясни, че сте сбъркали и сте взели чужда цел или врата за своя? И освен това, ако заложите всичко на една карта, ще нарушите равновесието. Винаги трябва да *И}ла* някакъв противовес, резервен вариант, път за отстъпление.

И вашата душа ще бъде спокойна, и равновесните сили няма да ви закачат. Например не напускайте предишната си работа, докато гарантирано не намерите нова. Не затръшвайте предишната врата, не изгаряйте мостовите зад себе си, бъдете много предпазливи и пресметливи. Дори да сте абсолютно уверени, че целта и вратата са ваши, в *никакъв случай* не правете резки движения, които в случай на несполука могат да ви оставят без парченце хляб и без покрив над главата. Никой не е застрахован срещу несполуки.

Във всеки случай имате на въоръжение мощната техника на трансърфинга, така че причините за безпокойство и опасения ще станат много по-малко. Вече знаете правилата на играта, а това не е малко. В света на махалата човек влиза в игра с тях, без да знае правилата, и затова моментално губи. Методите, с които се запознахте, ви дават огромно предимство. Но това не е всичко. В следващите глави ви предстои да научите за „тежката артилерия“ на трансърфинга.

Ако не пречите на външното намерение с действия, основани на повишеното равнище на важността, тогава то непременно ще ви придвижи до целта. Движете се по течението на вариантите и не се опитвайте да се борите с него. Към борба може да ви подтикне навикът на разума да държи всичко под контрол. Съгласете се обаче, че на никого не е дадено предварително да отгатва всички ходове. Ако се занимавате с визуализация на целевия слайд, води ви външното намерение. А то действа извън рамките на привичните сценарии и стереотипи и затова внася неочаквани промени в хода на събитията.

Възприемайки тези промени като неблагоприятни, разумът започва да пляска с ръце по водата и разваля всичко. За да не се случи това, предоставете възможност на сценария да се променя динамично. Отпуснете хватката на контрола над ситуацията. Ако нещо не се случва така, както сте го планирали, не бързайте да оправяте ситуацията, а се опитайте да видите непредвиденото събитие в положителна светлина. Това не винаги е очевидно, но в повечето случаи е точно така. Човек напразно се разстройва, а всъщност нещата не са чак толкова лоши.

Не ви призовавам сляпо да вярвате в поговорката „Всяко зло за добро“. В нея има два вида истина - явна и скрита. Явната се отнася до обичайните стереотипи и предполага, че всичко не е толкова лошо *изобищо*. Действително течението на вариантите винаги върви по пътя на най-малките енергийни загуби. Неприятностите винаги са големи загуби на енергия и са предизвикани точно от борбата на човека с течението. Промяната в посоката на течението той разглежда като неприятност само защото не се съгласува с неговия план.

Но скритата истина в споменатата поговорка има много по-голяма тежест. Ако възнамерявате да възприемате изглеждащата неблагоприятна промяна в сценария като позитивна, във ваша полза, тогава точно така и ще бъде. Това твърдение може да ви се стори

и безобидно, и съмнително. Въпреки това тук се крие огромна сила. Но за него ще поговорим в следващата глава.

Движейки се по течението на вариантите, можете да ускорите хода си с помощта на „весла“ - визуализация на звеното от трансферната верига. За разлика от слайда тя включва сценарий на движението към целта. Но както знаете, визуализацията на текущото звено не включва целия сценарий, а само малък фрагмент от него, отнасящ се за сегашния момент. Вие крачите, като се ръководите от текущото намерение. Като правите крачка, същевременно имате намерение да осъществите и следващата.

Спомнете си как майката наблюдава растежа на детето си - всеки миг визуализира текущото звено от трансферната верига. При нея тя е разделена на най-малките звена. Майката се радва, че детето днес се е изправило на крачетата си и си представя, че утре може би ще направи първата си крачка. Тя не се опитва да си представи как детето ѝ израства и се превръща в голям човек пред очите ѝ. Радва се на настоящето, убедена, че утрешният ден ще ѝ донесе нови успехи.

На същия принцип трябва да се изпълнява визуализацията на текущия етап от движението към целта. *Днес е по-добре от вчера, а утре ще бъде по-добре от днес.* Няма смисъл да предвиждате всички бъдещи поврати на течението на вариантите. По-добре е да получавате удоволствие от текущия момент и само безстрастно и безупречно да крачите. Да предположим, че искате да поплувате в басейн. За целта трябва да пробягате сто метра до него, да скочите и да заплувате. Сега си представете, че се „гмуркате“ на земята и започвате да размахвате ръце, преди да сте стигнали до басейна. Глупаво, нали? Точно толкова глупаво е и да се занимавате с визуализация на следващите звена от веригата и да мислите за средствата за постигане на целта.

При визуализирането на текущото звено се констатира успешният ход на събитията в текущия момент. Всичко върви добре. На тази основа се гради следващото стъпало: утре ще бъде още по-добре. Вие мислено имате намерение да прекрачите на следващото стъпало, което е по-високо от текущото. При това възниква веригата на обратната връзка. В резултат движението към целта представлява нещо като изкачване по стълби. Бъдещият успех мислено изглежда не като облак, увиснал във въздуха, а като стълба, където всяко стъпало поддържа горното. Равнището на успеха върви по нарастваща линия, като изкачване по стълби. Всеки ден носи частица от бъдещия успех. *Не се грижете за бъдещето, живеете с настоящето.*

По пътя към целта махалата ще се опитват по всякакъв начин да ви отклонят от курса. Приемайте несполуките като нещо нормално. Не може всичко да върви абсолютно гладко. Когато се разстройвате по повод на несполуката, текущото стъпало пропада и вие се смъквате надолу по стълбата. Това ви ядосва и предизвиква недоволство от себе си, защото планът на вашия разум е нарушен. Ето че сте се хванали на въдицата на махалата. Ако не сте доволни от себе си, никога няма да преминете на жизнена линия, където ви очакват щастие и сполука. Нали когато ви съпътстват сполуката и благополучието, вие сте доволни? А как ще попаднете на тези линии, щом параметрите на собственото ви излъчване са настроени към недоволство от себе си?

Не забравяйте, че разумът приема непредвидената промяна в течението на вариантите за несполука само защото не влиза в неговия сценарий. Защо да не приемете тази промяна като нещо нормално и да не гледате на несполуката като на успех? Поиграйте си на една игра: *посрещайте всяка несполука не с досада, а с радостно удивление.* Нали действа външното намерение и то ви придвижва към целта по неведом за вас път. А откъде разумът може да знае какъв точно път води към целта? Той я смята за трудно постижима точно защото не вижда сред отъпканите пътища пътеката, която да води към нея. Разбира се, нищо няма да постигнете, ако не се подчините на течението на вариантите и не стъпите на тази пътека, накъдето ви тласка външното намерение.

Не бива да гледате как другите вървят към успеха и да се мъчите да не изоставате от тях. Не се поддавайте на стадния инстинкт, вие имате свое предназначение. Повечето вървят

по отъпкани пътеки, но истински успех постигат единици - тези, които не са се подчинили на правилото „Прави като мен“ и са тръгнали независимо по своята пътека.

И последното предупреждение - ако свързвате мечтата си със свои близки, на които бихте искали да помогнете, може да не се получи нищо. Душата е егоистична по природа. Тя и така получава от живота съвсем малко от това, което би искала. А камо ли да мисли и за чуждото щастие. Тя не се интересува от другите, колкото и близки и скъпи да са те. Тя се грижи само за своето благополучие. Животът ѝ на този свят е рядка и уникална възможност. Независимо от общоприетото мнение всички прояви на алтруизъм не идват от душата, а от разума.

Душата ще направи всичко възможно, за да постигне целта си. Но ако целта не служи на нея, а на някого друго, тя губи всякакъв интерес и предоставя на разума свободата да напъра с всички сили в борбата за решаване на единствената задача.

В известната приказка Буратино си поставя за цел да забогатее, за да помогне на баща си. Разсъжденията му са: ще засея златните монети в Полето на чудесата, ще израсне златно дърво и тогава ще купя на татко Карло театър. Естествено, тази цел не се осъществява, а докарва много грижи на дървеното момче. Защото то прави едновременно две груби грешки.

Първата е: целта не служи на самия него, а на друго. Душата на Буратино мечтае за своето, а разумът мисли за благополучието на татко Карло. Алтруизмът е добро качество, но ако сте решили да се посветите в служба на друг, никога няма да бъдете щастливи. Чиста илюзия и само-залъгване е да виждате щастието си в служене на нещо или на някого, в помощ на слабите и беззащитните, да се отдадете изцяло на чуждо дело или идея.

В този случай разумът сериозно е завладян от махало и вижда щастието си изключително в служене на него. Колкото и да се убеждава, че е открил щастието си в служене на други хора или на някаква висока идея, душата на такъв човек е дълбоко нещастна и пълната в калъф, дори няма сили да изрази правото си на собствено щастие. Убеждението на разума, че чуждата идея е негова и чуждото щастие е негово, е заблуда на човек, който така и не е успял да открие своята цел, а може би дори и не я е търсил.

Втората грешка на Буратино е, че гледа на парите като на средство за постигане на желаното. Както помните, те не могат да бъдат нито цел, нито средство, а са само съпътстващ атрибут по пътя към целта. Няма никакъв смисъл да съсредоточавате вниманието си върху парите. Напротив, мислите за пари най-често водят само до създаване на вредни излишни потенциали. Ако избраната цел е ваша, парите ще дойдат сами, за тях изобщо не бива да се безпокоите. Приказката за Буратино е чудесна илюстрация за това.

Тя потвърждава, че намерите ли собственото си щастие, ще успеете да доставите радост и на други. Защото ако постигнете целта си, при вас ще дойдат и пари, и благополучие, и, разбира се, ще помогнете на своите близки, тъй като действително ще разполагате с широки възможности. Но сега, докато още сте по пътя към целта, трябва да мислите единствено за своето щастие. Така няма да наплашите душата си с целта. Нека по пътя към нея тя да мисли само за себе си. След като я постигне, предоставете на алтруистичния си разум свободата колкото си ще да се грижи за близки, природа, бездомни животни, гладуващи деца и т.н.

ВДЪХНОВЕНИЕТО

По пътя към целта си през нужната врата ще се носите на гребена на сполуката. Комфортът на душата ще ви даде възможност да транслирате хармонично излъчване. В главата за вълната на сполуката вече говорихме за такова транслиране. Но е доста трудно целенасочено да предизвикате у себе си усещането за позитивен подем, а после да го поддържате постоянно.

Когато обаче придобиете радост и спокойствие от единството между душата и разума, транслирането ще стане от само себе си. Всичко ще се оправи, много проблеми сами ще отпаднат. Често ще ви спохожда вдъхновение, ако не се опитвате нарочно да го предизвикате.

Поначало вдъхновението е нещо забележително. Само че е обвито с ореол на тайнственост и непостижимост. Смята се, че да се предизвика е много трудно, появява се

спонтанно и винаги изненадващо, а после също така внезапно отлита.

Всъщност всичко е много по-просто, отколкото изглежда. *Вдъхновението е състояние на единство между душата и разума, при което липсва потенциала на важността.* Първата част на определението ви е ясна. Вдъхновението е състояние на душевен подем, при който творческият процес преминава леко, просто и най-главното - блестящо. Съвсем очевидно това може да се получи само при условие, че съществува единство между душата и разума. Никога няма да изпитате вдъхновение, ако вършите работа, която не ви е по душа.

Когато осъществявате вашата цел, безспорно ще постигнете единство между душата и разума, което е и първото необходимо условие за вдъхновението. То обаче не е достатъчно. Защо вдъхновението се появява внезапно, а после изчезва?

Може би е свързано с умора?

Но нали в състояние на вдъхновение може да се работи дълги часове без всякаква умора?

Втората част на определението ще ви помогне да разберете откъде се появява и къде изчезва вдъхновението. Навярно вече се досещате за какво става дума. Вдъхновението не се появява, а просто се освобождава, когато намалява потенциалът на важността.

В какво се състои тази важност?

Първо, в страстното желание да постигнете целта и, второ, в настоятелния стремеж да получите вдъхновение.

Желаейки да постигнете целта, няма да я постигнете, казвах го вече много пъти. Мъчителното желание да бъде постигната целта вместо вятъра на външното намерение надига вихъра на равновесните сили, които бързо ще разпъдят всичките ви добри феи и музи. Желанието да се предизвика вдъхновение има същата природа. Всяка подготовка и последвалото го очакване на вдъхновението създават излишен потенциал на важността.

Например грижливо сте организирали работното си място, обмислили сте всички детайли, създали сте ред, всичко сте наредили, починали сте си добре, подготвили сте се или, с други думи, създали сте всички условия за среща с музата. С тази старателна подготовка обаче сте материализирали потенциала на важността и зад прозореца вятърът на равновесните сили започва тревожно да вие. Наредили сте масата, запалили сте свещите и очаквате посещението на непредсказуемата дама. А тя все не се появява. И няма да се появи, бъдете сигурни, защото бездейното очакване е желание на квадрат. Зад прозореца вече бушува ураганът на равновесните сили, така че нито една крилата дама няма да прелети покрай дома ви.

А ако проявявате нетърпение, граничещо с отчаяние, тогава бушуващият вятър ще счупи прозореца и ще превърне в хаос енергийната обстановка в дома ви. Тревогата ще се изправи като стена между душата и разума ви и ще бъде необходимо много време за възстановяване на предишното единство. Виждате ли какво крият желанието, подготовката и очакването на вдъхновение?

И така, вдъхновението няма да се появи, докато не отпуснете мъртвата хватка, свързана с очакването му. *Вдъхновението не идва, то само се освобождава в момента, когато си отива потенциалът на важността.* И обратното, вдъхновението се потиска, когато нетърпеливият разум набутва душата в калъфа на очакването. Вредният навик на разума да подчинява всичко на волевия си контрол разваля целия купон.

И все пак независимо от привидната неуправляемост и непредсказуемост на вдъхновението разумът си има точно определен начин да го подчини на своя контрол. Само че контролът трябва да е насочен в съвсем друга посока. Както обикновено, чрез вътрешното си намерение разумът се блъска в стъклото на затворения прозорец, докато в същото време наблизо е отворено малко прозорче. Всъщност единственото, което трябва да бъде сторено, е да се постъпи наопаки.

Първо, *откажете се от желанието да постигнете целта.* Тя няма къде да отиде, ако е вашата цел. Рано или късно ще бъде постигната. Главна роля играе само решимостта да имате при пълна липса на натиск и решителност от ваша страна. Спокойно и без настояване

вземате своето, както пощата си от кутията. Вътрешното намерение трябва само да мести краката ви, докато вървите към тази кутия.

Второ, *откажете се от всякаква подготовка за „тайнството“*. Всяка подготовка за вдъхновението, в каквото и да се състои, води до създаването на излишен потенциал. Вие се подготвяте, следователно искате да привлечете към себе си нещо, което нямате. Колкото по-старателно изпълнявате подготвителния ритуал, толкова по-лош ще бъде резултатът. Спомнете си, че вече е имало ситуации, когато много усърдно сте се подготвяли за някакво действие, събитие, среща. В крайна сметка нищо не е излизало, планът се е нарушавал, срещата се е проваляла. Щом равновесните сили са в състояние да разстроят взаимодействието на материалните обекти, още повече ще издухат като лека перушинка едва уловимото вдъхновение.

Трето, *откажете се от очакване на вдъхновението*. Присъщо на вдъхновението е, че то се появява, когато не го очакваш, не е ли така? Тогава защо да го чакате и с това да унищожите самото условие за появяването му?

И така, да допуснем, че сте изпълнили и трите условия. Какво е останало от вашето вътрешно намерение? Единствено решимостта да местите краката си, т.е. да действате. Просто започнете да вършите своята работа. И то без вдъхновение. Точно тогава то ще се появи. *Вдъхновението ще се освободи в процеса на работата*. Няма да успеете докрай да разсеете потенциала на желанието и очакването, докато не започнете да действате — без значение добре или зле. Както знаете, намерението разсейва излишния потенциал в действие.

В крайна сметка се получава следната картина. Сервирате масата за себе си, палите свещите за себе си, намествате се удобно и започвате да пиете чай за свое удоволствие, без да чакате никого. Можете да бъдете сигурен, че капризната муза ще бъде засегната от подобно равнодушие.

Как така сте забравили за нея? Тутакси ще се появи и ще се нареди до вас. Това е цялата тайна.

РЕАНИМАЦИЯ НА ЦЕЛТА

Какво да правите, ако сте вървели към чужда цел, но не искате да се отказвате от нея? Може ли да се постигне чужда цел? Разбира се, че може. С техниката на трансърфинга вие получавате огромно предимство в сравнение с незнаещите правилата на играта в света на махалата. За постигането на чуждата цел обаче ще бъде необходимо да положите много повече усилия и трябва да си давате сметка за това. По пътя към чуждата цел следва да се ръководите от същите принципи, както и при движението към собствената цел. Разликата е там, че се налага да спазвате всички тези принципи безупречно. Това е всичко, което може да се каже за постигането на чужда цел.

Да предположим, че избраната от вас цел е чужда. И сега се колебаете да се откажете от нея или не? Ако е така, значи, още не сте усвоили докрай принципите на трансърфинга. В тази книга се дава само картата на местността и се разкриват правилата на играта. Решението обаче трябва да вземате сами. Ако не сте готови да поемете отговорността за съдбата си, трансърфингът няма да ви помогне. Сами ще решите накъде да се движите. Само махалата могат да предоставят готови решения. *Като ползвате чужди решения, поверявате съдбата си в други ръце*.

Ако е късно да се отказвате от чуждата цел, можете да я постигнете. За това трябва максимално да се освободите от желанието и важността. По пътя към чуждата цел има много препятствия, но повечето от тях ги поражда разумът, когато се бори с течението на вариантите и повишава равнището на важността. *Отдайте се под аренда*. Действайте сякаш отстрани и едновременно осъзнато. Не се борете с проблемите и препятствията. Намалете важността и те ще си отидат от само себе си.

Да предположим, че сте се движили към целта си, но по пътя сте срещнали трудно преодолими препятствия. От какво са предизвикани? Сега лесно можете да го определите. Анализирайте къде сте надвишили равнището на важността, на какво сте придавали излишно важно значение, къде сте се опитвали да се борите с течението на вариантите. Намалете

важността, отдайте се под аренда, доверете се на течението на вариантите и всичко ще си дойде на мястото.

Може би не успявате да постигнете целта си, защото вървите към нея през чужда врата. Може би си струва да се огледате и да си изберете друга? Но преди да смените вратата, непременно намалете важността и вижте какво ще се случи. *Дори вашата врата може да се затръшне, ако сте повишили равнището на важността.* Например заложили сте всичко на една карта. В такъв случай постигането на целта ще има изключително голямо значение. Вратата пак ще се отвори, ако намалите важността и си осигурите застраховка, резервни пътища.

Чуждата врата, която преди ви се е струвала толкова свободна и отворена, най-често неочаквано хлопва. Ще се намери напълно рационална причина, така че на разума му остава само да смене шапка и да разпери ръце: „Може ли някой да предположи?“. В случая ситуацията е обратната на онази, когато разумът мисли за средствата за реализация и не вижда реалните пътища за постигане на целта, т.е. своята врата. Но ако целта е истинска и сте готов да си позволите да имате, вратата ви ще се отвори също толкова неочаквано, колкото се затварят чуждите. Позволите ли си да имате, пред вас ще се отворят дори чуждите врати.

Във всеки случай и целта, и вратата ви не са единствени - могат да бъдат няколко. Затова *никога не е късно да си потърсите нова цел, дори ако някои от предишните цели вече са обективно недостъпни.* Можете да желаете чужда цел, да влизате през чужда врата и същевременно да търсите свои цели. Не е задължително веднага да захвърляте започнатото. Преходът към целевата линия може да се осъществи плавно. Може да се работи върху чуждата цел и при това в главата да се превърта слайдът на своята. Тогава с времето външното намерение ще ви отвори невидими врати, което ще позволи безболезнено да смените дейността.

Едва ли ще успеете напълно да се освободите от махалата, които се стремят да ви натрапят чужди врати. По-скоро и преди сте напирали да се вмъкнете в чужди врати. Но дори сега, когато имате знание, не сте застраховани от грешки. Всеки без изключение ще греши. Само не бива да се отчайвате и да се ругаете. В края на краищата ще намерите своята врата. Не греши този, който не предприема нищо. Заобикалят ви много хора, които живеят „просто така“.

Те не си поставят цели и не четат книги като тази. Искат повече, отколкото имат, но нямат намерение да действат. Предимството им е в това, че не правят грешки. Вие обаче непременно ще ги правите, така че просто си го позволете. *Истинският успех се гради върху руините на вашите несполуки.*

Когато се опитвате да влезете през чужда врата, непременно се сблъсквате с трудности. Отстрани всички ще виждат, че преодолявате трудности и се борите с проблеми. Това е на повърхността. Никой обаче, включително и вие самият, няма да види, че душата ви всячески се противи да мине насила през чужда врата. Разумът я притиска с волята си, казва, че борбата трябва да се води докрай. Но дори душата на волевите хора не е в състояние да издържи такъв натиск. Може да се стигне до срыв. Досадното обаче е, че той ще се прояви под формата на непростим пропуск. Когато на някого се случва подобен срыв, той прави елементарни грешки. На това са подвластни всички, включително и „силните на деня“.

По пътя към чуждата врата ви чакат сринове и ще правите грешки. Само не допускайте пропуски. *Отдавайки се под аренда, действайте безупречно.* Парадоксът е там, че голямата грешка може да бъде простена. Дребния пропуск няма да ви прости никой. Не търсете съчувствие дори от своите близки. А ако пък те макар и малко зависят от вас -материално или социално, тогава още повече, защото не сте оправдали надеждите им.

Обвинителите и манипулаторите не си поставят високи цели и затова не правят грешки. Не им давайте повод да ви обвиняват в непростими дребни пропуски. *Действайте безупречно в дреболиите.* Тогава срывът по пътя към чуждата врата няма да е толкова болезнен.

Особено следва да се опасявате от съветите на своите близки. Та нали „с всички сили ви желаят доброто“! (Понякога е страшно да се наблюдава как прекалено загрижени родители още от ранни години окончателно предreshават целта на своето дете.) Ако упорито следвате пътя си, а сетне претърпите поражение, не очаквайте пощада от тях. Те ще се развикат: „Нали ти казвахме! Но никога не ни слушаш!“

В такъв момент позицията ви е твърде слаба. Много сте разстроени от несполуката, а заобикалящите ви манипулатори, възползвали се от тази слабост, се мъчат да ви хванат изкъсо. Така им е по-удобно. По този начин те се самоутвърждават, пък и вие сте им поддръка - смирен и покорен.

Попадналият в затруднение винаги е заобиколен от съветници и манипулатори. Те всички преследват само собствените си цели - или да израснат в очите си, поучавайки нескопосника, или да получат възможност да ви манипулират, или просто да ви поставят на мястото ви. Всичките им думи, облечени в опаковката на „искрено съучастие“, в превод звучат така: „Къде се пъхаш? Ти да не си по-добър от нас? Седи си при нас и не се изхвърляй. Живей като нас. Ние по-добре познаваме живота.“ В минута на слабост у вас ще се прокрадне съмнението: „Може би те са прави, а аз нищо не разбирам?“

Възниква въпросът - струва ли си да слушате съветници и манипулатори? В какво са прави? Само в това, че сте направили грешка. В старанието си нещо да постигне всеки винаги ще допуска грешки, дори ръководейки се от съветите на „умните хора“. Но вашата цел ще успеете да откриете само вие. *Никой друг* не може да го направи. Дори онези, които искрено ви желаят доброто, не могат да надникнат в душата ви. Нали и вие чувате душата си като шепот на утринните звезди, т.е. практически не я чувате. *Не се поддавайте на чуждо влияние. Вярвайте в себе си.* В търсене на своята цел не слушайте никого, само своето сърце. По този въпрос трябва да бъдете твърди и непреклонни спрямо махалата и много внимателни към душата си.

Както виждате, единствената уговорка в процеса на избора на съдба служи фактът, че не всички цели и врати в пространството на вариантите са ваши. Това изобщо не означава, че не могат да бъдат избрани. Никой не го забранява, но тогава ви очакват проблеми. А нима е необходимо?

Когато избирате чужди цели и врати, вървите по пътя на най-голямото съпротивление. Цялата прелест на свободата на избора се състои в това, че личните цели и врати изглеждат на всекиго по-добре от които и да са чужди. Но за да получите свобода на избора, е необходимо да се освободите от влиянието на махалата, които ви натрапват чужди цели и врати.

РЕЗЮМЕ

Чуждата цел винаги е насилие над себе си, принуда, задължение.

Чуждата цел се проявява под маската на мода и престиж.

Чуждата цел примахва с недостъпността си.

Чуждата цел ви принуждава да докажете нещо на себе си и на всички други.

Чуждата цел ви се натрапва от други.

Чуждата цел служи за подобряване на чуждо благосъстояние.

Чуждата цел предизвиква душевен дискомфорт.

Постигането на вашата цел ще повлече изпълнението на всичките ви останали желания.

Към какво я влече душата ви? Какво ще направи живота ви радостен и щастлив?

Не мислете за средствата, докато не определите вашата цел.

След като вземете решение, дайте си сметка за състоянието на душевен комфорт.

Душевната скованост може да се премахне със слайдове, но дискомфортът - никога.

Душата винаги знае точно какво не иска.

Задачата на разума в процеса на търсенето на целта не е в това да търси.

Задачата на разума е да пропуска през себе си цялата външна информация, като обръща особено внимание на състоянието на душевен комфорт.

Вашата врата е пътят, който ще ви доведе до вашата цел.

Ако пътят не ви е известен, превъртайте в мислите си целевия слайд.

Външното намерение ще отвори вашата врата към целевата жизнена линия.

Ако изпитвате вдъхновение по пътя към целта, не се колебайте, че това е вашата врата.

Всичко, което умеете да вършите непринудено и с желание, има значение и ценност.

Не включвайте в целевия слайд никакви сценарии.

Не залагайте целта и вратата си на една карта. Намерете си застраховка.

Не затръшвайте предишните врати и не изгаряйте мостовете след себе си.

Не се поддавайте на чуждо влияние. Вярвайте в себе си.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

Важност

Важността възниква, когато на нещо се придава излишно голямо значение. Това е излишен потенциал в чист вид и при премахването му равновесните сили създават проблеми на онзи, който го е предизвикал. Има два вида важност: *вътрешна* и *външна*.

Вътрешната, или собствената важност се проявява като надценяване на собствените достойнства или недостатъци. Формулата ѝ звучи така: „Аз съм важна персона" или „Аз изпълнявам важна работа". Когато стрелката на важността удря в края на скалата, се включват равновесните сили и „важната персона" получава перване по носа. Разочарование очаква и онзи, който „изпълнява важна работа" - или работата му не ще е нужна никому, или ще я изпълни много лошо. Обратната страна е подценяване на собствените качества и самоунижението. И в двата случая величината на излишния потенциал е еднаква, разликата е само в знаците.

Външната важност също се създава от самия човек, когато придава твърде голямо значение на обект или събитие от външния свят. Формулата ѝ е: „За мен голямо значение има еди-кой си" или „За мен е много важно да направя еди-какво си". Така се създава излишен потенциал. Представете си, че е необходимо да минете по гредата върху земята — нищо по-просто от това. А сега трябва да минете по същата гредата, прехвърлена от покрив до покрив високо над земята. Това е много важно за вас и не ще успеете да се убедите в обратното.

Вълна на успеха

Тя се образува като натрупване на благоприятни за вас жизнени линии. В пространството на варианти има всичко, включително и такива златни жили. Ако сте попаднали върху крайната линия на подобна нееднородност и сте уловили успеха, можете по инерция да се плъзгате върху други линии от натрупването, където ще последват нови щастливи обстоятелства. Но ако след първия успех отново ви споходи черен период, значи ви е уловило деструктивно махало и ви е отклонило от вълната на успеха.

Гатанката на Надзирателя

„Всеки може да притежава свободата да избира всичко, което си поиска. Как да се сдобием с такава свобода?" Човек не знае, че не е необходимо да се бори, а просто да получава желаното. Звучи абсолютно невероятно, но действително е така. Отговора на тази гатанка ще узнаете само ако прочетете цялата книга „Трансърфинг на реалността". Не се опитвайте да погледнете последната глава, защото отговорът ще ви бъде непонятен.

Единство на душата и разума

Разумът притежава воля, но не е способен да управлява външното намерение. Душата е способна да усети своята тъждественост с външното намерение, но няма воля. Тя лети в пространството на варианти като неуправляемо хвърчило. За да подчиним външното намерение на волята, е необходимо да постигнем *единство между душата и разума* - състоянието, при което чувствата на душата и мислите се сливат. Например когато човек е изпълнен с радостно вдъхновение, душата му „пее", а разумът доволно „потрива ръце". Тогава човек е способен да твори. Но когато душата и разумът се обединяват в чувствата на тревога, страх и неприемане, се сбъдват най-лошите ни очаквания. Най-сетне, когато

разсъдъкът твърди едно, а сърцето се съпротивява, значи душата и разумът са в раздор.

Жизнена линия

Човешкият живот, както всяко друго движение на материята, представлява низ от причини и следствия. В пространството на варианти следствието винаги се намира близо до своята причина. Както едното произтича от другото, така и близко разположените сектори на пространството се подреждат в жизнената линия. Сценариите и декорите на секторите върху една жизнена линия са горе-долу еднакви по своето качество. Човешкият живот си тече равномерно по собствената линия, докато не се случи събитие, съществено променящо сценария и декорите. Тогава съдбата прави завой и преминава върху друга жизнена линия. Винаги се намирате върху такива линии, чиито параметри отговарят на мисловното ви излъчване. Когато промените отношението си към света, т.е. начина си на мислене, преминавате върху друга жизнена линия, с други варианти за развитие на събитията.

Знаците

Пътеводни знаци са онези, които подсказват завой в течението на вариантите. Ако приближава нещо, способно да окаже съществено влияние върху хода на събитията, се появява знак, който сигнализира за него. Когато течението на вариантите прави завой, вие преминавате върху друга жизнена линия. Всяка е с приблизително еднакви качества. Потокът в течението на вариантите може да пресича различни по своите параметри линии. Промените могат да са незначителни, но разликата се усеща. Точно тази качествена разлика вие забелязвате съзнателно или несъзнателно - сякаш нещо не е както трябва. Пътеводните знаци се появяват само в случай че започва преход върху друга жизнена линия. Вероятно няма да забележите отделните явления. Например враната грачи, а вие не ѝ обръщате внимание. Не сте почувствали качествена разлика, значи все още се намирате на предишната жизнена линия. Но ако нещо ви накара да застанете нащрек, това е знак. Отличителният му белег е, че винаги сигнализира за започващ преход върху съществено различна жизнена линия.

Индуциран преход

Катастрофите, стихийните бедствия, въоръжените конфликти и икономическите кризи се развиват по спирала. Зараждат се, развиват се, напрежението все повече се засилва, идва кулминацията, емоциите се разгарят с пълна сила и най-сетне се стига до развръзката - цялата енергия се разпръсква в пространството и настъпва временно затишие. Подобен е принципът на водовъртежа. Вниманието на група хора попада в *примката на махалото*, то се разлюлява все по-силно, увеличавайки жизнените линии с бедствия. Човек откликва на първия тласък на махалото - например реагира на негативното събитие, взема участие в завръзката и попада в зоната на действие на спиралата, която все повече се навива и го всмуква като водовъртеж.

Явлението всмукване се определя като индуциран преход върху такава жизнена линия, където човек се превръща в жертва. Откликът му на тласъка и последвалото взаимно подхранване с енергията на колебанията индуцира преход върху жизнена линия, близка по честота до колебанията на махалото. Вследствие на това негативното събитие се включва в слоя на света на дадения човек.

Координация на важността

Не придавайте излишно голямо значение *на нищо*. Важността не ви е нужна, тя е нужна на махалата, които управляват хората, сякаш са марионетки, с помощта на *конците на важността*. Човек се бои да се пусне от тях, защото е във властта на зависимостта, която му създава илюзията за опора и увереност. Увереността е същият излишен потенциал на неувереността, само че с обратен знак. Осъзнатостта и намерението позволяват да игнорирате играта на махалата и да постигнете своето без борба. А когато има свобода без борба, не ви е нужна увереност. Ако ми липсва важност, няма какво да защитавам и какво да завоювам - аз просто спокойно си вървя и избирам каквото ми е нужно.

За да се освободите от махалата, е необходимо да се откажете от вътрешната и външната важност. Проблемите и препятствията по пътя към целта също възникват като

следствие от излишните потенциали на важността. Ако съзнателно я отхвърлите, препятствията ще изчезнат.

Координация на намерението

Реализирането на най-лошите очаквания на хората, склонни към негативизъм, потвърждава, че човек е способен да оказва влияние върху хода на събитията. Всяко събитие върху жизнената линия има две *разклонения* в пространството на варианти - в благоприятна и в неблагоприятна посока. Винаги, когато се сблъсквате с едно или друго събитие, вие правите избор как да се отнасяте към него. Ако гледате на него като на позитивно, ще попаднете върху благоприятното разклонение на жизнената линия. Склонността към негативизъм обаче ви кара да изразявате недоволство и да изберете неблагоприятното разклонение.

Щом нещо ви ядоса, веднага следва нова неприятност. Такъв е принципът на „едно зло никога не идва само“. Но поредицата неприятности не идва след бедата, а след вашето отношение към нея. Анализирайки склонността си към негативизъм, можете да си представите къде ще ви отведе този низ от негативни разклонения.

Принципът на координация на намерението е следният: *ако решите да разглеждате привидно негативната промяна в сценария като позитивна, така и ще бъде*. Ръководейки се от този принцип, ще постигнете такъв успех в позитивното, какъвто постигат негативистите в най-лошите си очаквания.

Материална реализация

Информационната структура на пространството на варианти при известни условия може да се материализира. Всяка мисъл, както и сектор на пространството, има определени параметри. Като „осветява“ съответния сектор, мисловното излъчване реализира неговия вариант. Така мислите оказват непосредствено влияние върху хода на събитията.

Пространството на варианти служи за шаблон, то определя формата и траекторията на движение на материята. Материалната реализация се движи в пространството и времето, но вариантите остават на мястото си и съществуват вечно. Всяко живо същество формира със своето мисловно излъчване слоя на своя свят. Нашият свят е населен от множество живи организми и всеки има свой принос във формирането на реалността.

Махалото

Мисловната енергия е материална, тя не изчезва безследно. Когато група хора започват да мислят в една насока, „енергийните им вълни“ се наслаждат една върху друга и в океана от енергия се създават невидими, но реални енерго-информационни структури - махала. Те започват да се развиват самостоятелно и подчиняват хората на своите закони. Попаднал под влиянието на деструктивно махало, човек губи свободата си - става винтче в големия механизъм.

Колкото повече хора - *привърженици* - го подхранват с енергията си, толкова по-силно се „разлюлява“ махалото. Всяко си има собствена характерна честота на колебанията - резонансна честота. Ако броят на привържениците намалее, колебанията му затихват. Когато съвсем изчезнат, махалото спира и умира като същност. За да изсмучат енергия от човека, махалата използват чувствата и реакциите му: негодуване, недоволство, омраза, раздразнение, тревога, вълнение, потиснатост, смут, отчаяние, страх, съжаление, привързаност, преклонение, възторг, разочарование, гордост, презрение, отвращение, обида, чувство за дълг, чувство на вина и т.н.

Главната опасност за човека, поддал се на влиянието на деструктивното махало, е там, че то отклонява жертвата си от онези жизнени линии, където човек може да бъде щастлив. Необходимо е да се освободи от натрапените цели, защото, като се бори за тях, той се отклонява все повече от съдбата си.

Махалото представлява егрегор, но това не е всичко. Понятието „егрегор“ не отразява комплекса от нюанси на човешкото взаимодействие с енерго-информационните същности.

Намерение

Приблизително можем да определим намерението като *решимост да имаш и да*

действаш. Реализира се намерението, а не желанието. Пожелайте да вдигнете ръката си -желанието е оформено в мислите ви, давате си сметка, че искате да си вдигнете ръката. Но дали то ще вдигне ръката ви? Не, само по себе си желанието не произвежда никакво действие. Ръката ви ще се вдигне едва когато сте отработили мислите за желанието и е останала само решимостта да действате. Може би решимостта ще вдигне ръката ви? Също не. Взели сте окончателно решение да я вдигнете, но тя още не се движи. Какво тогава ще я вдигне? Как да се определи какво идва след решимостта?

Точно тук се проявява безпомощността на разума да даде убедително обяснение какво представлява намерението. Определението, че намерението е решимост да имаме и да действаме, е само прелюдия към силата, която осъществява действието. Остава просто да констатираме факта, че ръката се вдига не от желанието и не от решимостта ни, а от намерението.

Намерението се дели на *външно* и на *вътрешно*. Вътрешното предполага активно въздействие върху околния свят - това е *решимостта да се действа*. Външното е *решимостта да имаш*, когато светът се подчинява на човешката воля. Вътрешното е концентриране на вниманието върху процеса на своето движение към целта, а външното - концентриране на вниманието върху това как целта се реализира сама. С вътрешното намерение целта *се достига*, а с външното *се избира*. Всичко свързано с магията и паранормалните явления се отнася към външното намерение. А онова, което може да бъде постигнато в рамките на обикновения светоглед, се постига със силата на вътрешното намерение.

Отношения на зависимост

Отношенията на зависимост се развиват по следния сценарий: „Ако ме обичаш, ще захвърлиш всичко и ще дойдеш с мен на края на света. Ако не се ожениш (омъжиш) за мен, значи не ме обичаш. Ако ме хвалиш, ще бъда приятел с теб. Ако не ми дадеш лопатката си, ще те изгоня от пясъка." Когато любовта преминава в отношения на зависимост, неизбежно се появява *поляризация* и равновесието се нарушава. Безусловната любов е любов без право на притежание, възхищение без преклонение. С други думи, такова отношение не създава отношения на зависимост между онзи, който обича, и предмета на неговата любов.

Равновесието се нарушава и когато нещо се сравнява с друго нещо или му се противопоставя: „Ние сме такива, а те са други!". Например националната гордост - в сравнение с кои нации? Чувството за непълноценност - в сравнение с кого? Или гордост от себе си - в сравнение с кого? Където има противопоставяне, неизбежно се включват равновесните сили. Действието им е насочено или да „разделят" субектите на противоречието, или да ги обединят. Ако поляризацията е създадена от вас, действието ще бъде насочено преди всичко срещу вас.

Поляризация

Излишни потенциали възникват, когато се придава излишно голямо значение на някакви качества. А отношения на зависимост се създават, когато хората започнат да се сравняват един с друг, да се противопоставят и да поставят условия: „ако ти така, аз пък едн-как си". Излишният потенциал не е страшен, докато изопачената оценка съществува сама за себе си. Но щом изкуствено завишената оценка на един обект се сравни с друг, възниква *поляризация*, а тя на свой ред поражда *вятъра на равновесните сили*. Те се стремят да премахнат възникналата поляризация и в повечето случаи действието им е насочено срещу онзи, който я е създал.

Пространство на варианти

То представлява *информационна структура* - безкрайно *информационно поле*, съдържащо всички *варианти* на всички събития, които биха могли да се случат. Може да се каже, че там има всичко, което е било, е и ще бъде. Пространството на варианти е шаблон, координатна мрежа на движението на материята в пространството и времето. Както миналото, така и бъдещето там се намира стационарно, сякаш на кинолента, а ефектът време се проявява само при преместване на отделния кадър, в който се намира настоящето.

Светът съществува едновременно в две форми - физическата реалност, която можем да докоснем с ръка, и метафизичното пространство на варианти, намиращо се извън пределите на възприятието, но не по-малко обективно, макар достъпът до него по принцип да е възможен. Тъкмо оттам черпим интуитивните знания. Разумът не е способен да създаде нищо принципно ново, може само да построи нова версия на къща от старите кубчета. Всички научни открития и шедеврите на изкуството той получава от пространството на варианти с посредничеството на душата.

Сънищата не са илюзии в обикновения смисъл на думата. Разумът не ги съчинява - той действително ги изживява. Всичко, което наблюдаваме в реалността, са реализирани варианти. А на сън сме способни да видим онова, което не е било реализирано, т.е. пиеси с виртуален сценарий и декори. Сънищата ни показват какво би могло да се случи в миналото или в бъдещето. Сънуването е пътешествие на душата в пространството на варианти.

Равновесни сили

Навсякъде, където има излишен потенциал, възникват равновесни сили, насочени към отстраняването му. Той се създава от мисловната енергия, когато човек придава излишно голямо значение на някакъв обект. Например вие стоите на пода в стаята си, а сетне - на ръба на пропаст. В първия случай изобщо не се вълнувате, а във втория ситуацията има огромно значение за вас - само едно невнимателно движение и ще се случи непоправимото. В енергиен план фактът, че стоите, има еднакво значение и в първия, и във втория случай. Но когато сте над пропастта, със страха си вие нагнетявате напрежение, създавате нееднородност в енергийното поле, вследствие на което възникват равновесни сили, насочени да я отстранят. Дори можете реално да усетите действието им: от една страна, някаква необяснима сила ви тегли надолу, а от друга - ви дърпа да отстъпите от ръба на пропастта. За да премахнат излишния потенциал на вашия страх, равновесните сили трябва или да ви отдръпнат от края, или да ви хвърлят долу.

Действието на равновесните сили за отстраняване на излишните потенциали поражда множество проблеми. Коварството им се състои в това, че човек често получава резултат, точно обратен на намерението му, като изобщо не разбира какво става. Оттук и усещането, че действа някаква необяснима, зла сила, своеобразен „закон за всеобщото зло“.

Сектор в пространството на варианти

Във всяка точка на пространството съществува даден *вариант* на едно или друго събитие. За по-лесно ще смятаме, че вариантът се състои от *сценарий* и *декори*. Декорите са външният вид или формата на проява, а сценарият - пътят, по който се движи материята. За по-удобно можем да разделим пространството на варианти на сектори, като всеки си има сценарий и декори. Колкото са по-отдалечени секторите, толкова по-големи разлики има в сценария и декорите.

Човешката съдба също е представена от множество варианти. Теоретично няма никакви ограничения за възможните обрати на съдбата, тъй като пространството на варианти е безкрайно.

Слайд

Представата ни за себе си и за околния свят често е далеч от истината. Изкривяването е резултат от нашите *слайдове*. Например вие се тревожите от недостатъците си и заради това изпитвате чувство за непълноценност, защото ви се струва, че другите също не ги харесват и не ги одобряват. И тогава, общувайки с хората, поставяте в прожекционния си апарат слайда на комплекса за непълноценност и виждате всичко в изопачена светлина.

Слайдът е изопачена картина на действителността в главата ви. По правило негативният слайд поражда *единство между душата и разума* и затова се реализира - най-лошите ни очаквания се сбъдват. Можем да преобразим негативните слайдове в позитивни и да ги принудим да работят за нас. Ако целенасочено създадете позитивен слайд, той може да преобрази слоя на вашия свят. Целевият слайд е въображаема картина, според която целта вече е постигната. Системното визуализиране на слайда води до материализиране на съответния сектор от пространството на варианти.

Слой на света

Всяко живо същество материализира с мисловната си енергия определен сектор от пространството на варианти и създава слоя на своя свят. Всички слоеве се наслаждат един върху друг и така всяко същество внася своята лепта във формирането на реалността. Със своето светоусещане човек създава индивидуален слой на света - отделна реалност. В зависимост от неговото отношение тя има едни или други оттенъци. Метафорично казано, там се установяват определени климатични условия - свежо утро със сияещо слънце или мрачен ден с проливен дъжд, понякога бушува ураган или друго природно бедствие.

Индивидуалната реалност се създава по два начина - физически и метафизичен. С други думи, с действията и мислите си човек изгражда своя свят. Мисловните образи играят главна роля, тъй като създават по-голямата част от материалните проблеми, с които човек се налага да се бори през повечето време. Трансърфингът се занимава изключително с метафизичния аспект.

Течение на вариантите

Информацията е разположена в пространството на варианти стационарно, като матрица. Информационната структура представлява вериги, свързани помежду си. Причинно-следствените връзки пораждат *течението на вариантите*. Неспokoйният разум постоянно изпитва тласъците на махалата и се наема да решава всички проблеми, опитвайки се да държи ситуацията под своя контрол. Волевите му решения в повечето случаи представляват безсмислени плясъци с ръце по водата. По-голямата част от проблемите, особено дребните, се решават от само себе си, ако не пречим на течението на вариантите.

Главната причина, поради която не бива активно да се съпротивяваме на течението, е, защото по този начин изразходваме маса енергия безполезно или дори в своя вреда. Течението се движи по пътя на най-малкото съпротивление и затова съдържа най-ефикасните и рационални решения на проблемите. Напротив, съпротивата срещу течението поражда множество нови проблеми.

Няма полза от мощния интелект на разума, ако решението вече съществува в пространството на варианти. Когато не се пъхаме между шамарите и не пречим на течението на вариантите, решението ще дойде само, и то най-оптималното. Оптималността е заложена в структурата на информационното поле. В пространството на варианти има всичко, но с най-голяма степен на вероятност се реализират вариантите с най-малък разход на енергия. Природата не изразходва енергия напразно.

Трансърфинг

Аз не съм измислил думата *трансърфинг*. Тя дойде при мен оттам, откъдето дойдоха всички останали термини и изобщо цялото съдържание на книгата. И аз самият до известно време не разбирах значението ѝ, дори не знам как да се асоциира. Значението на тази дума може да се тълкува като „плъзгане през пространството на варианти“ или „трансформиране на потенциално възможния вариант в реалност“, или „преминаване през жизнените линии“. В крайна сметка - ако се занимавате с трансърфинг, значи балансирате върху вълната на успеха.

Фрейлинг

Това е ефикасна технология на човешките отношения, съставна част на трансърфинга. Главният принцип на фрейлинга може да се формулира така: *откажете се от намерението да получите, сменете го с намерението да дадете и ще получите онова, от което сте се отказали*. Действието на този принцип се основава върху това, че вашето външно намерение използва вътрешното намерение на партньора ви, без да накърнява интересите му. Като резултат получавате от него онова, до което не сте се добрали с обикновените методи на вътрешното намерение. Ръководейки се от този принцип, ще постигнете невероятни резултати в личното си и делово общуване.

Цели и врати

Всеки човек си има свой уникален *път*, по който получава истинското щастие в живота си. Махалата натрапват чужди на човека цели, които примамват с престижност и

недостъпност. Преследвайки лъжливи цели, или нищо няма да постигнете, или ако постигнете нещо, ще разберете, че не ви е нужно. Собствената ви цел ще превърне живота ви в празник. Постигането на *ваашата* цел ще повлече след себе си изпълнението на всичките ви останали желания, като резултатите ще надминат очакванията ви. *Вашата* врата е пътят, който ще ви отведе към *ваашата* цел. Ако се движите към *ваашата* цел през *ваашата* врата, никой и нищо не ще може да ви попречи, защото ключът на душата ви идеално пасва към ключалката на *вашия* път. Следователно няма да имате проблеми с постигането на *ваашата* цел. Проблемът е само да намерите *ваашата* цел и *ваашата* врата. Трансърфингът ще ви научи как да направите това.